

C:\Users\Plazma\Desktop\303\Miller_Henry-Pod_strechami_Parize.pdb

PDB Name: b
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.1.2006
Modification Date: 13.1.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Název originálu:

UNDER THE ROOFS OF PARIS

Poprvé vyšlo v nakladatelství Grove Press Edition roce 1983 pod názvem Opus Pistorum
v roce 1983 pod názvem Opus Pistorum

Copyright © 1983 by the Estates of Henry Miller Copyright © 1996 for the Czech translation by Pavel Horn Copyright
© 1996 for Cover by Lubomír Šedivý
ISBN 80-7191-160-7

Obsah

Části

Kniha I: Souš les Toits de Paris 9
Kniha II: Po francouzsku 49
Kniha III: La Rue de Šoust 95
Část II
Kniha I: Černá mše a trpaslice 131
Kniha II: S Francií v kalhotách 171
Kniha III: Cherchez le Toit 213
Epilog (Milton Luboviski) 255
Někdo musí dojít příliš daleko...
(doslov Hany Ulmanové a Petera Kolárika) 257

Část 1

"Pustit péra a popadnout ponožky"
-Canterbury

Kniha 1

Sous les Toits de Paris

Bůh ví, že v Paříži už dneska žiju dosti dlouho, než aby mě ještě mělo něco ohromit. Tady nemusíte dobrodružství záměrně vyhledávat, jako to děláte v New Yorku... stačí mít trochu trpělivosti a čekat, život si vás najde na zcela neuvěřitelně bezvýznamných místech, a tam se vám potom dějou věci. Ale situace, ve které se nacházím nyní... s touhle pěknou nahou třináctkou v klíně a jejím otcem, který si v rohu za plentou stahuje příčinlivě kalhoty, zatímco na pohovce sedí ta ma-catá kurva... je to jako dívat se na život přes zkreslující sklo, člověk sice rozeznává obrazy, ale tak úplně jim nevěří.

Nikdy by mě nenapadlo, že bych se stal vykradačem kolébek... jedním z těch chlapíků, které vidíte, jak je odhánějí ve veřejných parcích, bývají vždycky trochu ošuntělí a trochu se jim klepou tyčky, na kterých stojí, když kolem vysvětlují, že to dítě mělo jen trošku zašpiněné šatečky a oni mu je prostě čistí... Jenže teď musím přiznat, že Marcelle mě svým bezsrstým a nedospělým tělem vzrušuje. Není to proto, že je dosud dítě, je to proto, že je dítětem prostým jakékoli nevinnosti... stačí jí pohlédnout do očí a člověk spatří démona erudice, stín moudrosti... leží si tu na mých nohou, holou prcinkou se mi tiskne k prstům... a očima se vysmívá mé váhavosti.

Svírám její prodlužující se nohy, jediná dlaň úplně stačí, abych pokryl celou jednu půlku nedočkavého zadku... a cítím v jejím těle dosud onu dětskou baculatost, neukončenost tvarů. Je miniaturou ženy, i když do opravdové ženy jí přeci ještě cosi schází. Má vlhkou kun-dičku... Dělá jí dobře, když ji na ní lechtám konečky prstů... přes kalhoty hmatá po mém penisu... děším se, když mi prsty zajíždí do poklopce. Chytám ji za paži... ale ona už se dostala k chlupům. Chňape po té huňatině a tiskne se ke mně tak těsně, že jí nedokážu zabránit, aby mě nepopadla za ptáka, začíná si s Honzou Čtvrtkem hrát... co naplat, vklouzne jí do ruky tvrdý...

Kurva sedí a vrtí hlavou... Takový dítě... takový dítě, říká... na tyhle věci by měl platit paragraf. Dychtivě ovšem sleduje každý pohyb. Při jejím řemesle si člověk nemůže dovolit pocity vzrušení, kurvy se užívá teprve tehdy, až se naučí

prodávat své kundy, nikoli vášně... jenže já vidím, jak jí tělem prostupuje pohnutí, má jím už zastřený hlas... Volá Marcelle k sobě. Holčičce se ode mě nechce, shazují ji ale z klína... jsem skoro vděčný, že se jí zbavují. Proč chce prý být takovou - zkaženou holkou, ptá se jí kurva. Děvče neodpovídá, stojí holce mezi kolena, kurva ji hladí po nahém těle. Dělá s tátou tyhle věci každou noc? Ano, pokaždé, když jsou spolu v posteli... je vzdorovi-tá, vítězoslavná... A když je táta v práci, když je přes den sama? Malí kluci se někdy snaží, aby něco dělala... na ně ona ale kašle, stejně jako na ty chlapičky, kteří ji zvou na procházku.

Otec popuizeně vystupuje zpoza plenty. Byla by prý mladá dáma tak laskavá a přestala se toho dítěte vyptávat... v ruce se mu objevuje láhev a všichni tři se napijeme štiplavé brandy. Pro dcerku je tu náprstek bílého vína.

Sedám si s kurvou na pohovku. Je za mou přítomnost stejně vděčná jako já za její, zapomněla na své řemeslo, jinak by se, když jí sahám na nohu, svlékla... místo toho se pokládá a nechává mě, abych jí přes šaty ohmatával... má silné a pevné nohy.

Marcelle je teď v křesle na otcově klíně. Hraje si s jeho ptákem a on jí rukou jezdí mezi nohama... zvedá své malé břicho a on ji na ně líbá, roztahuje nohy, takže je vidět, jak otcův prst vklouzává do její drobounké dírký. Pička se jí napíná a roztahuje, když si tam s ním zasouvá i jeden vlastní, a směje se...

Kurva má rozpálené tělo, a když roztáhne nohy, zjišťuji, že je mezi nimi mokrá. Její houština se velikostí vyrovná mé ruce a je hebká jako peří. Vyhrne si vpředu šaty, tahá mi ven lofasa, špičkou Honzy Čtvrťka si tře stydké pysky... nechtěl bych ji tisknout prsa, sténá, a ne-

urazím se, když mě požádá, abych ji na ně líbal, třeba i kousal? Nejde jí o nic jiného, než aby ji někdo zmrdal, fakt, že za to, aby sem přišla, dostala zapláceno, s tím nemá už nic společného... nejspíš by peníze vrátila a přidala i něco navíc, jen aby jí do toho svrbění v kundě vrazil někdo čuráka, hned...

Marcelle chce, abychom se na ni dívali. Sklání se nad otcem, v jedné ruce jeho kládu, přičemž druhou nám něco naznačuje, hlasitě volá po obecnstvu. Chystá se ho vykourit, sděluje nám, a nechceme prý se dívat, jak si ho vezme do pusy? Její táta září jako hašíšák, všechno kolem zrůžovělo. Sesouvá se napůl z křesla a čeká, až se ta malá děvka pustí do díla.

Zajímalo by mě, jestli jí to dělá alespoň zpoloviny takovou radost, jakou dává najevo... je školená, o tom není pochyb, všechno to nemůže být výplodem její fantazie. Koncem otcova ptáka si tře bradavky, klade si ho tam, kde by spočinul mezi jejími cecky, kdyby nějaké měla, a mazlí se tam s ním... pak hlavu přitiskne k otcovu břichu a líbá ho, líbá ho na stehna, líbá mu chlupy... její jazyk je jako rudý červ skrytý v jeho černé srsti.

Kurva mě popadá za ruku a drží si ji mezi nohama. Je tak rozparáděná, že málem zaječí, když si ta obscénní malá děvka vrazí náhle otcova čuráka mezi rty a začíná ho kouřit. Tohle snad není pravda, vykřikuje, načež Marcelle vyvaluje oči a rtíky jemně pomlaskává, aby jí dokázala, že to pravda je...

Marcelle chce, abych ji mrdal. Vyskakuje na pohovku a vtlačuje se mezi mě a tu holku... je na ní něco tak úchvatně hrozného, že nejsem schopen pohybu. Vklouzává mi do náruče, nahým břichem se mi lepí na čuráka, rozvírá nohy a dává si klacka mezi ně... Když cítím, jak se mi holou pičkou dotýká špičky žaludu, obracím se, abych jí unikl, ale ona na mně v té chvíli už obkročmo sedí.

"Zprcej tu malou oplzlou děvku!" Kurva se prese mě naklání, má zúžené, vzrušené oči... vykasává si spodek šatů a napůl je stahuje zramenou... cecky se mi tiskne kpaži. Slyším i Marcellina otce - "Zmrdej ji! Chci vidět, jak mi mou holčičku mrdáš!"

Marcelle si roztahuje drobnou, rozpuklou kundičku, drží ji rozevřenou a nasouvá se jí na mého ptáka... ta příšerka ho tam nějak dostává... dívám se, jak kunda čurákem nabobtnává, je dvakrát větší než dřív. Nechápu, jak toho do sebe dokáže tolik narvat... ale holá pinda jako by mě nenasytně polykala, zaráží do sebe ptáka víc a víc... na chvíli pociťuji nutkání hodit ji pod sebe, roztáhnout její dětské nohy a tu malou, rozšklebenou píču zmrdat, až by pukla, otevřít ji, otvírat ji ocasem a prcat v ní nedospělou dělohu, znovu a znovu ji plnit spermatem... A teď už mě šuká, prdýlkou doráží proti mým chlupům, holá škeblička se jí ztrácí v mém porostu... směje se, vyžle, miluje toho čuráka v sobě...

Shazují ji ze sebe, strkám ji z pohovky, jenže ona nechápe, že ji nechci, nebo pokud to ví, je jí to jedno... Věší se mi na kolena a líže mi koule, rudými rty mi líbá na ptáka - pojednou si všímám, že je má naličené -, a než jí v tom stačím zabránit, bere si ho do pusy. Kouří mě, a já už málem jsem... zalyká se a supí nad mým čurákem...

"Ty parchante, ty cvoku!" řvu na fotra. "Já tu tvou zatracenou holku šukat nechci! Zmrdej si ji sám, když už ti ji musí někdo klátit!" Strkám si péro do kalhot a Marcelle se rozbíhá k otci. "Musím být asi stejný magor jako ty, když jsem sem vůbec přišel... Piš si ale, že nejsem vožralej... A teď se mi, kristepane, klidte z cesty!"

"Táti!" Marcelle pláče. Napadá mě, že ji vystrašila má zuřivost, ale tak tomu není... tahleta zrůdička se nebojí. Blýskne po mně jantarovýmá očima. "Přines ji, táti, hned! Přines tu malou rákosku, on mě bude prcat a ona bít! Tatí, tatí, prosím!"

Jednoduše tam z toho baráku utíkám. Někoho bych zabil, kdybych se odtamtud nedostal, a když se ocitám na ulici, třesu se tak příšerně, že se musím zastavit a opřít o plot. Mám pocit, že jsem unikl čemusi temnému a krvavému, jakési zbytnělé noční můře...

"Monsieur! Monsieur!" Je to ta děvka, jde za mnou. Zoufale svírá mou ruku. "Hodila jsem mu jeho prachy do ksichtu, praseti starýmu, oplzlýmu." Vidí, že sahám do kapsy pro peníze. "Ne, já žádný peníze nechci..."

Táhnu ji za plot, kde je nějaký sklad stavebního dříví. Staví se rázně proti mně, šaty si přidržuje vyhrnuté kolem pasu a nechává mě pro-laskávat se jejím rounem. Je tak rozjetá, že mokro jí z kundy po nohou stéká až tam, kde už ji osahávat nehodlám... piča se pod mými prsty rozvírá a ona vytahuje Honzu Čtvrťka.

Je tu hromada prken, na kterou si leháme. Dřevo je hrubé a pro-vlhlé, takže kurva stráví zbytek noci nejspíš tím, že si bude ze zadku vytahovat třísky, ale jí nic z toho nevadí... chce, aby ji někdo šukal, a kdyby to bylo nutné, lehla by si i

na fakírskou postel. Roztahuje nohy, vysoké podpatky zaklesává do jakési praskliny a nadzvedává se, jak si pod kříž přechuje vyhrnuté šaty.

"Monsieur... Monsieur," vzdychá. Nikdy se, ty úžasná čubko, nedozvíš, jak jsem vděčný za tuto noc...

Vypouštím Honzu Čtvrtka proti pyskům. Ne že by měl ve své holé paličce mozek, ale když to nechám na něm, dokáže se o sebe postarat. Nějak už to zvládne. Projíždí houštinou a naráží do konečnicku.

Z píčky jí vytéká učiněný vodopád, kurvě. Teče v jednom kuse... mohli byste jí ručníky, deky, matrace vecpat mezi nohy, stejně by nepřestala, zaplavila vás svým proudem. Připadám si jako ten malý kluk, který musel ucpat trhlinu v hrázi, a neměl víc než vlastní prst. Ale já ji uzavřu, vyplním svým čurákem...

Jaký to bylo? Na to se mě pořád ptá, to je, co chce vědět. Nemůže, i když pérem buším už přímo do jejích vrat, zapomenout na tu nezarostlou, bezkundí pičku. Jak se roztahovala a svírala kolem mého ocasu, v jednom kuse na to myslí, říká mi. Její nahé tělíčko, když po mně sjížděla... ach, kdybych tak věděl, jak to viděl někdo druhý! Ale jaké to vlastně bylo?

A když mi to prasácké mládětko svíralo čuráka v puse, v těch zmalovaných rtících, když mi ho kouřila, co jsem při tom cítil? Ach, jak může taková zkažená, prostopášná holka, ta malá kunda, vůbec vědět, že podobné věci existují! A tak dál. Ale nenadzvedl bych se trochu nad jejími boky, aby Jean Jeudi mohl snadněji vklouznout do stáje... Monsieur! Mezi nohama jí prošla celá armáda... armáda nepočítaných, nejmenovaných a zpola zapomenutých. Dnešní noc si ale zapamatuje. Je to v jejím životě událost, když se dává zadarmo, na to jen tak nezapomene. Strkám ptáka do její uzrálé píčky, chytá mě za chlupy a drží si mě dole, blízko u sebe. V tomto okamžiku není děvka... je to jen kunda a má v sobě úpornou bolest, kterou je z ní třeba vyždít...

Bolest tam dlouho nezůstane. Vyšukám ji z tebe, vymrdám i vzpomínky na všechny ostatní, kteří tě měli. S kým jsi byla dneska večer?

Kdo tě to šoustal? Záleží na tom, a pamatuješ si to aspoň teď? Za den, možná za týden už budou zase pochodovat, aby se připojili k těm, kdo tudy šli před nimi. Ale já zůstanu, tohohle jen tak snadno nemineš... máš v sobě mého čuráka a on tam zůstane i potom, co odejdu. Nechám ti něco, na co nikdy nezapomeneš, obdaruji tě balíčkem radosti, naplním ti lůno žárem, který nevychladne... Ležíš pode mnou se stehny k prasknutí rozcapenými, abys to přijala, a tvá kurví ústa šeptají slova, která jsi předtím tisíckrát říkala tisíci mužům. Ale na tom nezáleží. Předě mnou žádní muži nebyli, a nebudou ani po mně. Není to tvoje chyba, že neznáš žádnou nevyšumělou frázi, abys jí vyjádřila, co cítíš... stačí, že cítíš...

Šlehám ji ptákem po stehnech, vytahuji ho z ní a znovu a znovu ho strkám do té měkké rány, beru si ji a nepřestávám. Nechali ji zpustošenou a rozervanou, všichni ti ostatní, je tak snadné šiji vzít, snadné ji ošukat. Ale já ji naplňuji, ví, že tentokrát ji někdo opravdu souloží. Opět si stahuje šaty z ramenou a nabízí mi kozy. Tru se o ně obličejem, cucám je a koušu.

Oběma rukama ji chytám za zadek a drtím její hýždě, zatímco ču-rákem zajíždím k děloze. Možná ji to bolí, ale ani jeden z nás o tom neví ani o tom nepřemýšlí. Koule mi spočívají v horkém vaku, srst-natém hnízdě pod její pičou. Prkna pod námi rachtají jako chřestící tělo kostlivcovo.

Z péra mi proudem vyrazí semeno, stříká tak uvolněně jako voda z hadice. Kurva kolem mě náhle ovine nohy a pevně mě jimi svírá... bojí se, že přestanu, a ona to ještě neměla. Ale já ji přcám ještě celou další minutu, stříkám ji do dělohy i potom, co v ní oheň uhasí a nohy padly opět k mým bokům...

Když je po všem, zůstává kurva na té hromadě dřeva roztažená ležet. Nesnaží se zahalit... vypadá, jako by zapomněla, kde je, zdá se, že je totálně vyšukaná a spokojená. Já mám ale strach, že se vzpomene a pokusí se ze mě vymámit aspoň pár franků, bude chtít, abych jí koupil pití a zaplatil taxíka, bude mi vyprávět o churavé matce... Vytahuji první bankovku, kterou po kapsách najdu, utírám si do ní péro a pokládám ji zmačkanou na její nahé břicho, zatíženu mincí. Ulice mě přijímají stejně pusté a cizí jako dřív...

Tániny dopisy si mě najdou, ať se hnu kamkoli. Přicházejí dva, jeden ranní, druhý odpolední poštou. Cítí se osamělá!... mám dojem, že zešílím, když musím přečkat další noc, kdy mě neošukáš. Neustále myslím na tvého velikého ptáka a všechny ty báječné věci, které dělá, a dala bych všechno, co mám, kdybych ho mohla zase cítit, vzít si ho do ruky. Dokonce se mi o něm i zdá! Petr mi na šukání nestačí. Někdy je to těžké udržet se a nevydat se za tebou, i když vím, že by ses na mě asi zlobil a nebyl ke mně hodný.

A co ty, myslíš na mě někdy, a na ty naše společné pěkné chvíle? Doufám, že ano a že si občas přeješ, abych tam byla s tebou v posteli, vykouřila tě, hrála si s tvým čurákem a šukala. Matka by také ráda, abys tu byl a šukal ji, vím to, protože o tobě tolik mluví. Věčně se ptá, co jsme dělali, chce vědět, jaké to bylo, když jsi mě mrdal, ptá se dokonce i na to, co jsme říkali! Myslím, že teď nedává zašukat jinému než Petrovi. On a já s ní chodíme každou noc do postele a ona chce, abych ji vždycky pořádně vylízala. Nevadí mi to, dělám to ráda, ale přála bych si, abys tu byl a já se tak častěji dostala k mrdu...

A tak dále. "Tvá Táňa," končí první dopis. Druhý je delší. Táňa objevila nový druh vzrušení a - píše - musím ti o něm hned říct. Není to zvláštní? Je to proto, že bych chtěla, abys mi to dělal ty. Všechno, co mi kdokoli dělá, by bylo lepší, kdybys tím, kdo mi to dělá, byl ty. Myslím, že to je proto, že máš tak velikého ptáka. Když si pomyslím, jak velký ten tvůj čurák je, po celém těle mi naskakuje husí kůže. A na okamžik jsem na tebe myslela i ve chvíli, kdy mi to dělal!

Byla jsem tak ráda, že mám zase muže, který mě ošuká (matka mě sleduje jak ostříž), že když jsme vešli k němu do pokoje, jen tak tak že jsem se samou netrpělivostí stačila vůbec svléknout. Chtěl, abychom si lehli na postel a jeden s druhým si tak mohli hrát, jenomže já byla pořád tak rozrajcovaná, že jsem to nevydržela a on mě musel zmrdat. Byla jsem tak zběsilá, až se bál, že mu snad vyskočím z okna nebo něco. Ach, bylo to skvělé cítit opět chlapa, který mě mrdá. Petr je tak zaměstnán šukáním matky, že už není moc dobrý, a tohle bylo od té doby, co jsi odešel, poprvé, kdy jsem měla kvalitního kolika.

Vláčel mě po celém pokoji! Zmrdal mě tam pak už dvakrát, když mi řekl, že mě naučí nový trik, přičemž s tím, aby mu péro zas pořádně stálo, žádné potíže neměl. Nechala jsem ho prostě jen, aby mi ho strčil do pusy, a trošičku ho pokouřila, a byl znovu tvrdý jako dřív! Pak mě položil na podlahu, na nějaké měkké polštáře, obrátil mě na břicho a začal mě šukat do prdele.

Bylo to nádherné, samozřejmě, i když tak skvělé, jako když do mě tímhle způsobem bušíš svým velikým čurákem ty, to nebylo, a navíc jsem si připadala trochu zklamaná, protože jsem v tom konec konců zas nic tak nového neviděla. Pak jsem najednou ucítila něco nového a podivného. Nejdřív to chutnalo, jako by vytekl a plnil mě semenem, jenže potom to začalo stříkat úplně natvrdo a já si uvědomila, že do mě pouští svou hnusotu! Byl to tak prazvláštní a úžasný pocit! Velikým čurákem mě celou ucpával, takže ven se ze mě nic nedostalo, všechno zůstávalo uvnitř. Bylo to tak hořké, že jsem měla pocit, jako by mě to celou propalovalo, cítila jsem to proudit každíčkým kousíčkem břicha.

Zdálo se, že nikdy neskončí, a já toho byla čím dál tím plnější, až jsem si připadala jako těhotná. Když se úplně vyprázdnil, ptáka ze mě velice pomalu vytáhl a řekl mi, že jestli to zadržím, všechno ve mně zůstane. Nedovedeš si představit, jak mi bylo, když čuráka vyndal, ležela jsem tam plná mužské moči, cítila neustále, jak se na mě zevnitř tlačí. Pak mě odvedl do koupelny a já to zas nechala proudit ven, ze zadku mi tekly litry a litry jeho nádhery, když on přitom stál proti mně a nastavil mi ke kouření Jeana. ...

Přiznávám... při čtení Tánina dopisu tvrdnu. Znáš tu malou děvku tak dobře... tak prošukaně dobře, můžu říct... že si celé to číslo dokážu představit, jako bych při něm byl. Zavírám oči a vidím každé gesto, každý pohyb, který udělala. Přecházím po místnosti s ocasem, který by nebyl pro ostudu žádnému plemennému hřebci. Nevím, proč pomyšlení, že se někdo vymočí do toho hebkého a kulatého zadku, vede k takovýmto důsledkům, ovšem nemůžu se té zatracené věci zbavit.

Vyřáším na procházku, uvědomuji si, jak mírně napadám na jednu nohu. Pro každou křivku na ulici jsem teď kořist, všechny mě také posunky zvou... jsou expertky, když mají posoudit mužův stav. Ale já křivku nechci. Chci další Táňu, ale takovou, s kterou bych se nemusel tak hluboce zaplést. V ulicích ji nenacházím.

Ernest má nádhernou vyhlídku z okna. Zřídil si tu malířskou školu, jde o skutečné umění, kde se studenti střídají ve vzájemném pózování, protože jsou tak chudí, že si nemohou dovolit profesionální model. Když se sem konečně dostávám, sedáme si a chvilku je pozorujeme. Líbí se mi nálada, kterou tu lidé kolem sebe šíří. Jak procházejí kolem modelky, polechtají ji mezi hýžděmi, štipnou do kozy, pošimrají v rozkroku... je to mladá, hezká a pěkně stavěná blondýnka, které nic z toho ani trochu nevadí. Ernest mi vypráví, že tuhle tu pózoval jakýsi mladík a dívky ho trápily natolik, že kdyby jejich skicy měly odpovídat skutečnosti, musel by mu na každé z nich stát.

Je příjemné dívat se, jak na svět přichází umění. V New Yorku si taky hrávali na kreslířské kursy, chodili tam chlapíci, co se motali kolem kabaretů. U dveří jste zaplatili padesát centů a půl hodiny jste se pak mohli koukat na svlíklou píču. Všichni přitom samozřejmě věděli, že se na žádnou píču ani nepodíváte... hleděli jste na cosi, čemu se říkalo Umění. Ale tihle mladí tady - všechno jsou to skoro ještě děti, včetně lektora - ví, o co jim jde, ta holka na krabici od mýdla je prostě nahá holka s ochlupenou kundou a šťávou mezi nohama! Je to cosi živého, nač je záhodno si sáhnout, proklátit pindourem, a pokud se u ní kluci zastavují a laskají ji, tisknou jí zadek a svou práci odvádějí se vztyčenými ocasy... tak tím pro jejich práci i svět lépe.

Ernest mi vypráví, že měl vždycky dobrá okna... až na jeden případ. Bylo to tenkrát, když se mu nabízel pohled do bytu dvou lesbiček... opravdových, nefalšovaných, takových, které by na ulici poznala i vaše babička. Nejhorší na tom nebylo, že se musel dívat, jak se vzájemně lízají nebo kouří své mužské kamarády, říká Ernest, ale ony si tam věčně vodily námořníky, kteří je ráno mlátili. Byla to děsivá rána, říká mi, navíc pak všesly pokaždé z okna vyprané prádlo s hedvábnými kalhotkami.

Nejvíce mu vyhovovalo okno v bytě, v němž žil s kurvou jménem Lucienne. Pracovala hned v sousedním baráku, a když se Ernest podíval ven, viděl postel, na které přijímala zákazníky. Bylo to velice uklidňující, prohlašuje Ernest, moci se podívat a vidět, jak se jeho Lucienne činí, a vědět tak, že o činži je postaráno.

To nás přivádí k úvahám o ženách, s kterými Ernest porůznu žil. Seznam, který mi předkládá, mě ohromuje, dokud si neuvědomuji, že kecá. Za ženu, s kterou žil, počítá totiž každou, s níž strávil víc než deset minut.

"Co se sereš," říká, když mluví o jedné, jejíž místo na seznamu zpochybňuji. "Vzal jsem ji na večeri, ne? A nespala snad tu noc v mé posteli? Jak je necháš vyspat a dáš jim snídani, tak s tebou žijou."

Ernest se nesmírně diví, když se dozvídá, že jsem ještě nikdy neklátil žádnou Číňanku. Nesmírně se tomu divím i já. Po všech těch putykách v New Yorku, kam jsem chodil na chop suey, byste čekali, že jsem se sblížil aspoň s nějakou tou číšnicí. Dostáváme se k problému ras a Ernest je připraven mi u každé z nich poradit. Nezkoušej Japončice nebo Číňanky v bordelech, varuje mě. Všechny jsou tam oholené a vykoupané a naparfémované, ale mezi nohama mají lebku se zkříženými hnáty. Rozdají si to s každým chlapem, který se namane, a pak bác ho! SYFILIS! Ten bleskový druh, který s tebou během šesti měsíců totálně zamete, nic, co bys mohl přejít jako těžkou chřipku. Dálnovýchodní druh syfla, tvrdí Ernest, má pro západní rasu mimořádně vražedné účinky. Všechno mi to zní jako hovadiny, ale Ernestovi je to natolik jasné, aby mě od Orientálců navěky odradil.

Potom, když mě vidí takhle připosraného strachy, říká, že zná jednu pěknou malou píču, která je naprosto bezpečná. Není to děvka, prostě pěkná číňanská holka, kterou zná, a je vyloučené, že bych od ní něco chytil. Její otec vlastní obchod s uměleckými předměty, jednu z těch špeluněk plných posbírané veteše, kterou před pár staletími vyhodili nejspíš z paláců mezi odpadky, Buddhův aparavánů, rozežraných skříněk a tak podobně, a ta holka mu tam v krámě pomáhá a čeká na mladé sekáče, kteří přicházejí s nadějí, že objeví nefritový náhrdelník.

Ernest mi píše adresu na obálku a dává mi ji. Možná budu muset pro zachování dekora něco koupit, říká, ale když na to půjdu tím

správným způsobem, je to jasná šukačka. On se mnou nejde... má schůzku s nějakou štetkou, která maluje, a on se ji

chce pokusit uvrtat do toho, aby mu zadarmo namalovala portrét, avšak ujišťuje mě, že všechno bude v pořádku. "Zjistí mi, jestli prodávají kokain, ano, Alfě?" žádá mě. "Slíbil jsem tíj mojí kundě, že jí něco seženu... ještě to nikdy nezkusila. Do mé staré čtvrti se pro něj jít bojím. Zůstal jsem jim tam ještě něco dlužen a oni jsou naštvaní, protože jsem se odstěhoval..."

Vyzbrojen její adresou se po dvou hodinách, které jsem odkroutil v redakci, vydávám ke krámu. Cestou si to celé několikrát rozmýšlím a málem mizím s jednou černou holkou, která mi dává signál z lavičky v parku. V New Yorku jsem měl období, kdy jsem téměř každou noc trávil v Harlemu. Byl jsem celý žhavý po černé kundě a ničeho jiného jsem se během těch několika týdnů nedotkl. Nakonec jsem se z toho dostal, ale rád to mám pořád, a tahle holka je tak statná a černá... do prdele, vypadá tak zdravě, že by odolala přívalům bakterií. Ernest mě všemi těmi řečmi o tom, jak se dá něco chytit, opravdu vyděsil. A tak ji mímám a jdu dál.

Nikdy v takovýchto případech pořádně nevím, jak na to. Když smrdím na dálku chlastem, není problém promluvit s kteroukoli děvkou na ulici, bez mrknutí oka předkládat ty nejurážlivější návrhy, ale když mám teď totálně střízlivý vejít do tohoto krámu a pronést svou krátkou řeč... to je na mě příliš. Zvláště když zjišťuji, že dívka je jednou z těch upjatých, vyrovnaných čubek, která mluví dokonalou francouzštinou. Cíkal jsem, že jí kvůli přízvuku budu stěží rozumět, a ona mě místo toho nutí, abych si připadal, že sám francouzsky mluvím jako americký turista.

Nevím, co mám do prdele říkat. Nemám nejmenší představu, co chci vlastně koupit, nejspíš nic. Píča je to pěkná, to se jí musí nechat, a je stejně trpělivá jako hezká. Všechno mi tam v tom zatraceném krámě ukazuje...

Líbí se mi hlavně ten zvláštní způsob, jakým jí zploštělý nos v obličeji zvedá horní ret. Má i pěkný zadek a kozy... něco, co jsem u ní nečekal. Všiml jsem si, že většina Číňanek, s kterými jsem se setkal, vypadala, jako by jim cecky úplně chyběly, ale tahle píča tam má nádherný párek. Stále to ale ještě není téma, jímž lze zahájit konverzaci.

Odvolání se na Ernesta věcem ani trochu nepomáhá. Poslal mě sem jeden přítel, vysvětluji, zmiňuji Ernestovo jméno, ale ona ho nezná! Denně přichází do obchodu tolik lidí, poznamenává zdvořile... Vidím, že jsem si koupil čaloun, rozkošnou věčičku s draky, kterou si doma pověším na zeď. Píča se usmívá a nabízí mi šálek čaje... její otec se vystrachává ze zadní části obchodu a rychle nám čaloun bere... chystá se jej zabalit.

Nemám chuť na čaj, říkám jí. Myslel jsem, že si tady za roh zajdu na pernod, a byl bych nadšen, kdyby mě doprovodila. Přijímá! Ne-zmůžu se na jediné slovo... stojím tam a lapu po vzduchu jak ryba, zatímco ona odbíhá dozadu.

Vrací se v prudce elegantním klobouku, v němž vypadá pařížštěji než Pařížanky, a pod paží svírá můj balíček. Pořád mě ještě nenapadá nic chytrého, takže mlčím, a náš odchod z krámu ztrácí na lesku ještě díky nějakému uličnickému bastardkovi, který po nás hází koňskými hovny z kanálové stoky. Ale dívka je báječná, nenechá se vyvést z míry... velice důstojně se ubíráme po ulici a já jsem brzy v pohodě...

Otázky! Chce vědět, kdo jsem, čím jsem, chce znát celou mou minulost. Dostáváme se i k záležitostem příjmů. Nechápu, kam míří, ale ona začíná mluvit o nefritu. Právě sem propašovali takový malý šperk, sděluje mi důvěrně, opravdový císařský drahokam, prodá se určitě za pouhý zlomek jeho ceny... a téměř do posledního sou mi k tomu dodává, kolik beru.

Probouzí se ve mně zvědavost. Je to evidentně jaksi podezřelá, a nabývám dojmu, že chce, abych poznal, že mě vlastně oblbuje. Kde je ten kámen k vidění, ptám se. Ach, všechno se později ukáže! Není bez rizika nechávat jej v obchodě, říká mi... a tak jej nosí na hedvábné šňůrce uvázané kolem pasu, aby ji svým chladem laskal na kůži a promlouval o svém bezpečí. K prodeji by muselo dojít na nějakém odloučeném místě daleko od obchodu...

Je to skvělá hra, jakmile pochopím, jak se hraje. Tahle dívka dokáže prodávat své tělo s nějakou fantazií. Ovšem cena, kterou si žádá!

Začínám se s ní handrkovat a při třetím pernodu oba souhlasíme, že cenou za tenhle kousek nefritu bude má týdenní mzda. Budu muset žít na dluh, dokud se ve mně zas nevzbudí literární nádeník... Nikdy jsem tolik za kundu nezaplatil, ale tahle píča vypadá, že za to stojí.

Jsem si jistý, že má nějaké francouzské jméno, Marie nebo Jeanne, ale když jedeme taxíkem ke mně domů, zavrká cosi znějícího jako pisknutí na flétnu... Lotosové poupě, překládá, a tak jí říkám Lotos. Je to všechno tak nádherný podvod... Vpravuji se do své role. Jakmile ji vrazím do bytu, běžím dolů k domovníkovi koupit nějaké víno a nalévám je do malých zelených skleniček, které mi koupila Alexandra. Potom, když mi má Lotos ukázat kámen, na podlaze rozprostírám onen krásný čaloun, aby se na něj postavila.

Ta čubka musela rok hrát někde v kabaretu, aby se naučila svlékat s takovou dovedností, jakou mi předvedla. Když už všechno ostatní odhodila, nechává si rafinovaně punčochy a boty. A přes břicho se jí vine červená hedvábná stužka s kouskem nefritu snázejícím se do jejího ochlupení. Vypadá opravdu senzačně, ten kousínek zeleného kamene, jak si tak hová v černé houstince. Šaty nechává nakupené na dračím koberečku a nabízí kámen k prohlídce...

Kámen je samozřejmě tím nejlacinějším brakem, jenže mě zajímá to, co je pod ním. Lotos nijak nevdá, že kamenu nevěnuji pozornost... rychle se usmívá, když sevřu její stehna a prstem jí zajedu mezi nohy. Vůně, kterou kolem sebe šíří, mi připomíná tenké cigarety, které kouřila Táňa... s úsměvem na mě shlíží, zatímco si sedám na kraj židle a prst jí vsunuji do lastury. Říká něco čínsky a zní to nádherně obscénně.

V té chvíli už na všechna Ernestova naléhavá varování zapomínám. S pérem, jaké mi trčí pod břichem, bych ji ošukal, i kdyby mě něčím nákrásně nakazit mohla, a pak doufal v brzké vyléčení... ale voní jí tak svěže a je tak růžová, že jsem si jistý, že je všechno v pořádku... nechává mě, abych jí mušli roztáhl, rozevřel a přičichl kní... potom se ode mě opět odtahuje. Přetrhává stužku u pasu a pouští mi kámen do dlaně.

Mrdám jí na podlaze, přímo tam na svém novém čalounu a pod hlavu jí strkám polštář. Nedovoluji, aby si svlékla punčochy, ba ani boty. Kašlu na vyšíteho draka... jestli mu podpatky vydlobne černé oči, jestli po sobě necháme skvrnu, která nepůjde odstranit, tím lépe. Divoce se po ní vrhám... francouzská kurva by podobnému násilí odporovala, všechno to kousání, štípance, avšak Lotos se usmívá a podrobuje.

Líbí se mi tisknout jí hrubě kozy? Prosim, vmáčkne mi je do dlaní. A pokud jí na nich ústy nadělám modřiny... nabízí mi bradavky, abych se do nich zakousl. Pokládám si její ruku na ptáka a dívám se, jak jej ovíví a svírá dlouhými, mandlově zbarvenými prsty. Neustále něco šeptá... čínsky. Och, ve svém řemesle se opravdu vyzná. Její zákazníci jí za kořeněný dech Orientu vždycky dobře zaplatí a ona ví, co kupují.

Nohy a břicho má bez jediného chloupku... je to pouze na tom jednom místě, kde jí tělo pokrývá dobře udržovaná kožešinka. Holý má i zadek, onu zavlhlou kůži kolem hebké řiti. Když se jí dotýkám konečníku, roztahuje nohy. Začíná mít horká a v blízkosti kundy klouzavá stehna. Její vagina je téměř stejně úzká jako Tánina, ale vyzařuje větší vyzrálosti... zdá se měkčí a otevřenější...

Honza Čtvrtek ji zajímá. Tiskne jej pod hlavičkou a stahuje před-kožku. Přestávám ji ohmatávat a ona mi se zkříženými nohama usedá mezi kolena, aby si s ním pohrála. Dutinka se jí rozpukne jak nějaké zralé a šťavnaté ovoce, přičemž stehny, sevřenými v punčochách se tlačí proti mým kolenům. Punčochy a boty mi poskytují onen nezvyklý pocit, který mám rád.

Pouhým pohledem bych nepoznal, je-li vzrušená či ne. Vlhká skvrna kolem hedvábné vulvy jí však prozrazuje.

Rozšiřuje se a září jí mezi nohama, a .vůně kundy zvolna vítězí nad závaný parfému, který používá. Poklepává Honzu Čtvrtku po hlavičce a šimrá mě na koulích. Brzy leží natažená mezi mými nohama a nose se mi sune po ocasu, boří se do chlupů... má modročerné vlasy, rovné a lesklé...

Nevím, co učí ženy v Orientu... na kouření ocasů tam možná příliš nedbají, ale Lotos má za sebou školu rodilé Francouzky. Jazykem se proplétá mým ochlupením a ovíví se jemně kolem varlat. Líže mi ptáka, otevřenými rty mě líbá na břiše... oblouky zešikmeného obočí se stýkají, když rozvírá ústa a shýbá se, aby si do nich zasunula hlavičku Honzy Čtvrtku... oči se jí proměňují v dychtivosti rozechvělé šterbiny. Obtáčí mě pažemi, a jak jí dorážím na jazyk, cítím na varlatech její rozvášněné kozy.

Deru se na ni... sedí, ptáka pořád ještě v puse, pořád mi ho ještě kouří, ale převaluji ji na záda a sunu se k rozevřenému klínu. Tvářemi a bradou ji masíruji v ochlupení, jazykem dráždím třešinku. Olizuji jí stehna i vypouklou vrásu mezi nimi... čekám, kdy už mě jimi sevře a přitáhne blíž, vtlačí má ústa na hluboce rozpuklou lasturu. Zprudka ji objímám pažemi a svírám jí zadek, zatímco z pokočky a rozšklebeného ústí, které se mi nabízí, slízávám kundí šťávu. Vymršťuje se na mě.

Dírou se mi tiskne ke rtům, nohy má rozechvělé a dokořán. Lížu jí chlupatou frndu a její šťáva mi stéká do úst.

Když v kundě ucítí můj jazyk, celá jako by se roztřásla. Neví, co všechno by na oplátku provedla s mým ptákem... kouše do něj, líže mi koule, málem celý ten krám polyká. Prsty si přitom ještě sířeji rozvírá píču, až jsem v ní jazykem tak hluboko, že ji musím vzrušovat na děloze. Náhle proti mně vyráží proud. Udělala se, a skoro mi překusuje péro.

Nechávám ji, aby mě svou prýstící věčičkou přcala do úst...

Chci vědět, jak vypadá a co udělá, až ji Honza Čtvrtek vybuchne mezi zuby... Ležím opět na zádech a pozoruji, jak se nad ním činí. Hlava se jí střídavě zvedá a klesá pomalu dolů. Výraz překvapení... Zjišťuje, že do pusy jí vniká cosi teplého. Pak zavírá šikmé oči. Polyká a saje, polyká a saje...

Číňané, jak mi říkali nebo jsem to někde četl, soulož měří spíše na dny než na hodiny. Když se na to Lotos ptám, směje se... Jestli ji chci, zůstane celou noc. A mohla by si už, prosím, svléci punčochy?

Mám hlad a navrhuji, že bychom se mohli jít někam najíst, Lotos mi to ovšem celé vysvětluje. Když si prý muž koupí Číňanku, kupuje si ženu, ne něco, do čeho lze jen jako do kozy zastrčit jedině kolík. Číňanka se mu vždy oddává celou svou inteligencí... a Lotos umí vařit. Ta myšlenka se mi zamlouvá, takže se oblékáme a jdeme koupit něco k jídlu.

Jakmile se vracíme zpátky, svlékáme se a Lotos, kolem pasu se-špendlený ručník, zakrývá ji klín, ale zadek nechává nahý, vaří. Ležím na pohovce a ona se u mě, kdykoli prochází kolem, zastavuje, aby mě políbila na čuráka... je to tak ochotná děvka, je jí jedno, jestli se jí na plotně, zatímco ji osahávám, něco připálí...

Když jsme po jídlu, zkoušíme postel. Lotos říká, že by se jí líbilo, kdybychom zas zkusili devadesát šestku, ale já ji chci mrdat... skáču za ní do postele a okamžitě se jí rvu ptákem do kundy. Když cítí, jak se jí Honza Čtvrtek pod prdelí vybarvuje, o báječných číslicích zmlká.

Honziskovi je ukradené, jakou má barvu. Je vzrušená a mokrá a chlupatá, a to je všechno, co k životu potřebuje.

Doslova se v ní nafukuje. Vyplňuje všechny škvíry a šterbiny, a když ho mám celého uvnitř, rozpínám nakrabacenou kůži kolem otvoru a zakrývám ji volné kouty. Stačí párkrát s ním teď zapumpovat a holka jen hoří... vrtí okrouhlým, žlutým zadkem a žadoní, abych ji zbavil oněch neodolatelných choutek, které jí pod ním projíždějí... nevadí, že většinu z toho drmolí čínsky, dokonale si navzájem rozumíme. Mezi mými koleny překřičuje za zády drobná chodidla... ve vlhkých, nahých stehnech má větší sílu, než jsem čekal...

Je pro mě dokonalou útěchou! Myslím na Tánu, vzpomínám na onoho knihkupce s jeho polodospělou dcerou, a směji se. Svět bílých je vzhůru nohama... člověk si musí najít Číňanku, aby se dostal k něčemu tak prostému, jako je decentní, obyčejná šoustačka. Lotos se směje se mnou, aniž by jí bylo jasné, proč to vlastně děláme... kdyby věděla, smála by se možná mně. Je to dobrá píča. Začínám z ní vyškávat duši. Je obrovské mít čubkyni, která se, zatímco ji mrdáte, směje.

A není to kurva! Spíš konkubína. Stejně jako kuchařským uměním, oddává se mi Lotos rovněž vášní... že v tom hrají roli peníze, je náhoda. Za ně si kupuji jen nefritovou tretku... Jestliže pod vámi prudce vzdychá, nic nepředstírá, když tiše zasténá, pište si, že je to proto, že něco cítí. Má tělo plné života, šťávy, již promazává nástroj, který upřímně dává...

Hraju si s jejím prsy a ona chce, abych jí je opět sál. Okolo bradavek objevuji citrónové prstýnky, jaké mívá čínský měsíc... Ach, Lotos, brzy zjistíš, že v kundě máš čínskou petardu... rachejtlemi ti popálím vaječníky a dělohou proženu výbuchy ohňostroje... Vzlétá první jiskra...

Lotos šoustá možná čínsky, ale udělá se čistou pařížskou francouzštinou.

Později večer se velmi rozveselujeme nad vínem a Lotos mě učí několik oplzlých čínských frází, z nichž každou, jakmile se naučím další, ihned zapomínám. Opakovaně ji znovu přecám, abych ráno zjistil, že odešla, když mi lacinou nefritovou cetku hedvábnou stužkou uvázala kolem znaveného ptáka.

Návštěvníci! Přicházejí dva. Sid, kterého jsem neviděl od onoho večera, kdy jsme u něj Marion, abychom udělali náležitý dojem, připravili hotové peklo, a jakási píča. Nebo žena. Usazují se zdvořile na krajíčky židlí a vybraně hovoříme o počasí, literatuře či něčem stejně neškodném. Jmenuje se Miss Cavendish. Prostě Miss Cavendish, bez křestního jména. Stačí, abyste slyšeli její povýšené "Těši mě", a je vám jasné, že v ní sídlí cosi nevykořenitelně anglického.

Miss Cavendish, vysvětluje Sid, je přítelkyně jeho sestry, která žije v Londýně. Zdá se, že to říká čistě kvůli konverzaci, a celá ta návštěva vypadá, že se děje výhradně ze zdvořilostně-společenských důvodů. Avšak Sid pokračuje s tím, že Miss Cavendish bude působit jako učitelku v Lyons, a protože do zaměstnání nastupuje až téměř za dva měsíce, hodlá nějaký čas strávit poznáváním Paříže.

Člověk musí být společenský, i když se jedná o ženskou, která chodí v tvídovém kostýmu a bavlněných punčochách. Kladu jí srdečné otázky, přičemž se stejnou srdečností na ni do zítřka zapomenu. A kde v Paříži bydlí?

Když se ke mně otáčí, zalesknou se jí brýle. "To je právě jeden z mých problémů," říká. "Sid myslel, že bych se mohla ubytovat tady." Rozhlíží se po pokoji, jako by tu byla opravdu jen na návštěvě. "Vypadá to tu moc hezky... a levně?" "Samozřejmě," ujišťuje ji Sid. "Alfě, postaráš se o to, zařídíš všechny ty věci kolem, že?"

Zařídím, aby mu někdo zakroutil jeho zasraným krkem! Ale nedá se nic dělat... někde se mi sem prostě nastěhuje. V každém případě má hezké nohy a existuje vzdálená naděje, že je možná dobrá mrdna. Sid je ovšem pěkná kurva kamarád! Přeji si vidět ji bez brýlí...

Až se zabydlí, říká Miss Cavendish, nesmíme na ni zapomínat, neboť v Paříži si svobodná dívka může sama připadat velice osamělá...

Večerní návštěva... Anna, zpátky z hrobu, a o deset minut později Alexandra. Anna je po tom menším večírku, který jsme spolu před několika dny absolvovali, jaksi zaražená. Směje se, když o něm mluví, ale pod smíchem jsou cítit rozpaky. O tom, co se s ní dělo, když odtud bez šatů utekla, mluví neurčitě. Já na ni v tom směru nenaléhám. Jakmile přichází Alexandra, Anna si vzpomíná, že má ještě nějakou jinou schůzku. Tentokrát si nezapomínám vzít její adresu. Alexandra na mě jak úlitbu chrlí své problémy. Je prý už napevno rozhodnuta, že někde, aby se dostala od Táni a Petra, odjede. Rekonstrukce, říká tomu. Sedí na divanu, a zatímco vyjmenovává spousty hříšníků, kteří v dějinách nakonec skončili v náručí Ježíšově, ukazuje mi stehna. Třeba se... kdo ví?... i ona uteče k církvi.

"Ale musela bych se v tom případě doznat i ke všem podrobnostem?" ptá se mě. "Chtěli by ti kněží tam vědět opravdu všechno?"

To opravdu nevím, ale není vůbec těžké pochopit, co ode mě chce slyšet. Říkám, že podle mého názoru by Ježíš zřejmě toužil poznat celou pravdu. Alexandra se rozkošným způsobem zachvěje. Kdyby prý se tak mohla oprostít od dětí, říká, všechno by se samo urovnalo. Ale ony si ji tak odporným způsobem podmaňují. A Táňa... co se vyspala s matkou, je daleko horší než Petr. Promenuje se, malá, nahá vchází do pokoje a není před ní úniku...

"Nevím, jak to má celé skončit," říká. Odmílčuje se, hází po mně pohledem a rychle jej opět odvrací. "Včera večer došlo k něčemu skutečně až příliš zvrácenému, než aby bylo vhodné o tom mluvit... Říkám ti to jenom proto, že vím, že mě pochopíš. Přinutila Petra, aby... aby mi močil do obličej, když ona se mi v tu chvíli přisávala pusou do rozkroku..." Nešťastně si žmoulá prsty. "Bylo to tak... ale ty mi rozumíš. Když člověkem zmítá vášně, bývá rozum zastřený... A snad jsem přitom i něco řekla... asi jsem to řekla... líbilo se mi to. Nazvala mě oplzlým jménem... a kousla mě do stehna. Mám to tam ještě pořád vidět."

O tom, jak kdysi sama chtěvala do Tánina obličej, pochopitelně ani zmínka. Tuhle její zvrácenostku přešli všichni mlčením a zapomněli na ni. Jede si rukou po stehně a vyhrnuje sukni, aby mi ukázala, kam ji Táňa kousla. Do bílého masa se jí zařezávají podvazky. Akousanec, jak řekla, je stále zřetelný... okrouhlý, dokonalý otisk Tániných zubů vysoko na vnitřní straně, jen několik centimetrů od kundy. Zdvihá koleno a roztahuje nohy, abych mohl poraněné místo prozkoumat. Tisknu jí nohu a začínám ji osahávat.

Tohle prý ale v úmyslu neměla! To věřím! Sebe i mě rozdráždila tou malou svlékací lekcí... ta dobře ví, o co jí jde, čubka. Pokud chce ovšem ukázkou Honzy Čtvrťka... stojí už se vztyčenou hlavou. Vyka-sávám jí sukni až k břichu a stahuji kalhotky.

Má nádhernou prdel! V porostu mezi půlkami by mohla poskytnout útočiště celému hnízdu bílých myší a vůbec by o nich nevěděla; pohodlně by si žily a měly navěky vystaráno. Šimrám ji tam a ona se začíná rozvášňovat. Prsty mi vniká do poklopce a vypouští Honzu Čtvrťka.

Jak tam tak ležíme a jeden s druhým si pohráváme, prozrazuje mi víc o zážitcích, které jí připravují její do mrdy zcvoklé děti. Jak se vydražďuje, mluví uvolněněji. Petr nyní zřejmě věří, že když vykouří chlapa, pomůže to jeho potenci... je tu ovšem nebezpečí, že si na to zvykne. Jsem rád, že jsem z toho blázince venku, ale je fajn slyšet, co se tam děje...

Uhodnu, ptá se mě, proč je na Táně tak závislá? Je to proto, že tolik miluje, když jí někdo líže kundu... a Táňa to dělá tak hnusně. Nic ji nezastaví. Kdyby nešlo o tohle, snad by se od nich mohla trhnout. A zatímco mi to vypráví, cpe se mi chlupy do dlaně. Je to pozvání, čeká, že se skloním a naložím s její píčou stejným způsobem, jaký právě popisuje, ale já ji zklamu.

Péruji ocas mezi stehna a špičkou tří stydké pysky. Přehazuje prese mě nohu a puklina se rozšiřuje. Alexandra si sahá pod zadek a nasazuje ptáka tam, kde ho potřebuje, přičemž se jí daří dostat ho kousek dovnitř. Je tak rozvášněná, že nechce mřit čas svlékáním. Říkám jí, že oblečenou ji prcat nebudu...

Dohodneme se. Táňa jí vyprávěla tolik věcí... ano, ví dokonce, že den předtím, než jsem odešel, mi ho Petr vykouřil... a budu ji prý mr-dat tak, tak úplně, jak o tom Táňa mluvila? Chce, abych jí dělal všechno... všechno, co jsem kdy udělal její dceři.

Sedá si, aby se svlékla, a jakmile jsme oba nazí, smýkám ji hrubě směrem ke kanapi a tlačím ji před sebou na kolena. Čuráka si otírám jejími vlasy a dávám jí ho k políbení. Bože, tváří si ji přitahuji k ochlupení a nechávám ji, aby mě tam

olizovala. Za chvíli už ho mám v jejích ústech a zajíždím jí do krku. Zazní rovněž několik vybraných jmen. Je jako v deliriu a hltavě si ho vráží ještě dál, když slyší, jak jí vyšperkovanými synonymy říkám, jaká je děvka...

Když cucá pouze hlavičku, tečou jí sliny jako děcku cumlajícímu sladounké lízátko. Honza Čtvrtek je na sračku, ale aspoň mu jednou vyšamponují vousiska... Když ho má pak opět v puse, pokouší se vsrknout současně mé chlupy a schází jen málo, aby se jí podařilo samu sebe zadusit. Nakonec, když začíná ocas opravdu tvrdě zpracovávat, když ho miluje natolik, až to bolí, jí ho беру.

Alexandra je příliš velká na to, abych si jí pohazoval jako Táňou, ženu ji nicméně na postel a nohy jí vymršťuji do vzduchu. Celý spodek, všechno, co má mezi stehny, jí teď trčí vzhůru. Řve jako tur, když jí nečekaně strkám prst do prdele a říkám, ať je zticha, nebo jí tam narvu celou pěst. Když má pak v konečnicku tři mé prsty, zmocňuje se jí doslova závrat', ale o tohle si přece řekla, a já jsem rozhodnut, že to dostane od začátku do konce.

Neprotestuje, když jí před tvář nastavuji zadek a chci, aby jej políbila. Jak mi pak pŮlky obližuje, není ani příliš nervózní. Když jí ale říkám, aby prdel roztáhla a přejížděla jazykem po konečnicku... ne, to už je opravdu příliš! To udělat nemůže, ani když to, začíná mi vysvětlovat, dělala její dcera, avšak nastavuji jí otvor k ůstům a nutím ji, aby jej přesto líbala.

Kecy, neexistuje nic, co by vám neudělaly, když na to jdete pěkně od lesa. Zhruba za tři vteřiny cítím, jak mi Alexandřin horký jazyk proklouzává mezi chlupy pod řití a začíná jí lízat. Musím ji naučit onen malý trik, který si vymyslela Táňa, a za chvíli už mi jazykem vjíždí do konečnicku a nechává mě ho jim opět vytlačovat. A je při tom čím dál rozrácovanější... čuráka drží v smrtelném sevření... kdyby se jí ho nyní kdokoli pokusil vzít, asi by mi ty šunky rozerval, potrhala stěny nehty.

Musí jí být jasné, co bude následovat, ale předstírá, že to neví, a tak ji nechávám vyjmenovávat všechny možnosti. Nakonec se trefuje, říká to váhavě a jako by doufala, že se mylí. To určitě nebude pravda, ponouká mě, že bych jí chtěl strkat ptáka do konečnicku. Jako malý dárek a cenu za to, že hádá správně, ji nechávám znovu ochutnat Honzu Čtvrťka. Ach, ale tamto ne, ůpěnlivě prosí. Když navrhovala tohle, zapomněla, že jsem to prováděl s její dcerou... ale teď si vzpomíná... jak se ta malá věc roztahovala, nabobtnávala, až téměř pukla... OCH, ano! Nechápe, jak se to dá vůbec provést, můj pták je tak strašlivě velký.

Celé to hraje, děvka. A nakonec získávám volný přístup. Tedy -hlasem plným nejistoty - vlastně o tom možná tu a tam opravdu uvažovala... bylo by těžké na to nemyslet, když se přece dívala, jak jsem to dělal její dceři. Ano, snad i zatoužila, aby to někdo udělal jí. Svírám jí zadek. A co třeba teď? ptám se. Nechce, abych jí to udělal? Tedy... . CHCE TO? Ano, řekla by, že to teď opravdu chce dělat.

Ihned se po ní vrhám. Prudce ji obracím a Honzou Čtvrťkem buším na zadní vrátka. Klečí s nohama daleko od sebe a svěšenou hlavou, zatímco jí ho cpu dovnitř. Nic nenamítá, jako když jsem jí do konečnicku poprvé zasouval prst... v tom se velice podobá dceři. Čeká prostě, až dílo dokonám.

Nemá tak pevný konečník, jak jsem čekal. Buď si do něj strkala svíčky, nebo se těmhle žertíkům věnovala už dřív, usuzuji. Ne že by mi tam ocas přímo vpadl, ale na žádné takové obtíže, jaké jsem zažíval s její dcerou, nenarážím, takže netrvá dlouho a mám ho v ní.

"Ty to dneska neděláš poprvé," říkám jí. Pohoršuje se. Jak si jen můžu něco podobného myslet? Je to nenormální, dělat něco takového! Tohle mi ta děvka řekne... je to prý nenormální!

Tak ať je to tedy nenormální. Pracám ji takhle, protože se mi to líbí, a jí se to líbí taky. Jen abych se ujistil, čuráka vytahuji. Ohlíží se a okamžitě po něm natahuje ruku.

"Prosím!" Víc neříká, ale stačí to, abych slyšel, co chce vidět. Nepřestávám ji nicméně dráždit, zajíždím ptákem kousek dovnitř a zas ho prudce vytrhuji. Líbí se mi poslouchat, jak si o to říká. Nutím ji, aby sama sebe nazývala kuřačkou prasat, vylizovačkou řití za pět sou, kurvou, která prací se psy ve stokách. "Dej ho zpátky, prosím! Lhala jsem... mám ráda, když mi to takhle někdo dělá... Petr mi to dělá... Táňa ho při tom viděla... Petr mi to dělá, ano, můj vlastní syn mě šuká do prdele! Strč ho tam a mrdej... Máš o tolik většího čuráka než můj syn... . Můj syn, který hulí ocasy... ach, je to tak báječné cítit uvnitř tvého ptáka! Tvého úžasného ptáka, kterého jsme všichni kouřili... můj syn a má dcera i já..." Na mysl mi přichází Tánin dopis... teď si přeje, abych ji navštívil a vyzkoušel nové zvláštnosti, které se naučila. No, není-li tu ta holka, nic mi nebrání, abych to zkusil s její matkou...

Alexandra vyloženě ječí, když ucítí, jak jí do zadku začíná stíkat spalující moč. Nevím, co si v tu chvíli myslí, ale pro mě je to skvostný pocit. Pyj v ní držím po kořen zaražený a plným proudem se do ní vyprazdňuji. Žebróní, abych přestal, ale to teď, i kdybych chtěl, nemůžu. Plním ji dál, až pod rukama cítím její duřící se břicho. ůpí, že už to začíná mít...

Shazuji ji s pohovky a dívám se, jak se přede mnou svíjí na kolenou. Je to tam uvnitř tak žhavé, kňučí, má to s tím tak silné jako nikdy dřív...

"Zvedni hlavu..."

Věší se mi na kolena a vzhlíží k mému čuráku. "Vím, co chceš udělat... Rychle, udělej to... teď, když to ještě pořád mám... udělej to, prosím..."

Líbá mi ocas, tiskne si ho ke rtům, zatímco já stále močím, několik krůpějí si nechává skanout do otevřených ůst...

Potom, když jsem hotový, zůstává klečet a klacka mi kouří, dokud nová chuť neodplaví starou...

Miss Cavendish je pěkně protivná píča. Nebo, abych mluvil přesněji, pěkně protivná ne-píča. Jednoduše řečeno je to trapička čuráků,

samý slib a nic potom. Během těch tří dnů, co tu bydlí, si vymyslela už tři sta výmluv, aby mě třistakrát navštívila...

nebo tak to aspoň vypadá. Když to není kapající kohoutek, zas jí nejdou hodiny. Místo aby seběhla dolů k domovníkovi, klepe na dveře u mě. Kohoutek nepotřebuje víc než pořádně dovřít a jediný problém s hodinami spočívá v tom, že je nikdo nenatáhl, na tom ovšem nezáleží... má prostě výmluvu, aby ke mně mohla přijít a trošinku mě poškádlit.

Brýle zmizely a je teď opravdu docela hezká. Někam zapakovala nejspíš i tvídovou sukni a bavlněné punčochy... rozvíjí

se nám v průsvitných tkaninách a hedvábí. A má stehna...

Ta stehna jsem objevil, když přišla poprvé na návštěvu. Řekl bych, že problém pro ženu není v tom ukázat právě jen tolik a ani o kousek víc, aby se chlápek málem zcvokl, že se mu odhaluje - ale ne docela -oněch mimořádných deset centimetrů. Potíž je utajit před ním, že přesně víte, co ukazujete, a v tom už Miss Cavendish tak úspěšná není. Nejdřív jsem si myslel, že se jen třese, aby ji někdo oklátil. Ovšem pár sond, které jsem tím směrem vyslal, mě vyvedlo z omylu! Nemá ani v nejmenším úmyslu stáhnout si kvůli nějakému muži kalhotky... každopádně tedy ne kvůli mně... ale trýzní mě a dráždí, až mám chuť praštit s ní na záda.

Nejsem to jenom já, s kým si takhle pohrává... Sid si byl jistý, že na ni vleze, všechno mi o tom říkal, dokonce velkomyslně nabídl, že za mě ztratí dobré slovo. Jenže teď přichází se zprávou, že irigátor, který má pověšený v koupelně, používá určitě na vyplachování uší. Nikam to s ní nespěje.

Ženy jako ona vás, pokud je berete vážně, dokáží proměnit ve znervóznělou trosku. Dvě hodiny s naběhlým ocasem v kalhotkách a jste ochotni vrátit se k masturbaci. A nemůžete si pomoci, Miss Cavendish vážně brát musíte. Máte ji příliš často na očích, než aby ji šlo ignorovat. Nehty se zarývám do masa...

Kristepane, nenechá vás ani sáhnout. Nemluví o ničem jiném než o šoustání. Celou tu dobu, co je tady, samé šousty-šousty-šousty... ovšem nic přímočarého, samozřejmě. Babička by ji možná nazvala svůdnicí nebo koketou. Zná hambaté historky o malých chlapcích a holčičkách... ale zkuste se dotknout jejího zadku! Přinese nové kalhotky, které si právě koupila, a chce, abyste je obdivovali... zvedne si dokonce sukni a pro srovnání vás nechá mrknout na ty, které má na sobě... ale nepokoušejte se k nim přiblížit moc blízko!

Potom, když se chystáte to znechuceně vzdát, se z ní stává někdo jiný. Najednou platí jiná pravidla, a ona přichází a sedá si vám na klín. Pak je dovoleno trochu ji tam vzadu zmáčkнуть nebo si pohrát s jejími podvazky, ale než se dostanete k něčemu víc, než je děsivá erekce, je už zase pryč, aby na vás příště, až se jí opět budete chtít dotknout, pohlédla s výrazem sdělujícím: Kdo si sakra myslíte, že jsem?...

Včera večer jsme se jí se Sidem pokusili opít, ale bylo nám to hovno platné. Jo, měla trochu špičku, nenucené se smála a několikrát nám dokonce na okanzík ukázala kundu... prostřednictvím oněch skvělých ná-hodiček, které si vždycky umí nějak zařídit. Ale to bylo všechno. Když nás vydráždila do té míry, že tlak byl už skoro nesnesitelný, šla spát. Vykašlal bych se na to a zapomněl na ni, ale ta čubka mě jednoduše nenechá. Dneska ráno přišla ke mně do pokoje a měla kolem sebe jen omotanou osušku... velkou osušku, nicméně pořád jenom ručník, aby se zeptala, jak funguje zámek na koupelnových dveřích...

Když jsem se u něho zastavil, ležel Ernest v posteli. Čekal, až se ozvu, říká, a těší ho, že se Anna objevila duševně i fyzicky v pořádku. Víc ho ale zajímá, jak jsem dopadl s tou malou Čínankou, za kterou mě poslal. Zatajuji, že mě přišla na týden plat...

Nevidí prý, že jsem se zapomněl zeptat na ten kokain. Stejně už se s tou pící rozešel, říká mi. Jeho vlastně vůbec nepotřebovala. O co jí šlo, byla jedna mladá španělská děvka, se kterou ho párkrát viděla, a to Ernesta naplňuje odporem. Lesbičky nám zabírají svět před nosem, tvrdí, přímo před nosem. O chvíli později z toho má epigram... kundu nám před nosem berou... fakt přímo před nosem.

Ernest jako by nebyl ve své kůži, říkám si tedy, že asi čeká nějakou ženskou. Leží s pokrčenými koleny, pokrývka se mu kolem nich vydouvá, a je mi jasné, že miní strávit v posteli celý den. Ptám se ho, jestli je mu dobře. To ano, nic mu neschází, je jen trochu unavený... a předstírá zívnutí. Fajn, říkám, zvednu asi kotvy... a právě v té chvíli se pod příkrývkou u jeho kolenou cosi pohne.

Málokdy jsem u člověka spatřil takové rozpaky jako nyní u Ernesta... Když vidím, co přede mnou skrývá, musím se smát...

"Je to ženská nebo chlap?" ptám se ho. Ernest odhrnuje příkrývku a zpoza kolenou se mu drápe deseti nebo jedenáctileté děvče.

"Ještě dvě minuty a nikdy ses to nedozvěděl," praví. "Ale hele, Alfě, buď o tom proboha zticha, jo? Víš, jak to chodí." Dívka si uhlazuje rovné černé vlasy a prostěradlem si otírá čelo. Stěžuje si, že tam dole bylo hrozné vedro... málem prý umřela. Sedá si na okraj postele a dívá se přímo na mě.

"Jak dlouho už si ji tu hergot držíš?" ptám se. "A co kolem toho děláš? Kupuješ jí hašlerky, aby ti sem chodila?" Je to dcera lidí, kteří mají vedle hospodu, říká mi Ernest. A jakoby na obranu dodává, že nechodí jen k němu... ví o ní celá čtvrť.

"Není to, že bych ji prostě někde sbalil," říká. "Vole, kdyby ses posral, nenajdeš nic, co bys ji mohl učit... všechno už zná. Schválně se jí na něco zeptej, uvidíš, že ti nekecám. Je to zkratka v tom, že se naučila šukat o trochu dřív než většina těch ostatních."

Holka roztahuje nohy a předvádí mi holou mušličku. Dokonce si ji prsty roztahuje, aby měla jistotu, že mi nic neunikne.

"Můžete mě mrdat, jestli chcete," říká pisklavým hláskem. "Jen musím pana Ernesta nechat, aby mě mrdal první."

Mrdá ji pan Ernest hodně často? ptám se. Ne, tohle je teprve potřetí nebo počtvrté, co sem přišla. Právě se jí chystal mrdat, když jsem se objevil...

"Pusť se do toho," říkám Ernestovi. "Nechci ti nic kazit." Holka si mezitím jednou rukou začala hrát sama se sebou, zatímco druhou honí Ernestovi brko.

Ernest má za to, že mu nerozumím. Dělá přece jen něco, co by mohl provádět kdokoli jiný, atd., atd. Naopak, ujišťuji ho, rozumím mu velice dobře. Příliš nechybělo a to samé jsem dělal taky... vlastně, přísně vzato, dalo by se říct... A tak si Ernest připadá lépe.

"Bože, Alfě," říká, "měl bys ji jednou zkusit. Vždycky jsem si myslel, že na tohle nikdy nepřistoupím, ale ono tě to vážně strašně vzrušuje." Nohama odkopává pokrývku a sedá si. Plácne holku po prdeli a narovnává jí záda. "Podívej se na ni. Není to malá krasavice?"

Až vyroste, bude z ní bezvadná kost. A sprostá je až hrůza... měl bys slyšet, jakou má vyřídilku, když se namíchne. A ty historky, které mi vyprávíš, kristepane! Nevěřím jí z toho ani polovinu, ale ta zbylá půlka je hnusná až dost. To jsi věděl, že i takhle malé už klasicky zavání? Je to zatím jen jakoby v náznaku, ale je to tam, musíš si jen pořádně zblízka čichnout."

Holka nechává svůj rozkrok na pokoji a oběma rukama ho chytá pevně za ptáka. Ví toho o ocasech dost, aby chápala, co je činí velikými... sklání se a šmírá ho na něm vlasy, zatímco prsty mu po něm jezdí střídavě nahoru a dolů.

"Ne že bych nechtěl prcat nic než tohle," pokračuje Ernest. "To kurva vůbec ne! Zkousím to jen jako změnu. A ona ti je dostatečně velká... neboli jí to, nic takového. Kristepane, Alfě, vždyť ona stejně šoustá... A tak jsem to zkusil taky a zjistil, jaké to je."

Vypadá to, že mi zazpívá národní hymnu, ale holka ho má tak rozdělaného, že se začal zajíkat. Co chvíli se ústy přibližuje těsně k jeho čuráku, aby je vždy, když už se ho má rty dotknout, opět oddálila.

"Když ti ho vykoufí, chce si to počítat zvlášť," vysvětluje Ernest, "ale na to vždycky zapomene a dělá to stejně."

"Počítat zvlášť!" vykřikují. "Chceš říct, že už v tomhle věku jsou natolik chytré, že to prodávají? Bože, když já byl dítě..."

"Jasně že to prodává. Ale kvůli tomu to ještě nepřestává být kvalitní zašukání..."

Holka si přestává hrát s jeho ptákem a prsty kmitá znovu ve vlastním rozkroku.

"Vidíš to?" říká Ernest. "Je do té kundy a pocitu, který z ní vychází, úplný cvok. Otázka peněz s tím nemá nic společného, nějaký pitomec jí zřejmě kdysi dal pár sou a ona zjistila, že se to dá dělat i za peníze. Ale Bože, Alfě, když jí do té věcičky tam vrazíš ptáka, když se tak pod tebou svíjí a bříškem se ti tře o břicho... Říkám ti, něco takového jsem ještě nezažil."

"Já si nechci povídat," zanaříká holka náhle. "Chci, aby mě někdo mrdal."

"Takhle to s ní chodí, Alfě... přesně tak, přesně, jak to říká. Teď ji sleduj, až si ho tam bude strkat. Kurva, budeš si myslet, že než se na něj dostane, bude mrtvá. Ale vnitřek má dost veliký. To jen tak vypadá... do kundy si ho vlastně nedává, ona se na něj nabaluje..."

Když se nad ní přichystá k aktu, na péro mu ani nesáhne... chňapne ho za chlupy, v každé pěstičce jich má plnou hrst, a pevně se za ně drží. Pak o dobrých patnáct centimetrů zvedá zadek z postele, načež jako by sebou mrskla dolů. Je to ohromující, ale tímto jediným pohybem do sebe dostává půlku Ernestova kopí.

"Když to udělala poprvé, myslel jsem, že je po ní," prohlašuje Ernest, "aleji se to tak prostě líbí... vidíš tam? Kriste, držival jsem jí za prdeli zrcadlo, jen abych se na to mohl dívat. U takhle malých kumdy máš celé soustrojí jak na dlani, jediný chloupěk nezakrývá skutečnost života. A měl bys vidět..."

Ať už bych měl vidět cokoli, Ernest na to zapomíná. Holka sebou začíná kroutit a každé hození prdýlkou jí zaráží jeho ptáka hlouběji. Když se rozdávaly ocasy, nepřišel Ernest nijak zkrátka, a už to vážně začíná vypadat, že by si mohla ublížit, což by se pak dalo napravovat leda nějakým uměleckým azurovým stehem.

Kundička se jí napíná a roztahuje, až nabývá dvojnásobku původní velikosti. A ta malá myška při tom ani nezakvikne... přiráží a svírá Ernesta nohama jako stará běhna. Když do ní přestává vnikat, je to proto, že venku už nic nezbyvá... jediné, co nepozřela... mimo Ernesta... je chomáč chlupů a dvě varlata.

"A teď se dobře dívej, Alfě, ano?" prosí mě Ernest. "Jen jako osobní laskavost. Chci, aby ses na to podíval a pak mi řekl, že je to skutečně možné. Kristepane, v noci o tom mívám špatné sny, ale nechat toho s ní nemůžu. Ach, ty sviňko malá, to je ono. Mrskni sebou ještě trochu! Ježíši, nikdy jsem nezažil něco, co by se víc podobalo šukání hada..."

"Co budeš proboha dělat, až ji zbouchneš?" ptám se.

"Cože? Ci jsi to říkal? Zbouchnout ji?" Ernest se rozčiluje. "Přestaň mě oblbovat, taje přece příliš mladá, než aby ji někdo zbouchl... nebo ne? Hele, co ty na to, Alfě? Jak mladé už můžeš zbouchnout? Musejí mít chlupy, ne?"

"Hovno musí mít chlupy. Stačí, aby měly díru, kam to můžeš strčit, a krásně je pak přivedeš do jiného stavu. Chceš říct, že s touhle tady nic nepoužíváš?"

"Přestaň mě nasírat, Alfě. Nejsem každopádně jediný, kdo ji prcá. Nemohli by mi nic dokázat... co? Hergot, přivlekl bych k soudu celou čtvrť, tady ji klátí každý. Kdybych ti ukázal některé z těch chlapíků, o kterých mi řekla, zeji mrdali, nevěřil bys tomu. A i některé z těch ženských, přísámbohu! Ovšem žádné kurvy. Prostě lidi z okolí."

Leží tam s čurasem zastrčeným do holčiny přirození a hádá se se mnou, jestli by ji mohl náhodou zbouchnout. Ale holka je z toho, jak nás poslouchá, už otrávená ... chce, aby ji mrdal, říká, a jestli ji ne-omrdá jaksepatří, víckrát už k němu nepřijde. A tak jí Ernest několika pohyby protahuje pičulku, načež přiráží párkrát tak natvrdo, že holce málem vyletí zuby.

"Koukni na tohle," říká. "Vidíš, jak jakoby pošukává zadkem? Říká, že když to dělá, tak to zrovna má. Myslíš, že to fakticky mívá? Nic víc se nestane..." Vrací se k šukání a prcá ji znovu. "Ale, Ježíši, když se v té malé potvoře udělám já..."

Chytá ji za prdelku a napůl ji zvedá z postele. Pták mu zajíždí dovnitř a postel sténá... nebo je to možná Ernest. Holka drží nohy doširoka roztážené, aby mu pomohla jít tak daleko, jak si přeje, a já si představuji, jak jí nabývá břicho...

"Bože, vejdou se do ní galony," lapá Ernest po dechu. "Britské galony..."

Když je po všem, třesou se mi, ať je to jak je to, nohy. Jsem v horším stavu než Ernest, a ten nevypadá, že by zrovna kvetl zdravím. Holka celou věc přechází s nevinnou nonšalancí. Chce vědět, jestli ji teď nechci mrdat já!

"Jdi na to, Alfě," doporučuje mi Ernest z postele. "Něco podobného jinde nenajdeš. Ale budeš to muset udělat na podlaze nebo někde... Já se teď nehnu ani o píď, prostě nemůžu..."

Říkám holce, že zrovna teď ji mrdat nechci... snad někdy jindy, ale ona ke mně přesto přichází a dětskou prdýlkou se mi tře o koleno. Když si ji trochu osahám, říká mi, budu ji chtít mrdat.

"Všichni to chtějí, když mě osahají," sděluje mi. "Dejte mi ruku mezi nohy... právě můžete cítit, jak ze mě vytéká sperma

pana Ernesta..."

Ale já to nechci, trvám na svém, nechci ji šukat a sperma pana Ernesta mě nezajímá. Tak chtěl bych, aby mě vykouřila? Ne! Nebo si s ním třeba hrála? Nebo jestli bych rád cokoli jiného... vklouzává mi mezi kolena a bříškem se mi tiskne na čuráka... Mám skutečnou kládu a ona to cítí, nedokáže pochopit, jak mi může tak stát a já ji přitom nechci šukat. Náhle se zeptá, jestli nejsem teplouš! Nebo jestli prý nemám peníze, nechá mě to protentokrát udělat na dluh.

Protentokrát! Francouzská obezřelost se projevuje od dětství. Ale nepohne se mnou ani nabídka na úvěr, takže holka nakonec dochází k názoru, že to myslím vážně. Dobrá, říká, možná zas někdy jindy... pan Ernest mi řekne, kde ji mohu najít... bude mě čekat...

Miss Cavendish! Jestli jsem někdy viděl dotěrnou děvku, tak je to ona. Dneska ráno jsem měl příležitost prohlédnout si ji takřkajíc v úplné nahotě. Tentokrát je to něco s toaletou... neustále jí protéká a asi ji připraví o rozum. Ale proč by ji měla o rozum připravovat právě ve chvíli, kdy se obléká, je mi záhadou... tyhle věci přesahují rámec běžné inteligence. Avšak je tu protékající záchod a já jsem pochopitelně oním hochem, který s tím má něco udělat.

Zvednout u té věci víko, uvolnit plovák a vrátit vršek na místo trvá asi patnáct vteřin, ovšem Miss Cavendish se během té doby dokáže zbavit oněch několika mála součástí oděvu, které na sobě měla, když jsem přišel, a pyšně jako pávice vykročit klidně z ložnice, aby se se mnou srazila, když vycházím ze dveří koupelny. Ach, je samozřejmě strašlivě otfesena a v hrozných rozpacích. Ani ve snu ji jednoduše nenapadlo, že by se jednalo o něco, co lze tak rychle spravit... předpokládala, že pokud nyní takto přeběhne po bytě, bude v naprostém bezpečí... v ruce drží malý, bílý šátek, který před sebou výmluvně aranžuje.

Ta čubka! Stojí tam a pohrává si se šátečkem, dokud si není jistá, že jsem spatřil opravdu všecko... cecky, břicho, píču... kompletní výbavu. A musím přiznat, že není špatná. Anna má asi větší kozy, ovšem Anna je výjimka, reflektory, které tak okázale nosí, nemůžete srovnávat s přidavnými mlhovkami, jaké má většina ženských. A registruji, že Miss Cavendish vlastní jeden z oněch velikých, hlubokých

pupků, do jakých bez obtíží schováte koňský kaštan. Z kundy jí toho zase tak moc nevidím, protože stojí, ale ona si dává pozor, aby držela stehna od sebe, takže prostor mezi nimi je prosvětlený... chlupy jí visí v nazrhlém chumáči.

Stojí najedná noze, potom na druhé, umožňuje mi prohlédnout si ji pohodlně ze všech úhlů, a když mám celou postavu pěkně okopírovanou, pomalu se otáčí... na to můžete vzít jed, že to bude pomalu!... předvádí se z profilu, a zatímco se loudá zpátky do ložnice, nechává mě, abych šiji prostudoval zezadu. A já tam stojím s tvrdým ptákem a nevím co s tím. Nechal bych si vyrvat zadní zuby, jen abych tu trapičku čuráků zmrdal! Ne proto, že bych si myslel, že by to s ní byla taková jedinečná šoustacka, ale protože mě ta kurva přivádí k šílenství. Jen jednou bych jí chtěl prorazit ocasem mezi chlupy, čistě kvůli tomu zadostiučinění slyšet, jak před Honzou Čvrtkem vyslovuje na omluvu několik dobře volených slov... vyhodit ji prostě ze sedla, sebrat jí trochu škrobenosti z plachet, zatrhnout jí tipec a půl tuctu dalších metaforických vyjádření, která všechna nakonec svorně znamenají vymr-dat jí ten nesmysl z hlavy.

To Artur dostává ten nádherný nápad. Sid, Artur a já sedíme v baru, všichni tak trochu nadraní, a Sid Arturovi vypráví smutný příběh o Miss Cavendish, k čemuž já občas, neboť se zdá, že je k tomu opravdu vhodná příležitost, svým drobným dílem přispívám. Arturovi je samozřejmě jasné, že jsme na to s tou děvkou příliš chytře nešli. Kdyby ji u sebe měl on, vypadalo by prý teď všechno úplně jinak. Ale jelikož jsme ho zasvětili do zajímavé věci, vynasnaží se, aby se pro nás pro všechny situace změnila. Onen úžasný nápad spočívá v tom, že Miss Cavendish navštívíme a ošukáme ji. Není nejmenší pochyby, že by se to snad nepovedlo, říká Artur, protože nás stojí o dva víc.

"Půjdeme nahoru a s tou mladou dámou si popovídáme," objasňuje nám, "a pokusíme se ji přimět, aby šoustala po dobrém. Ale jestli odmítne - prásk ho! Znásilníme tu běhnu!"

Sid s ním nadšeně souhlasí. Kéž by prý tak jeho napadaly takovéhle věci. Ale jemu mozek uvažuje jinak, nikdy nevidí prosté, samozřejmé závěry... Takže jdeme navštívit Miss Cavendish.

Je docela ráda, že k ní někdo přišel, říká, když nám otvírá... ačkoli, jak vidíme, nikoho neočekávala. Rozvívá nedbalky, které má na sobě, a nechává nás podívat se jí na nohy, načež nás uvádí dál a ihned připravuje něco vhodného k pití. Zatímco jez pokoje pryč, Artur nám šeptá, že to bude snadné, žádné znásilnění nebude nakonec nutné... copak jsme si nevšimli, jak ho hltala očima, když říkala ten vtípek o příhodném oblečení? A rozřehtá se jako kuň.

Místností se začíná ozývat hovor... Matisse... Gertruda Steinová... abych setrval v roli vzdělance, nemusím nic dalšího slyšet, vyslovuji prostě jen ta jména, protože nikdo tu nikoho stejně neposlouchá. Pozornost soustřeďuji na Miss Cavendish. Napíná Artura na skřípec... zpod látky jí co chvíli vyklouzne nahé koleno a nedbalky se rozvírají až do poloviny stehna. Ten ubohý trouba na ni poulí oči a čeká, až se ten hadr rozhalí natolik, aby zahlédl její precinku... ale pokud Miss Cavendish znám, tak pod negližé má na sobě kalhotky a je naprosto pevně odhodlána je tam nechat.

Arturovi trvá hodinu, než se propracuje na pohovku současně s Miss Cavendish. Sám tedy uvidí... Dovoluje mu, aby ji popleskával po koleni a trochu si ji osahal... přes nedbalky jí může tisknout stehno, ale pod ně už jeho prsty nepustí. Když se z pohovky zvedá, následuje ji, táhne se za ní po místnosti jako pes za pachem čerstvého masa. My se Sidem předstíráme, že se o cosi přeme, takže nikdo nebude do ničeho zasahovat... je docela legrace vidět, jak někoho jiného narážejí na kůl...

Miss Cavendish se vytasí se svými nemravnými historkami... a několika osobními vzpomínkami, vymyšlenými tak, aby se Artur domníval, že nemravná je možná tak trochu i ona sama. Když z pokoje znovu na chvíli odchází, Artur Sidovi a mně oznamuje, že jsme oba pěkní moulové.

"Ta se na to celá třese," říká. "Takže s vámi, hoši, nebude do prdele nejspíš něco v pořádku. Vždyť ona je jak uzrálý kousek ovoce, připravena spadnout vám ze stromu přímo do rukou. Jediné, co pro to ještě nedělá, je, že si o to neříká nahlas."

Vtom jej přerušuje volání Miss Cavendish. Má něco s lustrem v ložnici. Nešel by se na to někdo podívat...? Ona se elektriny bojí...

"Je to tady, Alfě," říká Sid. "Teď si o to nahlas říká. Takže tam naběhni a zjisti, co se dá dělat. Jestli budeš potřebovat pomoc, jsme v tu ránu za tebou."

Artur v ložnici nezůstává ještě ani minutu, když se zevnitř ozývá výkřik a ta píča letí ven, s Arturem v patách. Nedbalky má napolo vyslečené a, jak jsem předpokládal, pod nimi jsou jí vidět kalhotky. Vbíhá Sidovi do náruče a tulí se k němu nahým břichem. Artur, stěží popadá dech, tam ve tmě usiloval o cosi, o čem se nelze ani zmínit.

Sid se na Artura upřeně zadívá. "Odporný, nechutný člověče," říká.

Artur tam stojí zadýchaný a pořádně naštvaný.

"Dejte sem tu proklatou děvku," říká, "ukážu jí, o čem se nelze ani zmínit, aby pak měla o čem mluvit! Podívejte se na můj poklopec! Kdo si do čerta myslíte, že ho rozepínal? Ona. Děvka, měla mě tam s ptákem venku a tak dále, a pak mi nedala. Sem s ní, já ji přerážnu."

"Na tom jsme se nedohodli," namítá Sid. "Řekli jsme si, že ji ošoustáme všichni, ne jenom ty. Kde to provedem, tady nebo v ložnici?"

Nepoddajná Miss Cavendish nemůže uvěřit tomu, co slyší. Zaklání se v Sidově náruči, aby se podívala, zda si z ní nedělá legraci, a zjišťuje, že ji pevně drží a nemá v úmyslu sevření uvolnit. Miss Cavendish žádá, aby ji propustil. Sid jí zmáčkne kozy a říká, ať je hodná holčička.

Potom, když vidí, že to myslíme vážně, začíná Miss nejprve požadavkem, abychom ihned odešli, a končí prosbami, že nemíní nikomu ublížit... pouze bezelstně žertovala.

"No a co si takhle zašukat," ptám se, "hezky, bezelstně si zašukat, jen jako takový žertík?"

Takhle s ní nemůžeme mluvit! Jestli ji okamžitě, ale hned nepustíme, bude křičet! A jestli se jen špatně pohneme, přivolá policii, aby vše vyšetřila. Ano, postará se, aby zpráva o této její potupě dospěla na patřičná místa!

"Hele, Side," říká Artur, "já tyhle ty řeči nesnesu... dělá se mi z nich špatně od žaludku. Mohla by nakonec ječet i při tom a mně to zraňuje uši, když slyším ženu řvát, tak to s ní dejme nějak do pořádku, ať je potom zticha."

Sid jí nabízí ještě jednu šanci, aby si dala říct po dobrém. To neudělá, křičí. Co si myslíme, že je prý za dívku, jestliže očekáváme, že třem mužům dovolí, aby ji zneužívali? Artur jí do úst pěchuje kapesník a konce jí svazuje na zátylku.

"Řekni něco," vyzývá ji, a Miss Cavendish říká - s britským při-zvukem, zdá se mi - „gúúú“. "Paráda," pochvaluje si Artur. "A teď, když tak ráda dráždíš ptáky, poznáš, co je to prcat. Znásilníme tě v té tvé vlastní pitomé posteli, protože jinak do ní nikoho nepustíš."

Miss kope a škrábe, ale my tři jsme na ni prostě příliš. Odnášíme ji do ložnice a házíme ji do postele. Sid s Arturem ji přidržují, zatímco já ji svlékám.

V životě jsem ještě nikoho neznačil. Vždycky mi to připadalo pěkně uhozené, ovšem jen do té chvíle, než jsem narazil na tuhle trýz-nitelku. Teď jsem stoprocentně pro znásilnění, a zřídka kdy jsem při obnažování ženy prožíval takovou rozkoš, jako když vysvlékám tuhle píču. Sahám po ní, tu a tam ji stisknu, štípnu, a čím víc se mi pod rukama svíjí a nařiká plačtivě do roubíku, tím je kláda mezi mýma nohama tvrdší.

Protože dva z nás ji musí neustále držet, rozhodujeme se, že nejspravedlivěji to vyřešíme, když ji budeme mrdat v pořadí odpovídajícím době, kdy jsme se s ní seznámili, hezky jeden po druhém. To znamená, že první půjde Sid, a už je na to také náležitě nachystaný. Miss Cavendish stačí jediný pohled na Sida bez kalhot a zavírá pevně oči. Cítím, jak se pode mnou zachvívá. Snad bych ji i litoval, kdybych nebyl tak svinsky uražený kvůli tomu, jak se celý ten čas chovala...

Sid zřejmě s ničím, znásilňováním nevyjímá, nikdy příliš nespěchá. Lechtá ji v rozkroku a laská po těle, začíná u kotníků a trvá mu dlouho, než se dostane zpátky k zarostlému keři mezi nohama. Rukama jí přejíždí po břiše, zpracovává její cecky... pak jí roztáhne nohy a nahlédne do šterbinky. Panna už není, oznamuje...

Miss Cavendish sere strachy. Možná ji napadá, že už jsme promysleli, jak se zbavit jejího těla, až to tady s ní skončíme. Stále ale ještě, kdykoli se stačí pořádně nadechnout, bojuje jako kočka... Sid to nemá vůbec snadné, má-li ji udržet v klidu tak dlouho, aby jí do přirození naládoval čuráka.

S Arturem se oba nakláníme, abychom viděli, jak do ní bude lofas vnikat... Sid jí rozvírá díru a ptákem se tře o zápasíci, napínající se stehna. Miss Cavendish na nás všechny oněměle zírá. Nějak se jí podařilo uvolnit částečně roubík, ale strach ji zřejmě připravil o hlas... nekřičí... vyděšeným šepotem žebróní, abychom ji pustili.

"Nedělejte mi to, prosím! Nikdy už nebudu nikoho dráždit, nikdy v životě... Přisáhám! Ach, prosím... prosím! Lituji, že jsem byla taková bestie... víckrát už to neudělám! Přestaňte, tolik se stydím..."

Se všemi těmito dobrými předsevzetími přichází ovšem už příliš pozdě. Někdy v budoucnu si s ní možná rozumně pohovoříme, ale, říká jí Artur, nejdřív musí dostat lekci. Sid jí ptákem zajíždí do chomáče chlupů... stehna sebou trhají a snaží se vyprostit. S Arturem necháváme na pokoji její kozy a připravujeme Sidovi volnou cestu. Břicho se naší slečně prudce zachvívá a třese a já si všímám, že jí stojí bradavky... vztyčují se, veliké a temné uprostřed tmavých očí jejích prsů...

"NE., ne., ne., ne..."

Sid se jí špičkou čuráka vmáčkne do kundy. Zaráží jej dovnitř... koule se mu třou o její hladké nohy. Stehna jí drží roztažená a pomalu se do té čubky dostává. Břicho se jí stahuje, jak na ni naléhá a začíná ji prcat. Miss sténá. Nechce se dívat, nechce, aby jí někdo viděl do tváře... Sid jí bere za hlavu a nutí ji otevřít oči.

"Tak, ty svině, jak se ti to líbí? Kvůli tomuhle jsi na nás celou tu dobu, co tě známe, v jednom kuse dorážela, nenechala nás chvíli v klidu... tak proč se neusmíváš? Copak nejsi ráda, píčo jedna všivá? Cítíš toho ptáka v kundě, boha jeho? Chci, abys ho vnímala! No tak, tohle ti snad pomůže dozvědět se, co tam v ní vlastně máš!" Mrdá jí tak tvrdě, že je nemožné říci, zda jí po posteli pohazuje vlastní úsilí vymanit se, nebo to, jak ji prcá. "Až tě došukám, nebudeš už mít lapte tak těsně u sebe... už to nebude tak jednoduché držet věčně nohy křížem, až zas budeš mít někde nějakého chudáka chlápka, který bude potit krev, jak tě bude chtít klátit..."

Po několika prvních minut s ním ta děvka zápasí. Ale péro teď Sidovi z její kundy nikdo za nic nedostane, alespoň ne

dříve, než bude hotový. Miss chápe, zeje to zbytečné... v zápase ochabuje... podléhá. Jediné, co ještě může dělat, je trpně snášet, jak ji mrdají. Znehybní.

"No, konečně začíná dostávat rozum," prohlašuje Sid. "Třeba už jí zase dochází, že je to fajn, když ji prcají... někdo už ji přece dřív jebal. Měli jsme to udělat před týdnem... myslím, že se jí líbí být obětí znásilnění! Ty zasraná provokatérko, zítra už se nám tak snadno posmívat nebudeš! Poslouchej, kundo lakomá, jsme na tebe tři. Představ si to... jsme tři. To jsou tři přesně takové ocasy jako ten, který tě právě mrdá, a ty sis znáš pěkně dlouhou dobu dělala legraci... nemysli si, že tě každý přeřizneme jenom jednou... budeme tě prcat jednou a dvakrát a třikrát... bůhví kolikrát, než se na tobě docela vymr-dáme. Připravíme ti noc, jakou by měla poznat jediné kurva... do prdele, možná půjdem ven a sezeném nějaké kluky, kteří nám zaplatí, aby tě mohli jebat, třeba by se ti to líbilo, být kurvou... Každopádně až tohleto skončí, nebudeš už tak čiperná, nebudeš mít chuť rozběhnout se po rozkvetlé louce..."

V této chvíli už ji klátí opravdu tak, že Miss málem chčije. Z kundy se jí řinou lžice šťávy a Sid jí už určitě otevřel dělohu. Když se do ní chystá vytéct, mám pocit, že se postel pod námi rozpadne...

"Tady máš trochu něčeho, co ti zahřeje píču," ječí. "Snad toho nebude tolik, aby tě to naplnilo po okraj, ale neměj strach... dostaneš toho mnohem víc... Držte ji, hoši... Až to ucítí, vyskočí do stropu..."

"Nedělejte to!" Začíná opět úpěnlivě prosit... mít do mušlíčky nastříkané Sidovo semeno je pro ni zřejmě horší, než aby ji jenom šukal. "To mi nemůžete udělat!"

Ale Sid pokračuje a dokazuje jí, že to bez problémů udělat může. Pak ptáka vyndává a coby poslední pohanu jí z něho setřásá sperma na břicho. Miss Cavendish ukrývá hlavu pod skopaně přikrývky a sténá.

Sid dosáhl přinejmenším jedné věci... rozevřel ji natolik, že když na ni vlezl, není ani trochu těsná. A ani mi neklade takový odpor. Ne že by mi zrovna hodila nohy kolem krku a hlasitě mě vítala... ale už

tolik nešílí. Ne, další ne, prosí... že ji nebudeme nutit znovu podstupovat ona muka? Nepomstili jsme se na ní už dost? Je opravdu příjemné slyšet ji takhle žebrotit, když si člověk uvědomí, jak se ke mně v několika posledních dnech chovala, a tak ji, než ji budu mrdat, trochu škádlím, jen abych to slyšel. Byl ze mě málem cvok, když jsem věčně myslel na to, jak jí cpu ocas mezi nohy, a teď, když ta chvíle přišla, když už mi nic nebrání v tom, abych to udělal, z toho vytěžím, co můžu... Lechtám ji čurákem v ochlupení, přejíždím po zmrdané, rozšklebené díře, kvůli které byla taková potvora...

"Hej, Side," křičím, "z kundy jí něco teče! Zdá se mi, že je to semeno... má to po celých nohách. Co s tím mám dělat?"

Sid se na ni podívá a prohlašuje, že alespoň půlka z toho jsou kun-dí šťávy.

"Strč do ní čuráka a napěchuj to zpátky," radí mi. "Chceme, aby o nic nepřišla... musíme ji udržovat pěknoučkou a šťavnaťoučkou na další kolo... a jestliže se rozhodneme, že ji pak dáme do tomboly nebo něco takového, potřebujeme ji pro ty další hochy, co ji budou šoustat, čerstvou..."

"Ježíši Kriste, přestaň už prosím tě mluvit a ojed ji, Alfě!" protestuje chraplavě Artur. "Já jí tady nemůžu věčně jen osahávat kozy... Vyteču jí přímo do kšichtu. Přisahám bohu, jestli mě nepustíte udělat si na ní číslo, budu jí muset narvat ptáka do krku, a nechceme přece šukat mrtvolu... takhle brzy."

Dívka je nyní zabalena do přikrývek, avšak já ji, dříve než ji zasunu bimbise do pindy, odhaluji. Chci ji vidět celou, chci mít možnost na všechno si sáhnout a vidět, koho a co to tady mrdám. Nechávám Honzu Čtvrtka, aby si v chlupích vyčenichal cestu...

Uvnitř se vzdouvá úplná přílivová vlna... Sid jí tam musel nastříkat hroznou spoustu zahuštěného semene... buď to, nebo ta děvka sama při mrdu zatraceně teče. Čuráka v ní mám vysloveně ponořeného. Honza Čtvrtek tam musí plavat o život. Což mu ovšem nijak nekazí radost.

"Přijď mi zas někdy zaklepat na dveře, ano?" prosím dívku pode mnou. "Zastav se zítra a třikrát zaťukej. Budu tam jak všudybýlek."

Zajíždím penisem hlouběji a cítím, jak Miss ochabuje. "Co máš za problém... hodiny, které potřebuji natáhnout? Kundu, kterou je potřeba zmrdat? Stačí, abys ke mně zaskočila, třikrát zaťukej a já ti to dám do pořádku..."

Oplácávám ji nahou prdel... Bože, je to rozkoš moci tohle dělat!... Beru ji za cecky a olizují je. I když ji přitom musí dva držet, MOHU DĚLAT VŠECHNO, CO SE MI DO PRDELE ZLÍBÍ! Roztahuji jí vaginu a čurákem mířím do dělohy...

Místnosti se zmocňuje mořská nemoc. Její kunda voní jako moře a svět se houpe jako loď. Přestávám rozeznávat věci... Sperma ze mě vystřeluje jako vodní tříšť...

Artur už nemůže dál čekat, až na něho přijde řada. Odstrkuje mě a dere se mezi dívčina stehna. Ta je nyní příliš zesláblá, než aby se ho pokoušela zastavit. Nohy se jí ochable rozvírají a ona se ani nesnaží dát je, když ho cítí, k sobě.

Jeden příraz a je v ní. Čurákem jí buší do kundy a nejráději by tam vlezl za ním. Miss už se nepokouší zakrýt si obličej... prostě tam leží a nechává ho, aby ji prcal... držet ji nedá žádnou námahu.

Sid jí dává ptáka do ruky a říká, aby si mu s ním hrála. Miss svírá prsty. Do druhé ruky jí strkám pind'oura sám... je ještě mokrá...

"Už mě víc neprcejte... prosím, už mě víc neprcejte..." Je zřejmě tak slabá, že dokáže jenom šeptat.

Artur ji přestává souložit. "Možná ji mrdáme příliš," říká. "Nerad bych jí ublížil, i když tak ráda provokuje péra."

Sid se přesunuje dolů a nahlíží Miss do šklebličky. Je v pořádku, říká. Bolet ji nic nemůže... vypadá stejně zdravě, jako když jsme začínali, je jen o trochu otevřenější.

"Strč jí ho tam zpátky," říká. "Kdyby s ní něco bylo, dala by ti o tom vědět. Poslyš, ty píčo... ano, TY! Chci, abys řekla pravdu... zraňujeme tě, nebo ne?"

Říká to s tak zpropadeně divokým výrazem, že se dívka bojí lhát. Ne, říká šeptem, ani trochu ji to nebolí. Ale víc už nesnese... nikdy už nás ani nikoho jiného vydražďovat nebude...

Což je samozřejmě všechno, co Artur potřeboval vědět. Vráží jí čuráka do přirození a sám svou troškou přispívá k tomu, aby se komůrka rozšířila. Úpí jak ztahaný velbloud a Miss tam nakonec zůstává se stehny poskvrněnými jeho hutnými

stříkanci.

"Koukni se na tohle," říká Artur a ukazuje na loužičku semene na posteli. "Zítra, až tě tam zas bude svědit, můžeš k těmhle skvrnám číchat a hrát si sama se sebou... nebo můžeš prostěradlo sežvýkat, jestli to ráda polykáš."

Sid jí sahá mezi nohy, namázne si prsty spermatem a otírá jí je o rty. "Olízni se, do čerta," říká. "Třeba ti dovolíme, abys nám je vykouřila, jestli se ti to líbí... a možná nás stejně vyhulíš všechny..."

"Já bych tě píce tolik nedůvěřoval, abych si od ní nechal vzít čurá-ka do huby," říká Artur. "Skončil bych nejspíš s polovičním a jedinou koulí. Proboha, Side, nebud' cvok, nedávej jí příležitost, aby se na tebe dostala zuby. Věř mi, mě už děvky pokousaly, vím, jaké to je..."

Sid se sklání nad Miss Cavendish a šeptá jí do ucha. "Co ty na to, kundo?" ptá se jí. "Vsadím se, že už jsi čuráka dřív ochutnala, co? Ach, nebud' kvůli tomu tak posrané upejpavá, jsi mezi přáteli... mezi nejbližšími přáteli. Měla jsi někdy v hubě čuráka?"

KNIHA 2

Po francouzsku

Miss Cavendish si už s námi na šukání hrát nechce. Chápu její stanovisko... Sid ji zmrdal, já ji zmrdal, Artur ji zmrdal, a ona má dost. Coby závěrečný plivanec do tváře se jí Sid šťourá v soukromém životě... a Miss Cavendish je velice britská. Sid chce vědět, jestli už někdy kouřila čuráka, to se ovšem nedozví, určitě ne za předpokladu, že na to půjde tímhle způsobem.

Pochopitelně že všechno, co se jí dnes večer děje, si zaslouží... pokaždé, když se ozve duté krknutí hlasu svědomí, si připomínám, jak mě ta čubka trápila; značně mi to pomáhá, abych ji nelitoval. Když tak o Miss Cavendish přemýšlíte, zjistíte, že skutečně pozoruhodnou věcí na ní je, že ji dosud nikdy neznásilnili. Piča, která se chová tak jako ona, by mohla chodit s cedulkou: "Vyžaduje se působivé přemlouvání". Po několika zážitcích s Miss Cavendish začínáte pociťovat zuřivost. Že se jí dařilo tak dlouho unikat, je prostě jen další známkou celkové bezmocnosti mužského pohlaví.

Vezměte si takového Sida... okouněl kolem ní pěkně dlouho a stala se mu, jak už se tak většině lidí stává, spousta věcí, ale kdybychom se my tři dneska večer náhodou nepotkali, nic by ohledně toho, jak s ním ta čubkyně zacházela, pravděpodobně nikdy nepodnikl. Když na to přijde, nechal jsem ji dodneška dělat, co si chtěla, pěkně dlouho i já. Předpokládám, že od nynějška už mi na dveře příliš často klepat nebude... tuším, že v její osamělé domácnosti se začne vyskytovat méně závad, že už nebude tolikrát chodit pro pomoc...

Artur skoro brečí, neboť je přesvědčen, že Sidovi tu přímo před jeho očima ukousnou ocas. Je to u něho skutečná fobie... několik vlastních zkušeností ho v tomto ohledu vybavilo natolik výmluvnými argumenty, že je totálně posraný. Naléhá na Sida, ať nechá věci, jak jsou. Klidně ji ještě jednou ošukej, říká, ale zapomeň proboha na to, že by ti ho vykouřila... alespoň ne dneska večer. Někdy jindy, až zase budeme Miss Cavendish klátit a ona nebude tak přetažená a náchylná k výstřelkům, ať už v jakémkoli směru, by to mohla být bezvadná věc, miní.

"Co říkáš?" obrací se Sid na Miss Cavendish. "Myslíš, že jindy bys nás vykouřila radši? Třeba... pozítří večer?"

Ptát se Miss Cavendish, na co bude mít chuť za dva dny, je jako tázat se někoho, kdo se topí, jestli už si rozmyslel, kam vyrazí napřesrok v létě na dovolenou... neměla čas o tom přemýšlet, avšak doufá, že nadejde večer, který by za dnešním učinil tečku. Napadá mě, že Sidova a mého ptáka nepouští možná z toho důvodu, že dokud je má v rukou, nemůžeme ji prcat. Hledí upřeně do stropu a vypadá velice vzdálená a velmi nahá, jak tam tak leží roztažená na posteli a Sid si hraje s její pičou. Když ji zmáčkne, vyvěrá z ní semeno.

Artur má za to, že bychom ji měli znovu a neprodleně zjebat. "A to naplno," říká. Načež pronáší krátkou přednášku o závazku, který máme jak vůči těm, kteří přišli před námi, tak těm, kdo budou následovat. To první ošukání, prohlašuje, bylo jen pro potěšení... druhé vyplývá z odpovědnosti, kterou jsme na svá bedra vzali. Zdá se, že opravdu důležité bude podle něho teprve kolo číslo dvě, kterým z ní ty její nesmysly dočista vyženeme.

"Do prdele, copak nevidíte, o co kráčí?" říká a zní trošičku připile. "Zatím jsme ji dostali tam, že z nás už si legrácky dělat nebude... ale to nestačí. My ji musíme ztrestat natolik, aby netrápila už vůbec nikoho, a to znamená, že ji musíme znovu... ale vždyť to, kurva, každý vidí..."

Jak k tomuto závěru dospěl, zase až tak jasné není, ale nikdo Arturově logice neoponuje. Sid mu říká, ať se do toho tedy opět pustí a ošoustá ji.

"Udělal bych to sám," podotýká, "ale ani trochu se mi teď nechce brát jí ptáka z ruky. No nedrží ho hezky? Zrovna, jako by to byla kytky nebo něco." Pohladí Miss Cavendish pod bradou.

Artur se plácne párkrát po ocase. Je uvadlý jak hadr a není pochyb o tom, že takový zůstane.

"Není to tím, že bych ji už klátit nechtěl," vysvětluje. "Ale vždyť já z ní, Bože, právě slezl. Nemůžete čekat, že mi bude ukazovat hned zase na dvanáctou. Jak jsi na tom ty, Alfě?"

Při jeho posledních slovech cítím, jak sebou prsty naší Miss škubnou a svírají se mi kolem penisu. Je stále ještě plná strachu a podle všeho zkoumá, nakolik jsem stavu to s ní vzít na sebe. Honza Čtvrtek je ve výtečné formě...

"Nedělejte to už..." Miss Cavendish vypadá bez brýlí opravdu mimořádně hezky a skoro se jí daří naočkovat mi pocit, že to, co jí tu provádíme, je pěkná lumpárna. "Já o vás nikde nic neoznámím, slibuji, když už mi to nebudete dělat..."

Nikde o nás nic neoznámí! Tváří v tvář ženské logice je chlapík vždy jen krůček od toho, aby si podřizl krk.

Trestuhodně... skutečně restuhodně se nám se Sidem celé dny vysmívala... a předtím... bůhví, kolik mužů potrápila, a v průběhu kolika let. Kundu nám cpala přímo pod nos a na poslední chvíli ji pak vždycky ucukla, a dělala to dosti často, aby nás proměnila ve žvatlající idioty a chronické ona-nisty. A teď... ONA se ovládne a o NÁS nikde nic neoznámí! Čurá-kem jí do píci skoro skáču... kdyby měl Honza Čtvrtek nohy, koukaly by mu už jenom palce.

"Tohle je za ten den, kdy jsi potřebovala, abych ti naličil pastičku na myši," říkám jí a přirážím čurákem do kundy. "A tohle za tenkrát, jak jsi chtěla, abych ti rozvěšoval obrázky, zatímco jsi kolem poskakovala v županu, který z tebe v jednom kuse málem padal. A tohle za to vzpříčené okno... skříň, cos ji nemohla otevřít... odchlíplou tapetu..."

V tomhle výčtu bych mohl pokračovat několik minut, ovšem tak rychle jako šukat jsem mluvit nikdy nedokázal. Buším té bestii lofa-sem do škeble, až ji beznála trhám na dva kusy. Ale Miss už v této chvíli neklade téměř žádný odpor... štípu ji do prdele, abych jí mezi nohy vhepal trochu života...

"Děvka zasraná," pronáší zhnuseně Artur. "Bud' se svíjí jak šílená, nebo z ní zas nevyrazíš jediný pohyb. Možná bychom ji, dokud jsme tady, měli naučit, jak se šoustá. Prcej, sakra, nebo ti nachčiju do ucha..."

Miss Cavendish se probírá natolik, aby mu sdělila, že ji nezastraší. Jsme snad schopni ji znásilňovat, avšak nenechá se přinutit... můžeme si podrobit její tělo, ne však její vůli, atd., atd....

"Budeme asi muset přitvrdit, Side," míní Artur.

"Jo, nezbyvá nám zřejmě než udělat v tom celém trochu jasněji... hele, čubko, pustil už ti takhle někdo na tvůj hezký nosánek svoje tlustý hovno a prdel si pak vytřel tvými vlasy? A potom ti dal miskou chcanek, aby ses v nich umyla? Nebo si tě různě vyfotil a ty obrázky nabízel pak dům od domu na Boulevard des Capucines, a pár jich třeba poslal některým tvým přátelům do Anglie? Ne, myslel jsem, že to se ti ještě nestalo..."

Miss Cavendish okamžitě utichá. K hovoru se připojuje Artur... vždycky prý chtěl udělat nějaké fotografie, po nichž by už žádné fotografie neexistovaly. Má určité nápady... Miss Cavendish s rachejtli, který jí vystřeluje ze zadku, zatímco ona v nohách svírá černé hovno a vlastenecky mává trikolórou... Miss Cavendish stojící na hlavě nebo zavěšená za prsty u nohou v rohu, přičemž nějaký prašivý pes z ulice... nebo možná malý tlustý chlapec... se na ni pokouší vlézt...

"Nebo budeš radši hodná holčička a šukat?" ptá se jí.

Pro Miss Cavendish opravdu není jednoduché přimět se, aby proti mně vyhazovala zadnici. Sid s Arturem ji ale k smrti vydělili... věří, že jsme schopni udělat cokoli. Sid volá po větší míře nadšení...

"Allegro con moto," křičí na ni. "Kristepane, začni sebou trochu hýbat! Nebo si snad vážně myslíš, že takhle lidi mrdají? To se pak nedivím, že nešoustáš..."

"Jsou to přesně ty pohyby, které čubkyně provádějí, když si je samy honí," oznamuje mu Artur. "Stává se to u nich pak tak trochu zvykem... ale stačí jim párkrát šoupnout ptáka do prdele a je to pryč."

"Nechcete držet hubu?" ječím na ně. "Kdybyste ji nechali na pokoji, byla by dobrá... kurva, zaplatil už jsem kolikrát pěkný prachy za horší mrd, než je tenhle..."

Miss Cavendish mi o poklony nestojí. Snaží se tvářit káravě, ale jediné, čeho se jí daří dosáhnout, je, že vypadá mírně omámená. Ču-rákem vyklouzávám z její pičky a ona drží zadek nahoru, abych jí ho tam mohl dát zpátky...

Artur přísahá, že se jí to začíná líbit... Sid namítá, že to se mu jen zdá.

"Jí se na tom nemá co líbit," prohlašuje. "Jestli se jí to líbí, tak to děláme špatně. Co říkáš, Alf... myslíš, že se jí to líbí?"

Nemohu myslet na nic kromě vlastního čuráka... přestává se tam uvnitř v píce ovládat, a já cákám...

Sid je připraven mrdat ji po mně. Když jsem s ní skončil, nedává potvora už ani nohy k sobě... nechává je roztažené a čeká, až na ni Sid dolehne... Přestali jsme nadále předstírat, že ji držíme, takže si sedám na židli a přihlížím z druhého konce místnosti.

Sid ji klátí dlouho. Když to pro něho pak začíná být příliš žhavé a má v ní na krajíčku, v mrdu ustává a odpočívá, přičemž Miss Cavendish nenapadá nic chytřejšího, než přestat taky. Kdyby pokračovala, udělal se Sid za poloviční dobu, ale ona toho vždycky, jakmile do ní přestane ocasem vrážet, nechává taky. Unavuje mě jen se na ně dívat...

"Viš, že fakticky není tak špatná?" říká Sid během jedné přestávky tónem kritika. "Když sem budeme chodit skutečně často, možná se nám povede udělat z ní opravdovou ženskou. Co takhle... mohl bys obětovat dva večery týdně, Arture?"

Ale hrozby teď už na Miss Cavendish tolik nepůsobí... snad je přesvědčena, že nic horšího už se jí stát nemůže, nebo možná ví, že si z ní pouze utahujeme. Pohlíží na Arturův penis... zduřel jí mezitím v dlani.

"Nechal bys laskavě toho okecávání a konečně ji sjel?" nařiká Artur. "Zas mi sice stojí, ale celou noc tak nezůstane..."

Sid jí zaráží kládu do frndy a rukama se kolem ní ovíjí jako krab... Miss Cavendish jedinkrát krátce zakvikne, načež zavládne úplné ticho. Když z ní Sid péro opět vytahuje, sotva se přitom drží na nohou...

Artur úkosem nahlíží Miss Cavendish do pralinky. Bože, ptá se, jak má člověk přecit takovouhle píču? Z té je to potřeba nejprve vylít... jinak mu vyjde nastejno, když ptáka strčí do kýble s horkým mlíkem.

Sid mu říká, ať není takový ňouma... stačí přece píchat ji zezadu. Položit ji prostě na břicho a všechno bude v pořádku... všechno se to v ní pak přelije dopředu, vysvětluje.

"Pojď, převrátíme ji," vyzývá ho. Ale než se stačí Miss Cavendish dotknout, převaluje se na břicho sama.

"Fajn," říká poněkud překvapeně Artur. "Ted' už jen vystrč zadek tak, abych ti pod něj mohl zajet kolíkem..."

Je opravdu legrační vidět, jak Miss Cavendish našpuluje zadničku a pak se rozhlíží a čeká, co bude dál. Propukám ve smích, a když se ke mně přidávají rovněž Sid s Arturem, ocitá se Miss Cavendish v takových rozpacích, v jakých jsem ženu ještě neviděl. Artur ji pleskne po prdeli... Když ji šuká, zakrývá si dívka tvář pažemi...

Zatímco pak Sid leze do kalhot, pronáší řeč na rozloučenou. A jaká cudnost! Miss Cavendish se přikrývá prostěradlem, a dokud nejsme všichni kompletně oblečení, odvrací oči. Její pohostinnost, říkají Sid, nás očarovala... možná se zítra stavíme znovu... řekněme v devět?... a má několik přátel, kteří by se s ní rádi seznámili...

Ernest sedí a balí si cigaretu, přičemž skoro všechn tabák si sype na klopky kabátu. Ernest vyrostl v Oklahomě a ani na chvíli vám na to nedovolí zapomenout. Mluví o tom, že se tam jednoho krásného dne vrátí, což se ovšem nestane. Nemůže se vrátit, protože takové místo, o jakém se domnívá, že v něm dospěl, nikdy neexistovalo...

Obdivuje čaloun, který jsem koupil od té čínské píci. Velmi hezké, říká, a s ptákem žádné problémy nemám? V tom případě si k ní možná do obchodu vyrazí někdy odpoledne procházkou taky.

A co ta jeho holčička, ta, co jsem ho s ní našel před pár dny v posteli? Jo ta malá čubka! Kdyby se mu tak dostala do ruky! Vykopl ji, když tu měl jednou nějakou děvku, a tahle malá mu druhý den, když nebyl doma, zdemolovala byt. Z polic mu vyházela knížky, roztrhala všechny papíry, které měl ve stole, matraci mu rozpárala břitvou a nakonec se ještě vysrala zevnitř na práh, takže do toho, když se vracel, šlápl.

"Děti," říká... "Bože můj, jsou hrozné, zvláště když předčasně vyspějí. Například tahle malá píča... Je mstivá jako ženská a má příšernou fantazii dětí. Kristepane, děsí mě myslet na děti... mají rády Červenou Karkulku a vlka v posteli..."

Ernest se ptá, jestli nechce vidět jeho španělskou děvku, tu, po níž mu jela ona lesbická malířka. Tvrdne prý v nějakém španělském lokále, kde se člověk může setkat s nefalšovaným španělským flamen-cem...

Když jdeme ven, zastavuji se a poslouchám u dveří Miss Cavendish. Zevnitř se neozývá ani hlásek. Neozval se celý den, a za klikou je už od rána zastrčený telegram...

V šatně obsluhuje jakási babizna, odporná a stará jako čarodějnice z pohádek. V Americe, byt' by se jednalo o sebesprostší zapadák, by sem dali něco mladého a sexy, aby vám zaparkovalo klobouk... ale tihle lidé jsou realisté... pro ně je hezká čubka v šatně mrháním toho nejhoršího druhu. Kabát vám svede pověsit kdokoli, ale pro pohlednou píču lze najít vhodnější upotřebení... Ernest mi šeptá, že s touhle staletou rachomejtlí se tu sjednávají schůzky v zadních pokojích...

Špeluňka je plná španělských námořníků, pasáků a kurev. Ti jsou mi jasní. Zbytek... Bůh ví... museli byste si přečíst jejich trestní rejstříky, abyste se dozvěděli, co nebo kdo jsou zač. Ernest ihned nalézá svou kundu.

"Ruce pryč," pronáší koutkem úst, když kráčíme k jejímu stolu. "A drž se tady vína... je to bezpečnější."

Co se týče jeho ženské, nemusel mě Ernest varovat... ani jeden se druhému nelíbíme. Ne že by nebyla dost pěkná, myslím si dokonce, že bych na ni dokázal vlézt, aniž bych přitom musel zhasínat světlo, ale navzájem se prostě nepřitahujeme. S Ernestem se začínají hádat kvůli té lesbičce... píča se domnívá, že Ernest tomu vůbec nerozumí... lesbička jí dávala dárky, což on nedělá. Začínám se nudit...

Nevelký orchestr potí přitomné melodie... Jedna věc se těm chlapíkům nedá upřít, jsou neodbytní! V tanci se střídají tři ženy... všechny mají zlaté zuby. Je to tak strašné, že i turista by poznal, že vidí cosi nefalšovaného... originál...

Hodina se vleče jako chromé kuře...

Bez jakéhokoli předchozího varování vchází na parket dívka. Je zpola zahalena, ale i tak vidíte, že je to mladá a velice hezká píčka. Chlápkové, kteří dělali všechen ten randál, odkládají kytary...

"Flamenco," říká Ernest, "je to prý nejmladší holka, která to tančí... Myslím skutečně tančí."

Pokud vím, bude to nejspíš zas nějaká sračka... i když lidé, kteří prohlašují, že se v tom vyznají, mi tvrdili, že na to, aby se z někoho stala flamenco, je potřeba deseti let. Deset let se učit tanec, který trvá deset minut! Po takových věcech zrovna nejedu... říkám si vždycky, kolik kurva námahy tu přichází nazmar, jako učit se z paměti Bibli. Buď jak buď, vyžádá-li si tohle údajně deset let, mají ženy, které fla-menco tančí, věk, kdy by podobný tanec provozovat měly, dávno za sebou.

Ale tohle je dívka! Ernestova holka vidí, jak se na ni dívám, a sděluje mi, že flamenco dnes vystoupí ještě jednou, v místnosti nahoře, kde se schází méně početné obecní. Dívka rozvinuje šál a nechává zaznít kastaněty. Tanec začíná, a člověk okamžitě pozná, že tahle buchta ví, co dělá. Idea flamenco spočívá zřejmě v tom, že pokud vám při něm ztvrdne, je zatančeno správně...

"Jak se jmenuje?" ptám se, zatímco píčka províří kolem a věnuje mi pohled hovořící o ložnici. "A co je s tím tancem, který předvádí nahoře?"

"O tom se musíš jít domluvit do šatny, k Babi," říká Ernest. "Holka se jmenuje Rosita... ale bacha na ni! Ta růžička má trny..."

Rozpaluje vám krev, tahle píča. Řádně vás opepří v rozkroku... Honza Čtvrtek čichá někde nablízku kundu a zvedá hlavu. Ernest a jeho čubkyně si se sebou hrají vzájemně pod stolem. Kdyby byl tanec trval ještě další tři minuty, dohnala Rosita celý lokál k onanii...

Dívčino víření ukončuje prudký zášklub zadnicí, při němž sejí široká španělské sukně a spodnička pod ní ovíjejí kolem nohou. Obrácím se k Ernestovi. Musím se dozvědět, jestli to o tom tanečku nahoře je pravda.

"Podívej, Alfě," říká, "jediné, co vím, je, že v prvním patře tančí nahá. Nikdy jsem to ale neviděl..."

"Proč se tam na to tedy nejít podívat... všichni tři?"

Avšak dámám je vstup odepřen. Je to výhradně mužská záležitost, a Ernest teď nechce nechávat svou kundu samotnou. Ale já nahoru půjdu... Odcházím do šatny a handrkuji se s Babinou... Musím to prostě vidět.

Nahoře, v místnosti bez oken i vzduchu, nacházím asi dvacet mužů, kteří sedí u stolů a krafou. Není tu tolik námořníků jako dole... sleduji spíše oplzlé chlapíky ve vycházkových oblecích, mají na sobě laciné diamanty velké jako vaše koule... Zabírám poslední dobré místo a objednáвам víno.

Tady vás dlouho čekat nenechají. V Americe by při podobném programu vyšroubovali cenu pití na čtyřnásobek a pak to celé protahovali, dokud by se jim nesešlo na měsíční nájem. Ale tady, jakmile jsou všichni zájemci nahoře, dívka vstupuje na scénu...

Rosita přichází ze strany. Nahá, do prdele... je to horší, než kdyby byla nahá... Hřeben jí na hlavě přidržuje vyčesané vlasy a má dlouhou mantilu... konec se dotýká právě jejího zadku. Rudé pantoflíčky na velice vysokých podpatcích, ČERNÉ PUNČOCHY! Punčochy sahají až vysoko na stehna, a aby je tam udržela, zaškrtila si těsně pod-vazky... okraje se zařezávají hluboce do kůže... Přes paži drží krajkový šál... rovněž černý. A ve vlasech, náznak starých serepetiček, růže.

Než začne tančit, přechází okázale po parketu a dává tak všem možnost prohlédnout si, čeho se nám tu dostává. Pták mi vyskakuje, jako by byl na péro... Nějaký námořník se holku pokouší chytit za prdel, výkrutem mu však uniká. Nebylo by mě překvapilo, kdyby se do ní pokusil zakousnout.

Je zarostlá, pící krasavice, vidíte to přes ten krajkový šál, který se jí z paže snáší přesně natolik, aby zakrýval lasturu... Její hřívá vypadá spíš jako černá zvířecí srst než obyčejné chlupy. Šál ovšem přidržuje tak šikovně, že díru se vám, dokud se sama nerozhodne vám ji ukázat, zahlédnout nepodaří.

Jeden o ní prohlásí, že je mladá, druhý ne, záleží na tom, kde člověk vyrostl a jaké má choutky... je jí osmnáct a při pohledu na její kozy začínáte pomýšlet na mléčnou dietu. Jsou veliké a třaslavé, bradavky jak rudé suky... Prdel se jí při každém kroku pohupuje a kolem pasu zůstaly otlačeniny po korzetu, který právě svlékla... probouzí ve vás myšlenky na bič...

Odkládá závoj, a zatímco Španěl by měl k jejímu vzezření pravděpodobně určité výhrady (hledají ženu; vědí, že dívky dlouho nevydrží), pro mě je přesně tou ženskou, po jaké bych se sháněl, kdybych měl zálusk na románskou kundu. Rozhlížím se po místnosti. Kdekeré oko je na ní doslova nalepené. Bože, musí si uvědomovat, že pokaždé, když se tu předvádí s tancem, ji zaživa požírají...

Nevím, kolik holkám za tyhle věci platí. Není to jako dělat prostě další kurvu... Taková kurva... chlápek k ní přijde se svrběním v gaticích a ona udělá co může, aby se o to postarala. Je to služba, kurva tím projevuje skutečnou laskavost. Ale vyjít, pokaždé když účinkujete, před dvacet mužů... vystoupit a záměrně rozbouřit onu neodolatelnou touhu v jejich kalhotách... to je opravdu kurevství. Vydráždit je natolik, až z vás všichni ve svých představách vymrďávají duši, je nakonec stejné jako přijít a říkat si o zničení. A potom, když se vám to povedlo, co tu pro vás zbývá? Kristepane, budou muset vymyslet novou měnu... v celé Francouzské bance není nic, čím za tohle zaplatit...

Rositiny podpatky na parketě znějí jako oblázky na střeše. Zaklání prudce hlavu a zalesknou se jí zuby... prsa se vztyčují, vymršťuje břicho... šál se rozhoupává...

Honza Čtvrtek mi přes kalhoty trčí jak uříznutá větev stromu. I kdybych chtěl, v klidu ho neudržím... jak bych také mohl, když se mu přímo pod nosem vnucuje tahle čubka... Krouží po místnosti a šál proplouvá vzduchem... má tmavé a chloupky porostlé břicho... z klína se jí k pupku vine jemná srstnatá linka... škeble jak rudá vypouklina, uprostřed vlhce rozpuklá... zdá se úrodná a přístupná...

Podpatky dopadají hlasitěji a prsa sebou při každém kroku škubají vzhůru... Rosita začíná mít mírně opilé oči.

"Tancuj, kuřlačko, tancuj!" křičí kdosi španělsky. Celá místnost se zachechtá a Rosita se přes rameno tajemně usmívá. Někdo jí zaboří prsty do zadku. Zaječí a uskakuje, přičemž odskok se stává nestoudným opilým pohybem a výkřik hlasem provázejícím tanec... Divoce se svíjí v bocích...

"Bože!" zařvou někteří, jak se tanec proměňuje. Rosita nyní šuká, souloží s jakousi vlastní představou... Šuká nás všechny... Zadkem hází dopředu, dozadu... Bezmála vidíte, jak jí po břiše a pažích, přes pohybující se boky přejíždějí čísi prsty...

V místnosti se teď nikdo ani nepohne... Rosita si pokládá ruce na boky a pomalu se otáčí, až se takto čelem ocitne proti všem stolům, každému z mužů nabídne svou kundu... Všude rozpálené tváře a hladové, vypoulené oči... je obkroužena, obehána zdí chťice... at' se otočí kamkoli, naráží na dvojici očí hotových po ní skočit... Točí se ve stále menším a menším kruhu, až zůstává stát uprostřed parketu a zvolna se otáčí na špičce.

Každý muž, který ji nyní pozoruje... vidí ji, jak tam před nimi úpěnlivě prosí o slitování... Rosita zvolna padá na kolena... svěšuje hlavu, jak se předklání... ústa jako by vyslovila cosi chlípného a oplzlého... Musí do záklonu, opírá se o paže, ty však povolují pod nápořem zdvihající se zadnice... Kolena se oddalují a břicho zvedá... muži začínají řvát...

A ta bestie se v té chvíli dokáže smát! Otrásá se vysokým, pohrdavým smíchem, zaklání se a ještě víc roztáhne kolena, ukazuje kundu... Místností se rozléhá hrozivé mručení. Rositin smích se jako vlna hysterie zvedá nad nezřetelným supěním, které se jí hodlá zmocnit...

"Bestie hnusná!" křikne po ní jeden z mužů, zatímco ona se mu směje přímo do očí. Jakýsi námořník vychrstne pivo. Cítím, jak se mi v kalhotách stahují koule... Bože, copak ta čubkyně nevidí, co dělá? Je tu dost chlapíků ožralých natolik, aby ji roztrhali na kusy... Mohutný křipl odkopává židli a potácí se k ní... stojí nad ní a nad hlavou drží zaťatou pěst... Rosita se směje a jemu vzteky modrá tvář... na pažích mu nabíhají svaly...

Děvka se ocitá nějakým způsobem na nohou. Vysoký hajzl se po ní sápe jako medvěd... a ona mu do ksichtu hází prázdný šál. Když běží ke dveřím, kdosi z ní strhává mantilu... rvou jí hřeben s hlavy, vlasy padají přes ramena... Jedna věc je mi jasná... do tří minut se bude v šatně dvacet chlápků dohadovat s Babinou. Kurva, dovedu si představit frontu u Rositinych dveří... Letím dolů po schodech...

"Rychle! Tu holku, co nahoře tančí..."

Babizna ode mě bere peníze a do talířku mi odpočítává drobné. Číslo tři, dozadu po chodbě... Nádherné děvčátko, poslušné, budu určitě spokojen...

Rosita sedí na malé železné posteli a kouří hnědý doutníček. Vypadá stejně, jako když utíkala z parketu... je stále ještě zadýchaná...

"Myslela jsem si, že to budeš ty," říká. A dodává: "Doufala jsem, že to budeš ty..."

Stejnou větu slyší možná všichni její zákazníci... ale na tom nezáleží. Sjíždím ji očima a popadám za kundu. Směje se a odhazuje cigáro. Má horké a trochu zapocené břicho.

Když se svlékám, dívá se na mě podobně jako muži, kteří ji sledovali při tanci. Na Honzu Čtvrťka kouká, jako by mu chtěla ukousnout palici... Je celá žhavá, o tom není pochyb...

"Dívej," říká. Roztahuje nohy a nechává mě pohlédnout na dutinku. Je tam mezi stehny totálně mokrá; pod zadkem jí zurčí říčka. Zatímco ji vzrušují doteky, uléhá mi do náruče... zuby se mi jak rozpálenými jehlami zakusuje náhle do paže... Můžu jí dát, po čem touží... popadá mě za koule a vytrčenými kozami se mi tře o hrud', pak cítím, jak prsty svírá čuráka pod krkem... rve Honzu Čtvrťka za vousy a šimrá ho pod bradou. Když zjišťuje, jak je tvrdý, tře a spokojeně po kočičím způsobu zavrní. Dál ji osahávám a ona začíná zářvat paty do peřin... stává se z nich pod námi zdusána, beztvářá hmota... Stehna se mi ocitají v sevření Rositinych nohou, sjíždí mi po nich porostlým ohanbím akundou... honí se o

mou nohu, chlupatým břichem mě šimrá na boku.

Strhávám ji z postele a stavím ji na kolena, do stejné pozice, jakou zaujímala, když vrcholil její tanec. Vzhlíží ke mně... Ví, co chci... Ocas jí kmitá před nosem... Rukama mi objímá kolena a naklání se... bere si ptáka do úst a čeká, až ji stlačím do záklonu...

Teď se směj, ty svině! Zkus se smát s tou kládou v hubě! Zasměj se skrz to, co zbývá, pusť mi smích do chlupů, na nich se zastaví... Narvu ti všechny smích do krku, nacpu do břicha a vytlačím prdeli... Donutím tě smát se a slintat přitom blahem, až vyteču, budeš mít smích prosáklý semenem... pak, až se zahihňáš, vystříknou ti z uší spermatové čůrky... a pro upřímný smích budeš mít v zásobě semen-né slzy... budou ti kapat z nosu...

Paže, o které se Rosita opírá, pode mnou povolují... roztahuje kolena a padá do záklonu, až se vlasy dotýká podlahy. Klekám si, čuráka stále v jejích ústech, a ona mě kouří, když prsty mi přitom zarývá do boků. Pod hýžděmi cítím, jak se jí zvedá a opět klesá břicho... tisknu jí kozy a nechávám ji olizovat její vlastní sliny z mých koulí...

Když se do ní udělávám, není schopna spolykat mé semeno! Hlavu má příliš nízko a zakuckává se, jak se o to snaží... ale nepouštím ji, držím ji ptáka na jazyku, až mi opět pevně stojí, přičemž zjišťuji, že mi ho ještě stále saje. Nepřestala, ani na okamžik, a puslu má plnou spermatu, které nemůže spolknout.

Zvedám ji, objímám paži a ruku jí kladu do vlasů. Vrtí hlavou... ne, nespokne to. Odvrací se ode mě a chvíli tam pak spolu na koberci zápasíme. Náhle se rozesměje a otvírá ústa, aby mi ukázala, že semeno je pryč.

Leží na břiše, sedím proti ní a ona mi znovu začíná lízat čuráka. Jazykem kmitá rychle po varlatech a líbá je. Líbilo se mi, jak tančila? ptá se mě. Dělá to, když vystupuje, pokaždé stejně, říká mi... celá se jim ukáže a oni se nakonec rozeřvou.

Tuhle po ní jeden negr, veliký, černý chlapík s modrými rty, sekl břitvou... ukazuje mi tenkou, výraznou jizvu táhnoucí se jí šikmo přes břicho... Potom za ní přišel a omrdal ji a zůstal celou noc... jediný černoch, kterého jí Babina směla kdy poslat na pokoj.

Divím se, že na dveře nezabušil dosud nikdo další. Och, tak ale ona to prý nedělá. Někdy si bere jednoho... nikdy víc než tři poté, co tancovala. Občas k sobě pouští dva muže současně, ale to už pak vždycky stačí. Kdyby chtěla, mohla by je mít všechny, ale to udělala jenom jednou. Patnáct mužů, když dotančila, v nepřetržitě řadě! A byli tak neurvalí, že se bála... dva z nich musela nechat vyhodit.

Jak dlouho už takhle tancuje? Neví... myslí, zejí bylo dvanáct, když jí otec nařídil, aby se svlékla a nahá tančila nějakým mužům... měl doma v Madridu hospodu. Rosita si pamatuje, že jeden z mužů ji chtěl přeříznout a otec ho později přistihl, jak si s ní hraje ve tmě na verandě... skopl ho ze schodů... Rosita zalhala a říkala, že jí ve skutečnosti nic neudělal...

líbala ho přitom na přirození a strkala si ho do pusy...

Zatímco mi to vypráví, líbá mě na bimbise a bere si ho do úst. Mám ho znovu tvrdého... Rosita mi líže nohy a břicho. Líbím se jí, říká mi... kdybych za ní nebyl přišel, měla v úmyslu sejít dolů a hledat mě. Nechtěl bych to zařadit tak, že zůstanu celou noc? Nic navíc už mě to stát nebude, a zaručuje mi, že s ní dosáhnu více erekce než s kteroukoli jinou holkou v domě...

Vysvětluji jí, že jsem tu s přáteli, že budu muset jít brzy dolů... a ta děvka vypadá opravdu zklamaně. Dává si péro do pusy a kouří mě několik dalších minut... potom vstává a s roztaženými nohama se pokládá na postel. Hladí se po chlupech, jako by do té věci tam dole byla zamilovaná.

Honza Čtvrtek zdá se zapomněl, že před chvílí absolvoval francouzskou lekci. Stojí mi a je připraven dodržet schůzku s onou rozpuklou broskví, jejíž obě poloviny se nacházejí mezi Rositinými stehny. Když k ní přistupuji, vyhazuje ta piča nohy do vzduchu a mává jimi - a rovněž tak rukama - jako krabími klepety.

Jakmile ji před vámi rozevře a roztáhne, vidíte, jak má Rosita velikou kundu... Přeji si mít baterku, abych se do té temné díry mohl podívat. Vypadá jako obrovská propast... A já si skoro dokážu představit těla všech těch mužů, kteří se ji kdy pokoušeli zmrdat, jak se tam uvnitř válí na hromadě. U takovéhle díry byste měli být schopni dohlédnout přímo až na zuby moudrosti.

Ale já jsem vybaven ptákem, který ji vyplní... Chytám Rositu za nohy, jimiž neustále mele nad hlavou, a tlačím je dolů, až se jí kolena ocitají na ceckách. Proti sobě z ní teď mám jen kundu a prdel... nic jiného. Čurák jí zajíždí dovnitř a ztrácí se v houštině jejích chlupů. A ona už sebou zmítá! Ještě než uvádím péro do akce, hází zadkem, jako bych jí pod pekáč nasypal kýbl žhavého uhlí. Rukou si dosahuje pod prdel a škube mi koulemi, až se začínám strachovat, že jim povolí panty... Už jí to přichází, skučí... cucám jí kozy... V rukou mám vybouchující sopku...

Ani jsem ji nezačal doopravdy klátit, a první překážku máme za sebou. Pak se v ní usazuji a jdu do toho, jako bych čekal, že tam strávím několik let... Za tři minuty pode mnou lapě po dechu... za pět prosí o slitování...

Když do ní střikám, je to jako ležet na posteli a cítit, jak se celý pokoj několikrát převrací. Projíždí mi to tvrdě pupkem. Všechno kolem je zdeformované, ale slyším, jak Rosita cukruje... projíždí jí to také.

Je to bláznivá čubka... jakmile z ní slezu, vrhá se po břiše na podlahu... líbá mi nohy a zakusuje se do prstů... Musím zůstat, říká... Nemohu odejít a z života jí vyrvat tak skvělého čuráka. Chce, abych zůstal celou noc... celý týden... bude to zadarmo. Dívá se na mé šaty... koupí mi nový oblek... spoustu nových obleků. Má tím na mysli, že chce, abych se stal jejím pasákem... ten poslední, sděluje mi, se před měsícem opil a vypadl z okna...

Do prdele, nemám čas dělat někomu pasáka... a kromě toho, španělský temperament bych nedokázal snášet déle než pár týdnů. Snažím se jí to vysvětlit, ale ona neposlouchá... má v hlavě brouka a čím více vysvětluji, tím více naléhá. Zvyšuje hlas a začíná být pěkně našťvaná. Dostávám vztek taky... Luxusně jsem si zašukal, ale za to, abych se tu s někým pral, jsem neplatil. Ječme jeden na druhého. Nakonec se pouštím do oblékání.

Stojím tam hotový až na jednu botu, když v její ruce spatřuji ten zpropadený malý nůž. Z prádelníku popadám kartáč a házím ho po ní. Míjím, stejně jako ona... nůž sjíždí po zdi a padá na zem.

Po jedné vyhopsávám na chodbu... Rosita se opět vrhá po nozi. Hulákáme na sebe skrz otevřené dveře, dokud

neuvidím, že znovu zvedá ruku... pak dveře zabouchávám. Je slyšet zvuk, jako když se třítí kosti... to je ta tenká dveřní výplň... nůž jí proniká, objevuje se jeho černá špička. Má pěknou sílu, kurva pošahaná... a zatraceně dobrou mušku. Nazouvám si zbylou botu a seru si to odtamtud pryč.

Ernesta už dole nenacházím. Vypadl, nejspíš hrát se svou pičou spodní příráženou. Vyschlá babizna v šatně mi vrací klobouk. Užil jsem si? ptá se. Musím zase někdy přijít...

Miss Cavendish už s námi není. Tahle čtvrť, oznámila domovníkovi, nebyla tak úplně podle jejího gusta... takže si sbalila věci a vypařila se. Sid říká, žeji před několika dny zahlédl na bulváru Saint-Germain. Jakmile ho spatřila, doslova se rozběhla opačným směrem, skočila do taxíku a zmizela.

Já mezitím za každým kandelábrem vidím Spaněla. Vůbec nepochybuji o tom, že Rosita na mě pár svých přítelíčků nasadila... pokaždé, když kráčím temnou ulicí, čekám, kdy mi někdo vrazí kudlu do zad. Došlo už to tak daleko, že obloukem obcházím rohy, a když z nějakých dveří vyběhne náhodou dítě, vyděšeně uskakují. Doufám jen, že dobu, než si Rosita najde něco jiného, čím by vyplnila svůj čas a mozek, bez úhony přečkám.

Bože můj, tyhle ty píci! Dokud jim nepatříte, chtějí vás zabít, nebo když vás zabít nechťejí, chtějí zabít sebe. Právě ve Francii, a v Paříži zvlášť, si plně uvědomujete, jak jsou ženy hrozné; není náhoda, že francouzský román se stal ztělesněním všeho toho povyku a zbytečného rozrušení kolem toho, kdo koho miloval a proč to nevyšlo. Přímou ve vzduchu se vznášejí cosi, co vám nedá ani na chvilku zapomenout na ženské pletichy a uskoky.

Vezměte si například takovou Carlovu Toots. Nejde jí teď o nic jiného, než jak ulovit nějakého bohatého Američana. Zít s Carlem dál, jak mi sděluje, už prostě nemůže. Pravda bude nejspíš v tom, že Carlo-vi docházejí peníze... kdyby zjistila, že si právě přišel na pár set tisíc, mám za to, že život s ním by jí připadal mnohem snadnější. Toots každopádně svého bohatého Američana našla a chystá si ho na zaseknutí háčku. Říká mi, že se za něho pravděpodobně provdá. V Americe mu patří síť potravinářských obchodů, a nemá rodinu ani žádné děti. Avšak dříve, než ho bude moci přimět k tomu, aby si ji vzal, ho musí přimět k tomu, aby ji ošukal... aniž by přitom vypadala jako štetka. On je tak velice mravný a starý mužský, povídá Toots... nepokouší se ji ani osahávat... a to jí dělá starosti.

Alexandra prochází duchovním ořfsem. Dostal jsem od ní dopis, píše, že se navrátila do lůna církve... ne té ruský pravoslavné... jde o čerstvé římské katolictví. Třikrát týdně k ní prý s instrukcemi dochází kněz, a děti poslala na venkov. Dopis je plný tajemností... tajemný dopis od takové píci! A u ní to asi taky všechno končí. Nezdá se, že by čekala na odpověď... umí si teď odpovědět na cokoli... alespoň na chvíli...

Anna je na tom špatně. Setkávám se s ní na ulici - nemá zrovna nikam namířeno, a já taky ne, atak se spolu opijeme. Nejdřív se jí chce plakat, ale pár drinků to napravuje. Napadá mě, že vyvěsila rudou vlajku, ale v tom to není... je prostě ženská, říká mi, ženská bez talentu. Kdyby se tak jako ona cítil mužský, zbil by svou milenkou nebo se šel porvat někam do ringu. Je plná neklidu, dny ji ubíhají

a ona s tím nic nedělá. Kéž by tak uměla malovat nebo psát knížky! Nebo měla třeba jen zaměstnání, kam by denně chodila. Ale ona malovat ani psát neumí, a práci žádnou nepotřebuje... toho, aby každé ráno vstávala, by měla za týden dost...

Je mi jasné, že co potřebuje, je pořádná pracačka. Odeprete-li totiž ženám na příliš dlouho onen balíček radosti, který nosí mezi nohama, děje se cosi s jejich hlavou. Ptám se Anny, kdy ji naposledy někdo osouložil.

Souložila dosti často, říká, ovšem tak dobré, jak čekala, to nikdy nebylo. Má-li mluvit popravdě, nikdy se při tom neudělala... muž, který si ji vydržuje, je příliš starý na to, aby ji vysmějčil tolikrát, kolikrát se o to snaží, a je to s ním spíš trápení... Kdyby se tak pokusil pořádněji zjebat jednou za čtrnáct dní, nebo i jednou za měsíc! Ale ne, to musí ukazovat, jaký je mužský, což je zhora k ničemu.

Aby tedy řekla pravdu, přiznává konečně, nevytekla od onoho ne-pojmenovatelného večera u mě doma... od chvíle, kdy se tak vylekala a nahá vyběhla ven. Pochopitelně si nemyslí, že je vhodné něco takového dělat. Ale co v ten den prováděla... jak se chovala... ji vyděsilo do té míry, že se rozhodla být věrná svému obdivovateli. On je také jediný, kdo ji od toho dne, kdy nám třem dovolila se na ní houfovat, píchá... a jak řekla...

Anně by nevadilo si mi s ním hrát, jen má za to, že není právě nejslušnější navzájem se rajcovat, když je kolem tolik lidí. Já jí ale stejně zasouvám ruku pod šaty a hladím ji po stehnech, až se na židli celá krouť. S každou další skleničkou to začíná být zábavnější, a Anna se nakonec přesouvá tak, aby mi mohla zajet prsty do poklopce.

Na zadním sedadle taxíku, kterým odjíždíme ke mně, nabývají věci značně na intenzitě. Vyhrnuji Anně šaty a stahuji kalhotky, zatímco ona se stará o to, aby Jean Jeudi vyhlédl do nočního vzduchu. Nechává mě lechtat ji v rozkroku, ale na prstíček otvíráček musím prý zapomenout... řidič by to cítil. Hovno, jestli to necítí už teď, není s ním něco v pořádku. Popadám ji a snažím se pohrát si s ní tak jako tak. Anna se opile sesouvá ze sedačky a klade mi hlavu do klína. Udělá TOHLE, šeptá, když zůstanu, než dorazíme, v klidu. Nechávám ji to dělat... opírám se do sedadla, a dokud nezastavujeme před mými dveřmi, sleduji, jak mi Anna hulí ocas.

Nahoře nás pak čeká překvapení. U prahu leží stočená Toots, smrdí chlastem a spí. Neprobouzí se, ani když s ní třesu... úpí a začíná dělat bugar, tak ji s Annou bereme za nohy a vtahujeme dovnitř... Anna se směje.

Toots leží rozvalená uprostřed místnosti, nohy od sebe a šaty vysoukané až k pasu. Má kalhotky, ale zpod jejich okrajů se mezi stehny derou chlupy. Když ji Anna polechtá, kope patami do podlahy.

Anna dostává šílený nápad. Chce Toots svléknout a pak bych ji měl, říká, ve spánku zvalchovat! Bože, ta ženská průzračnost! A Anna je kromě toho pěkná duševní píča... nakolik se tedy dá u žen o duši mluvit. K ženskému ustrojení patří něco, co zapřičiňuje, že o druhé ženy projevují kurevsky větší zájem, než by člověk čekal. Vezměte dva muže a jednu ženu, a jeden z těch chlápků odpadne, tak je to potom devadesát ku jedné, že jestli se někomu dostane vyhonění péra, bude to ten, který se dosud drží na nohou. Kdyby se něco stalo tomu ožralovi, napadlo by to určitě tu ženskou.

Anna Toots rozepíná šaty a opatrně jí je přetahuje přes hlavu. Pak si sedá, sukni vykasanou tak, že jí vidím na frndu, a začíná Toots osahávat. Je to spíš zvědavost než cokoli jiného... chce vidět, jak se vlastně kunda chová, když na sobě

cítí cizí ruku... vypadá to ale sakra zvláštně. Kromě toho jako žena ví, kde hledat nejvhodnější místa...

Toots zpočátku nijak nereaguje. Leží tam jako kámen, zatímco jí Anna tiskne a mačká cecky a svléká podprsenku. Šimrá jí na břiše a v rozkroku... začínají sahat na stehna a hladí je.

"Připadám si jako nějaká zatracená lesbička," říká Anna. Myslí to vážně... pokouší se zasmát, ale hlas jí zní podivně. Nalévám si něco k pití a sedám si, abych se díval... s tím, jak mě Anna v taxíku kouřila, mi při tomhle představení trčí mezi nohama opravdu pořádný klacek.

Anna se zatím nedotýká Toots na dírc. Hladí ji všude okolo, shrnuje ji kalhotky, až je téměř svléká, sahá ji mezi stehna a lechtá ji na zadních tvářičkách. Toots se začíná probouzet a vrtí sebou... nahnátne Anninu ruku a svírá ji... pak si ji klade dolů na prcinku. Anna se hihňá, ale červená se přitom, jak jsem ji ještě zčervenat neviděl. Hraje si s Tootsinou mušlí, dotýká se nahoře šterbiny, ale prsty do ní ne-vniká.

"Zdá se jí o tobě," říká.

Toots se musí něco zdát... svírá nohy a tiskne jimi Anninu ruku, načež je povoluje a roztahuje, kam až to klouby dovolí.

"Takže takhle se cítí muž," říká Anna. "Vždycky jsem se ptala..." Prst zasouvá Toots do šklebičky a otáčí jím. "Bože, je to tak zvláštní... Jsem ráda, že nejsem muž! Všechny ty chlupy, které tě šimrají na prstě..."

"Přestaň mě oblbovat, Anno. Tvoje vlastní chlupy tě na prstě šimrají dosti často."

"To je něco jiného," vysvětluje. "A kromě toho jsem si sama se sebou naposledy hrála, když jsem byla holka..."

Anna chce, abych na Toots vlezl a oprášil ji. Vyser se na to, říkám... jestli se Toots ještě někdy vzbudí, třeba ji ošukám, ale vrážet jí kolika mezi nohy, když je jako mrtvola... to je prostě mrhání čurá-kem. Já když píchám ženskou, mám rád, když to cítí, když ví, co se jí tam uvnitř děje, a když také ve správných okamžicích křičí.

Anna si hlavu pokládá Toots na stehno a laská ji na břiše. Nikdy nebyla nosem tak blízko kundě, říká mi... je to podivná vůně, když se člověk dostane tak blízoučko.

Odcházím se vychcat a nechávám ji tam... Musím něco udělat, jinak se Honza Č. utopí ve vlastní šťávě. Když se vracím, Anna si velice rychle sedá... Hřbetem ruky si otírá ústa. Ta bestie lízala Toots píču! Stačí se na ni podívat, aby mi to bylo jasné, a ona ví, že to není tajemství... skopává boty a krouť prsty na nohou.

"Kvůli mně přestávat nemusíš," říkám jí.

"Ne, Alfě," říká a mluví velice rychle, "musíš mi věřit... V životě jsem nic takového nedělala! Prostě mě to zajímalo..."

Chtěla jsem vědět, jaké to je... Myslím... musím být pěkně ožrala..."

Je pěkně ožrala. A já jí pochopitelně věřím. Kurva, nemám důvod jí nevěřit... Anna není na holčičky. Aleje to sprostá děvka... Nedokážu si představit příliš věcí, které by si, pokud bude dostatečně nažhavená a dostatečně nalitá, nezkusila.

"No a jaké to bylo?" ptám se jí.

Neví. Opravdu, prostě to neví, říká. Teprve s tím začínala, když jsem přišel zpátky. Říkám jí, ať pokračuje tam, kde přestala... když už s tím jednou začala, nemůže to nedokončit.

"Ty parchante, podle mě by se ti líbilo vidět, jak to dělám," říká Anna. "Podle mě se chceš dívat, jak budu tyhle holce lízat kundu, a to k tomu všemu, co už o mně víš... věci, které by nikdo vědět neměl... které se nikdy neměly stát."

"Přestaň se kolem toho srát a udělej to! Kdo si kurva myslíš, že jsem? Hergot, jestli se do toho nepustíš, půjdu tam a strčím ti do ní čumák, jako kočce, která se vysrala, kde nemá..."

Anna Toots zouvá boty a stahuje jí punčochy a kalhotky... lehá si na břicho a nahlíží, pozorně se dívá do rozpuklé píci.

Vypadá jako šikmá pusa, říká, obrostlá kudrnatými vousy... Rudým jazykem obli-zuje Tootsino stehno a zajíždí do chlupů... ocucává celý chomáč, potom se špičkou jazyka dotýká kundy. Vklouzne jím dovnitř...

Tak nečekaně, až málem vyletím, se Toots vzbouzí. Prásk... přesně tak, žádné varování. Sedá si a zírá na Annu, která neměla čas se ani pohnout. Rozhlédne se, podívá se na mě a okamžitě je jí všechno jasné. Popadá Annu za vlasy a rve ji hlavu od pindy.

"Ty oplzlá kurvo!" ječí. "Není divu, že jsem měla takové sny! Lesbo! Podívej se na hubu! Bože můj, utři si tu zasranou bradu!"

Příplácne Anně na obličej vlastní kalhotky a stírá jimi kundí džus. Začínám se jim smát... vypadají tak pitomě, ty dvě čubky, jak se tak sjíždějí pohledy a jedna z druhé je přitom posraná strachy. Vysvětluji Toots, že... všechno je to nedorozumění atd., atd., a když se vykecá-vám, Toots navrhuje, abychom si dali skleničku vína a stali se opět přáteli. Ať už budete mít proti Toots cokoli, musíte jí nechat, že je vyrovnanější než většina ženských...

Ale stejně, říká, Anna to dělat neměla. Protože ona je teď vzrušená, a když je tak vzrušená jako teď, nezklidní se, dokud ji někdo nebude šukat a šoustat a prcat a MRDAT! Padají si s Annou do náručí, opile roztomilé. Toots chce, aby se Anna svlékla.

"Chci vidět, jestli jsou ty věci skutečné," říká a ukazuje na Anni-ny nalejváky.

Anna je na své duzy pyšná jako páv... stoprocentně spolehlivou metodou, jak ji dostat z šatů, je obdivovat její přední profil. Svléká se... a proč si, když chce ukázat kozy, musí zouvat boty, ví jenom Bůh. Ale nemůžu si stěžovat... sedím si ve svém vlastním bytě, nájem mám zaplacený, jsem opilý a po ruce tu mám dvě senzačně vypadající nahé kundy.

Kristepane, připadám si jako zámecký pán...

Slečny si uvelebují zadky na pohovce, každá hezky po jedné mé straně. Jednou paží objímám Toots a druhou Annu a osahávám jim cecky. Když je srovnáte s běžnými kozami, zdají se dnes Anniny větší než kdy jindy. Rozepíná mi poklopec a vytahuje čuráka... Toots si s ním chce hrát taky... začínají mi ho společně honit...

Když máte dvě čubky ně, které obě chtějí v té chvíli mrdat, narážíte na hrozný problém. Mít jen jedno péro je dosti zlé už samo o sobě, ale opravdové nesnáze vyplývají z toho, že ta, kterou oprcáte jako druhou, se pravděpodobně naštvě a nikdy už se přes to nepřeklene. Podle vši logiky bych měl samozřejmě jako první sejmout Annu... Toots si v současné době loví kolíků dost. Ale přesto, pokoušet Toot-sinu trpělivost se mi zrovna dvakrát nechce... tlupa Spaněláků, kteří

mi celý den táhnou v patách, je na mě až příliš...

Naštěstí dospíváme k přátelské dohodě. Vychází najevo, že Toots se to vlastně líbilo, když jí Anna lízala pičuli... takový kravál kvůli tomu spouštět neměla, ale tolik ji to překvapilo, atd. A kdyby Anna chtěla a dělala to ještě chvíli... ale opravdu jen chvíli... a já bych ji pak opíchal... stačí jen trošičku... tak to by se jí líbilo také, a já bych pak mohl mrdat ještě Annu.

Anna je na vahách. Podobné věci nikdy normálně nedělá, vysvětluje... byl to jen rozmar. Ale protože určitě ví, že Toots o tom nikomu nepoví... a na to se můžeš spolehnout... Končíme nakonec tak, že s nataženými nohama sedím na jednom konci pohovky, když Anna se pokládá na záda a hlavu má v mém klíně. Toots se staví nad ní, kleká si a roztaženými koleny se dotýká zvnějšku mých stehů. Honza Čtvrtek se ztrácí kdesi v houštině Anniných vlasů, její tvář nevidím, neboť je zakryta Tootsiným zadkem... slyším ale, jak ji líže... kouří jí piču do sedmého nebe... Toots mě objímá pažemi, kozy mi hází kolem krku a vsává do sebe můj jazyk...

Jakmile se nechala přesvědčit, bere Anna svou roli zřejmě opravdu vážně. Toots se svíjí a ústy se dotýká mého ucha. Přes rameno jí vidím, jak Anna masturbuje...

"Líže mi prdelku," šeptá mi Toots. Shlíží dolů na Annu... "Vjed' mi do ní jazykem, prosím, prosím... dovnitř... do ní... strč ho tam... strč ho tam..."

Na to, co se tam dole děje, nevidím, ale Toots mě nepřestává informovat. Anna jí vjela jazykem do konečnicku, a je tam tak hebký a svíjivý! Mám to tady ale párek sviní! Chytám Toots za chodidlo a prsty ji dráždím kolem prdele...

A Toots, bestie! Vrhá mi kozy do tváře, dává mi je cucat a kousat, načež sahá dolů a spolu s hrstí Anniných vlasů popadá mého čurá-ka... Bože, takhle aby vám někdo honil brko! Jestli si do minuty ne-zašukám, nastříkám Anně do trvalé.

Toots je na to už připravena také. Vstává, pohlíží Anně do obličeje, načež se otáčí a nastrkuje jí zadek k políbení. A Anna, ta chlípá dívka, jí ho líbá! Oblizuje pŮlky... líže ji mezi nimi... nakonec mezi ně přitiskne rty a uštěďuje Toots polibek, normální mlaskavou pusou.

Vyskakují a házím obě děvky na pohovku... roztahuji Toots nohy a Anninu hlavu tlačím k jejímu ochlupení... chci vidět, jak jí bude lízat kundu... a taky to vidím. Anna roztahuje Tootsina stehna ještě sířejí a chová se, jako by jí mezi ně chtěla po hlavě vlézt.

Toots začíná být rovněž jak šílená... chce s Annou zkusit francouzské milování. Objímají se a vyjíždí jedna po druhé, Toots je stejně chlípá jako Anna... Jsou do sebe zakleslé jako čínská dřevěná skládačka, pažemi se objímají kolem pasu, hlavy mají jedna druhé v rozkroku, tlusté prdele vystrčené, u každé z nich hlava... Toots je nahoře a já lezu ještě na ní... Vidím Anně do chlupů a pozoruji, co Toots provádí s tou vilnou broskví, do které se zakusuje.

Náhle zhasne světlo a my se ocitáme v tak černé tmě, že nevidím ani na centimetr. Čurákem jsem se předtím tlačil proti Tootsině prdeli a snažil se dostat ho dovnitř... teď se ho ale zmocňuje Anna a začíná ho kouřit... nechává ho z pusy vyklouznout... kurva bláznivá... olizuje mi ocas a současně ho strká Toots do kundy! Ale jo, jestli chce vidět, jak to funguje, může... Začínám Toots precat a Anna nás přitom

oba líže, vcucává Tootsinu piču a porost kolem, zatímco dovnitř jako píst zajíždí mé péro!

Když je člověk opilý a potmě, udělá určitou věc mnohem snadněji než normálně... Anna mě opět bere za ocas, kouří ho, načež nosánek Honzy Čvrtka přikládá Toots ke konečnicku... Pronikám do ní a Anna se stále ještě pokouší mi ho lízat...

V takové chvíli ovšem lehce zapomenete, kde jste... Ty děvky se chovají, jako by byly na běžné velké posteli. Vytlačují mě k okraji pohovky, jak padám, zašmátrám rukou... všichni se řítíme na podlahu... nahmatávám něčí vystrčený zadek... lezu na něj a snažím se Honzu Čvrtka dostat tam, kde byl... Anna vykřikne a opět mě odstrkuje... ptáka mám v jedné ústech... druhá mi líže prdel a sápe se na mě... cítím kundu a k obličeji se mi lepí chlupaté ohanbí... nedokážu rozeznat čí, ale stejně je ocucávám... Oči si začínají zvykat na tmu. Vidím temnou siluetu hlavy, jak se zvedá a klesá, když mi jedna z těch děvek kouří čurase... drahá se ho pokouší honit a já mám prst v její řiti...

Žárovky se opět rozsvěčují. Toots klečí a kouří Anně zadek... Annu vidím v podřepu nad sebou, pindoura si drží v kundě...

"Zhasni a opreč mě!"

Toots po mě chňapne a chce jít na pohovku. Házím ji na ni a roztahuji jí stehna... Světlo ale nechávám svítit... Takhle na ni uvidím, ovšem potmě bych ji mohl ztratit...

Anna je v jakémisi omámení... sedí na podlaze a dívá se na nás, potřásá přitom hlavou, jako by si ji chtěla pročistit.

Toots mi pindou schramstne ocas... neustále mě žádá, abych zhasl... dokud ji brnění v pochvě nepřipraví o hlas... rozpaluje se; ... je to, jako když objímáte výheň. Mrdám ji jak opice, ale jí to stále nestačí.

Pak mi v náručí ochabuje... udělala se a je opět mimo. Klátím ji dál, až na kolenou cítím Anniny ruce... teď to chce ona. Stahuje Toots z pohovky a skáče na mě, škrábe a kouše jako tygřice. Zápasíme spolu, dokud ji nedostávám pod sebe a na břicho... Ne, tak ne, vyjekne... Ale Honza Čtvrtek jí vtlačuje palici do konečnicku a kroutí sebou, až je po krček v ní...

Do prdele, jestli teď ta děvka nepraskne, tak už nikdy... oho-nem ji roztahuji jako klínem... a když jsem uvnitř, tak se jí to líbí... Zatímco vrážím čuráka do Anny, dívám se dolů na Toots, která leží natažená na podlaze a nohy má od sebe, takže vidím její vymrdanou, mokrou kundu... jak ji sleduji, rozvírá se... zívá, černá dutina, a já mám dojem, jako bych stál na okraji doutnajících sopky a nahlížel přes něj do sirnatého jícnu... řítím se dolů, přímo do středu žhnoucí tlamy; kolem srší hořící, oslnivé jiskry a já padám do žáru, do tajemství...

Na tvář mi dopadají facky. Odstrkují Anniny ruce a sedám si, točí se mi hlava. Anna mi cosi říká... Musel jsem podlehnout. Bože můj, kdybyste takhle vytekli úplně poprvé, podělali byste se nejspíš hrůzou a péro si užili tátovou břitvou...

Anna říká, že chce šukat znova... ale nejdřív si musí zařídit nějakou maličkost v koupelně... Odvrávorá pryč a já sedím na pohovce a dívám se na Toots. Kristepane, kdyby tak Carl teď viděl svou nóbl děvku, ukousl by si jazyk...

Annu nalézám v koupelně, jak spí. Sedí na hajzlu a dříme jak mimino. Nechal bych ji tam, ale pravděpodobně by spadla... tak ji odnáším do ložnice a házím ji na postel. Když si s ní, než ji přikryju, ještě trochu pohrávám, Toots na mě odvedle volá. Přichází do ložnice a padá přes Annu... Anna je naprosto hotová... ani se nepohne, když jí Toots objímá nohama kolem krku a tře se jí pičou o ústa.

Toots se mnou chce provádět devětašedesátku. Do prdele, Toots je piča, kterou bych vydržel lízat celou noc... Sleduji, jak mi promý-vá chlupy, a když má kolika v puse, vrhám se do její huňatiny... olizuju jí stehna a břicho, a než dorazím ke kundě, je tak rozrajcovaná, že by si nejradši obrátila dělohu naruby.

Tyhle děvky jsou jako to, o čem jste snívali, když vám bylo patnáct... nečekají, až vám ztvrdne a požádáte je, aby vám ho vykouřily... berou si ho, i když je měkký, a žmoulají ho drsně v hubě, až máte erekci. Když mi ho Toots začala kouřit, měl jsem pindoura jak rozteklou svíčku... ona ho ale napřímila, vyhlazuje mu vrásky a záhyby...

Místnost je prosycena pachem kundího džusu. Táhne i ze mě, táhne z postele... nasákla jím každá škvíra, každý roh v bytě a mě by nepřekvapilo, kdyby se mi pod okny sběhly kočky z celé čtvrti a kvílely tam na chodníku.

Ve chvílích jako tato si nedokážu představit nic lepšího... Držet v rukou macatou prdel a před nosem mít kundu, do které ho lze schovat, cítit, jak se vám rozvášněná děvka pokouší urvat jazykem čuráka... víc už si muž na tomto ani jiném světě přát nemůže. Slízávám Toots se stehem kundí šťávy... Kdybych jí ocasem zajel v ústech ještě o kousíček dál, vylezl by jí z řiti a proplul mi kolem nosu jako tlusté, rudé hovno.

Toots se zmítá při orgasmu a já jí plním pusu semenem... Ona ale všechno nepolyká... trochu vytéká na postel. Ta čubka mi poskvřňuje prostěradlo! Nařizují jí, ať to slíže, načež mě nenapadá nic lepšího než utřít si čuráka do jejích vlasů...

Když mi teď na posteli spí obě mé děvky, zbývá tu pro mě jediné pohovka. Ale já si nejsem tak úplně jistý, jestli tady, až se, v obráceném gardu, probudí a začnou rozjímat nad svými hříchy, chci vůbec být... a tak si беру kartáček na zuby a vyrazím do hotelu. Když odcházím, leží tam ty dvě stočené jak kořata a Anna zarývá nos do Tootsina kožíšku...

Nechce se mi zemřít. Dneska ke knihaři odnáším pětacet svých knih... dvě z nich už převážat nepůjdou a budou se muset vyhodit. Nevšiml jsem si, že umírají, že papír je příliš křehký, než aby udržel nit... ale mají to za sebou, a já si je koupil teprve před týdnem nebo dvěma... když jsem byl v Americe, samozřejmě. Kde jinde než v Americe byste také mohli koupit tak šupáckou knížku, že je zralá na smetiště dříve než člověk, který ji kupoval? Ale čas plyne.

Ti blbci, kteří vám vyprávějí, že za pět nebo padesát let budou připraveni vypustit duši... jak proboha může člověk něco takového říct? Je příliš toho, co je třeba vidět, příliš toho, co je třeba vykonat, a dokud žijete, neměli byste mít nikdy dost oné jiskérky vědomí, kterou člověk vlastní...

Dokud žijete! Ale my žijeme v zemi duchů. Svět je napůl mrtvý dříve, než se narodí. Lidé životem procházejí s jednou nohou v hrobě a druhou vězíci stále ještě v matčině lůně... nikdy nedospějí a staří jsou od okamžiku, kdy poprvé na protest zavěští, když zjišťují, že teď už jsou na všechno sami...

Po výměně krátkých dopisů mě přichází navštívit Alexandra. Vězí až po uši v katolicismu, a kromě toho... přitahuje ji satanismus. Hovoří o magii, černé i bílé, o bratřech Růžového kříže, o sukubech a inkubech, o černé mši... Chrlí to ze sebe jedno za druhým, zná všechna ona tajemná slova a bere celou věc tak vážně, až bych skoro věřil, že jí to vlezlo na mozek.

A teď se rozhodla, že se musí dozvědět něco o jistém hodnosti zbaveném kanovníkovi, který prý kolem sebe shromáždil skupinu d'áblových učedníků a slouží zde v Paříži černou mši. Alexandra slyšela, že některé ženy od něho získaly schopnost realizace představy! A bylo by tak čarovné jít do postele a být v ní navštívena řekněme Byronem nebo některým z mužů, který je z důvodů vlastní rozvášnosti atd., atd., jinak nedosažitelný.

A ona všem těm nesmyslům věří! Přečetla na to téma tuny knih, říká mi, a její zpovědník se na ni hněvá. Je mi prý například známo, že po světě je, co se ví, roztroušeno více než sedmadvacet společenství, jejichž členové se zasvětili vyznávání Antikrista? Mluví o kouzlech a zařikávání, o stavech vzrušení a nejrůznějších neduzích šířených prostřednictvím hypnózy a spiritistů. Boha jeho, když posloucháte tyhle její řeči, nabýváte dojmu, že noc co noc obcuje se strašidly a skřítky. Během rozhovoru zaznívá i slovo alchymie... Alexandra nosí v paměti učiněný seznam největších podvodníků všech dob, a dozvídám že, že v samotné Francii vzplane každý večer dvacet sedm transmutačních pecí.

To prostě nemůžete, šukat ženskou v takovémhle stavu. Za chvíli bych stejně dobře mohl klátit nějakou piču z blázince. Abych se přiznal, jsem rád, že se jí zbavuji, a když už je pryč, neopouští mě rozmarový pocit z toho, že odešla. Démoni a larvy mě ovšem netrápí.

K tomu, abych se přes týden nenudil, mi přispívá Toots. Toots a Petr! Ten bohatý Američan, kterého se Toots pokouší klofnout, vyjádřil přání setkat se s nějakými jinými, jedno jakými, Američany žijícími v Paříži... stýská se mu po domově a podléhá oné nemoci, jejímž příznakem bývá, že takový turista se potom chová, jako by každý člověk, který se kdy ocitl kdekoli v okruhu dvou tisíc mil od místa, kde se narodil, byl jeho bratr, jehož je třeba otravovat a oblbovat přemrštěnými city a důvěrnostmi. A tak ho Toots přivádí ke mně.

Není to takový sráč, jak jsem čekal... možná je to kvůli tomu, že oba, on i jeho děvka, jsou tak veselí... zakončili právě velkolepou okružní cestu po hospodách v okolí. Není ani tak starý... proč Toots do téhle chvíle dosud neoklátil, mi není jasné... začíná být zoufalá... Sedí mu na klíně a vrtí kvůli němu zadkem, přímo mně před očima, ovšem jediné, na co se vůči ní může on, je občasné štípnutí, načež se vždycky znovu rozkecá.

Toots vypadá, že se rozhodla: buď dneska večer, nebo nikdy... pokouší se ho dostat takovou dobu, že udělala už skoro všechno, až na to, že by k němu přišla a přímo ho požádala, aby ji ojel. Začíná na něho dorážet... hned se mu tře poprsím o rameno, hned stehnem tiskne proti koleni... Ježíši, vidím, čím vším je obdařena, a zatímco její "Henry" tam sedí a dál křeče o tom, jak musela Paříž vypadat za středověku, tvrdne mi ocas, že bych s ním mohl na výstavu.

Toots je po mrdu lačná jak jalovice na jaře... a zdá se mi, že to chce stejně tak kvůli mrdu samotnému jako proto, aby k

sobě připoutala tohohle Henryho. Jasně, je to děvka, o tom není pochyb... tím, co se tu dělo tehdy v noci, se v nejmenším netrápí... den nato mi zavolala a ptala se, jak se cítím! Kdežto Anna... Anna se odplíží a den nebo pár týdnů zůstane schovaná, než se zas ukáže s prdelí nahoru...

Pak se ozve zvonek a za dveřmi stojí Petr. Přijel s jakýmsi farmářem z venkova a má pro mě dopis od Táni, který nemohla normálně poslat, protože jsou tam v té díře, kam je Alexandra vyexpedovala, tak úzkostlivě hlídání. Nemohu si od něho vzít dopis a říct mu, ať vypadne... zvlášť, když jel takovou dálku. Zvu ho tedy dovnitř... a přál bych vám vidět, jak se Henrymu rozzářily oči, když toho rozkošného mladého syčáka spatřil! Do prdele, stejně tak mohl hodit Toots na zem... nesnaží se už předstírat, že slyší, co mu povídá.

Petrovi je všechno okamžitě jasné. Sedá si a tváří se ostýchavě... potřebuje už jen krajkový kapesníček, kterým by zašustil. Teploušek jeden! Tootsin bohatý Američan jejím uhranutý... Podává mu sklenku vína a poprvé za celý večer se v něm probouzí trocha života. A pak tam oba sedí a žerou jeden druhého očima.

Toots dřepí vedle mě na pohovce. Třeba, naznačuje sarkasticky, by Henrymu s tím klukem bylo lip, kdybychom je nechali o samotě!

Proč si prý rovnou nepadnou do náruče? Je z toho nejdřív úplně na větvi, ale pak ji to začíná celé bavit. Dlouho neotálí a říká Henrymu, že je to vlastně k popukání... jak ho k sobě chtěla uvázat a provdat se za něj. A ono tady najednou vychází najevo, že místo ní touží po hezkém chlapečkovi! Musí být opilejší, než vypadá... v každém případě je jí z toho nanic. Na Henryho místě bych ji přehnul přes koleno, stáhl jí kalhotky a naplácal jí na prdel. Ale jemu to připadá legrační taky... sedí tam spolu a smějí se, dávají si na to skleničku vína, a Petr má ve tváři ruměnek a je moc pěkný.

"Proč ho ne... ať už je to cokoli, co při tom děláš," ptá se Toots Henryho. "Odved' si ho do ložnice... Alfovi to vadit nebude. Ale já bych to ráda viděla, abych se alespoň dozvěděla, o co jsem nakonec na rozdíl od něho přišla."

Petr má dlouhé ruce svěšené přes opěrky křesla. Daří se mu vypadat šokované... něco, s čím jsem se u něho doposud nesetkal. Henry se mračí... snad se domnívá, že Toots je vůči němu poněkud krutá... ale tyhle čubkyně umějí být daleko krutější. Toots náhle zvedá sukni a ukazuje nám svou chlupatici. Je to, jako by do vás nečekaně udeřil oslepující blesk, když na vás něco takového vystrčí. Skoro ji vráží Henrymu do tváře.

Tak co, ptá se, je s ní něco v nepořádku? Vidí snad, jak se jí v ní hemží červi, zezelenala, nebo jí smrdí? Jestli je chlapecká prdel lepší místo, kam strkat ptáka, tak si ji sežere... a pokud Henry potřebuje okrouhlou díru, ona má konečník taky!

Pak se ovšem dopouští omylu, když štuclem vyráží i proti Petrovu obličej. Ten se na frndu podívá, čichne k ní, a než se Toots stačí vzpamatovat, strčí jí dovnitř jeden ze svých dlouhých prstů. Henrymu i to připadá k smíchu, ale když Petr sevře v pažích Tootsin zadek a chlupatici políbí, je stejně překvapený jako ta píča.

Toots si sukni rychle stahuje a chce vědět, co je vlastně tenhle pěkný mládeneček zač... ryba nebo rak? Obojí, říkám a ona vrtí hlavou. Zná prý se tedy s pěknými zpustlíky.

Henry si chce užít. Je daleko od domova a alespoň jednou v životě, sděluje nám, si může dělat přesně to, co se mu líbí. Tak proč to dnes večer pořádně nerozjet? Jsme tu všichni přátelé, víme, jak to na světě chodí atd., atd., začíná tu záležitost pojímat přímo filozoficky. Nakonec se obrací k Toots. Když bude svolná, říká, škodná nezůstane. Toots na to, že prachy si může strčit do prdele... ovšem důvod, proč bychom se nepoveselili, nevidí. Nejsem si tak úplně jistý, jestli si chce s tímhle Henrym nablízku sundávat kalhoty... ale žádné postranní úmysly se mnou snad nemá. Usuzuji, že jeho zájímá pouze někdo takový, jako je Petr. V tomto ohledu se velmi podobá Ernestovi, až na to, že Ernest jede i po kundě.

Henry se nám musí svěřit s jednou maličkostí. Ode dne, kdy Toots poznal, často myslí na to, jaká asi musí být, když s někým souloží... ano, jistě, uvažoval o tom, že by ji ošukal, ale jeho ženy prostě už tak jako kdysi nevzrušují! Ale rád by se na to díval, jak Toots mrdá. Není problém takovou věc spatřit... každý bordel v Paříži má peep-show... ale on to ještě nikdy neviděl dělat slušnou dívku, kterou navíc zná.

Do prdele, nemíním tady toho bohatého parchanta ještě zabavo-vat! Ale mám erekci, které se hned tak nezbavím, a jestliže Toots ne-oprcám, budu muset jít později ven a zaplatit si nějakou kurvu... Když jde kolem mě, přitahuji si ji na klín. Zadkem se tulí k H. Čtvrtková a zvedá si sukni, abych ji mohl osahávat.

Toots je stejně nedočkavá nechat se zmrdat, jako já jsem ochoten jí to udělat... má rozpálená stehna a mezi nimi mokro. A houština... je to ten prvotní hořící keř... když ji dráždím na poštěváku, cítím se jako muž, který má prst vnořit do hrnce s žhavým olovem. Roztahuje nohy a místností se rozlévá fantastická vůně kundy.

Bože můj, oklátil bych ji na schodech Palais de Justice, jebal uprostřed Pláce de la Concorde před nastoupenou vojenskou přehlídkou! Nohy jí vyhazuji do vzduchu a sundávám jí boty... svalí se mi z klína a leží přede mnou na zádech, zatímco jí svlékám punčochy. Petr si vzrušením usrává do kalhot.

Když se svlékám, leží Toots na pohovce a chvěje se... pokouší se přimět Petra, aby k ní přišel a líbal ji znovu do chlupek... ale než ho může přesvědčit, deru se na ni já. Nestačí se ani nadechnout a jsem ocasem v její kundě, načež buší nohama do pohovky takovým způsobem, že čekám, kdy z ní vyltnou péra a proplachtí pokojem.

Petr sedí Henrymu na klíně... má rozepnutý poklopec a Henry ho hladí po přirození... Petr mu sahá do kalhot a začíná mu honit ptáka... místností se šíří atmosféra blázně. Toots řičí jako prase při porážce.

Jen vřešti, děvko! Břichem ti projíždí nůž, páře ti lůno, vulvou cítíš jeho ostří...

Petr se svléká, a když ho tam Toots vidí nahého stát, s tvrdým a vztyčeným pyjem, prosí ho, aby k ní šel a ona si na něj mohla sáhnout. Parchantek jeden, stačí mu obrátit kabát a změnit pohlaví, je jako chameleon... stojí a dívá se, jak si mu s ním Toots hraje, jak mu osahává kulky a tiskne stehna. Když se potom domnívá, že nebude sto odmítnout, chce jí dát čuráka do pusy.

Toots nepoužije jediné slovo z těch, která byste možná čekali. Pohlédne na Petra s výrazem, kterým dává najevo, že podle ní je to skvělý nápad... nechává ho třít se jí varlaty o rty... pak mu je líbá. Taková vybraná děvka jako ona bude

tomu buzerantskému bastardovi líbat koule! Je to dost, abyste dostali chuť ji zaškrtnit, nebo ji alespoň do hlavy vtlouct trochu rozumu. Přecám ji, jako bych jí do pindy vrážel květináč, aleji by teď mohl mezi nohama ládovat třeba kozel a jí by se to líbilo... jen pode mnou jemně pochrochtává a vcucává Petrovy chlupy.

Má to udělat nebo ne? ptá se Toots svého Henryho. Je už dosti pohoršený, nebo by mu měla předvést něco, čím by ho přinutila, aby si do smrti pamatoval, jak báječnou ženskou mohl mít za ženu? Je to hloupá otázka... existuje pouze jedna odpověď a všichni ji znají... Toots paží objímá Petra kolem zadku a on se naklání nad pohovku. Potom si Toots bere jeho ptáka do úst, přetahuje kůžičku a začíná ho kouřit.

Jsem střízlivější než kdokoli v pokoji, včetně Petra, jemuž víno stouplo už do hlavy, nicméně mám pocit, že podlaha se mírně pohupuje... Pak to na mě přichází... teču a zdá se mi, že lofase má ta čubi-na snad až v krku. Ale ona se drží zpátky... Zalévám ji dělohu spermatem, ale ona to mít odmítá. V puse mám následně pocit, jako bych spolykal lžici soli. Zvedám se, abych si nalil trochu vína.

Henry je nyní opravdu v šoku. Určitě to ale není proto, že jsem Toots ojel! Je to vidět... stačí nahlédnout jí mezi stehna a podívat se, co všechno jí vytéká z kundy... ovšem Henry neví, kdo je to Petr. Když je mušle plná semene, je pro něho o to sladší... Zakusuje se Toots do stehna, protáhlým rudým jazykem jí olizuje břicho... a líbá ji na díře.

Henry jak stará ženská pomlaskává jazykem... a Petrovi se to nejspíš líbí ho takhle vytáčet... strká jazyk Toots do píci, a když ho opět vytahuje, kanou mu z něj kapičky... pak hlasitě vsrkává semeno, kterým jsem potřisal Toots na chlupcích. Dočista ji vylizuje, a jestli si nějaká spermie zachránila život, musela se zašít někam do rohu a zuby nehty se v něm držet.

Když jí ale Petr kundu dočista vylíže, je hotovo, a Toots nemá šanci přimět ho, aby se tomu věnoval dál. Vyndává jí penis z pusu a se stejným opovržením, jaké projevuje v sourozeneckém vztahu k Táně, ji převrací na břicho a začíná ji vydražďovat. A Toots slastně vychutnává každický okamžik.

Bože, musí být nenormální, říká, když tomuhle klukovi, tomu vyloženému dítěti... tomuhle buzičkovi dovoluje, aby si s ní tohle dělal. Ale zminěnou abnormalitou se zase tolik netrápí. Nechává ho, aby jí sál cecky, zarával se jí zuby do břicha... důkladně si ji celou propátral. A když jí, jak ji tam má na břicho, zvedá zadek a staví se za ni, neklade mu sebemenší odpor.

Jeho tvrdý kuliček, jakkoli malý, ji dovede k nadšení taky. Neuspokojí možná tolik jako plně vyvinuté ocasy, na jaké je zvyklá, ale jestliže šoustáte ženu do řitě, není třeba zrovna koně, abyste ji ukojili... Petr bere Toots za ruce a pokládá jí je na prdel, a ona tam pak leží s tváří na pohovce, roztahuje si půlky a čeká na něj.

Toots není dítě jako Táňa... má jaksepatří doširoka tvarovanou záď a Petr se má s čím utkat. Není pro něj obtížné vniknout čuráč-kem tam, kde ho chce mít, a Toots vlastní dostatečně výkonnou prdel, aby ho zcela pojala dříve, než ho ucítí. Petr se jí jak opice věší na kozy a tvrdě ji sjíždí.

Henry pozoruje Petrovu kyprou, kmitající zadničku... Napadá mě kocour sledující chutného a přihlouplého ptáčka. Sedí tam s širokým úsměvem ve tváři... když se otáčím znovu, stojí za pohovkou a laská Petrův zadek, šimrá ho mezi hýžděmi. Petr se po něm ohlíží a čeká... načež se ho Tootsin Henry zmocňuje, utahováka v jeho řiti.

Toots se rozhlíží, a když vidí, co se děje, provádí dokonalý myšlenkový přemet. Něco podobného si dosud nedokázala ani představit, říká... ach, v jakém to bahně se od chvíle, kdy přijela z Itálie, válí!

Petr jí radí, ať je zticha, nebo se do ní vychýje... ať už je to jakkoli, musíte obdivovat jeho sebejistotu.

Jean Jeudi napřimuje hlavu... Důvěřujte mu... zdravý rozum vám může našeptávat kdovíco, jakmile ucítí někde nablízku kundu, není věc, kterou by pro ni neudělal. Toots ho vidí a natahuje po něm ruku... mám ji ho dát, žebroni.

Pro ženu posedlou čuráky tak jako Toots neplatí žádná omezení... nappěte jí je do rozkroku, konečníku, huby a uší, strčte jí po jednom do každé ruky a přidejte dva další, aby je honila prsty na nohou, a bude chtít devátého mezi kozy nebo na břicho. Málem mi utrhne péro, jak si ho láduje do pusu... drží mě za nohy, abych jí ho zase nevzal.

Kristepane, jsme to ale parta! Petr ječí, že bude stříkat... Henry ho mrdá tak zarputile, že není pochyb, že se do něj chystá udělat taky. Toots se naplno oddává hulení mého ptáka a jediné, čím se nahlas projevuje, jsou obscénní, blaženě slintavé zvuky. Ach, Sladká Paříži! Tohle mají lidé určitě na mysli, když mluví o bohémě...

Beru Toots za hlavu, pozvedám ji a dívám se jí dlouze do očí. Kurva, je tak zpitá vzrušením, až pochybuji, že ví, kdo jsem nebo kde se tohle všechno vlastně odehrává... Ale ví, že kouří čuráka... žily na krku a spáncích má naběhlé a pulsující... zmáčknu jí cecky a pod nimi cítím jak buben bušící srdce.

Jsou tyhle slušné dívky ale kurvy zasrané! Nemá ani tolik slušnosti, aby když pouštím šťávu a ona to začíná polykat, zavřela oči! Ale pak jí to přichází taky... a přichází to Petrovi... Bože, celý zkur-vený svět ječí v orgasmu!

Tániny dopisy nelze doporučit lidem trpícím nespavostí. Alexandra vybrala opravdu nevšedně odlehlé místo, kam poslala své děti... pokud se totiž v okruhu deseti mil vyskytuje čurák, můžete se obvykle spolehnout, že si cestu k té holce zanedlouho nějak najde, ale Táňa si stěžuje, že leží v horečkách a je plná nespokojenosti. S Petrem je neustále hlídají a nepouští k sobě, takže jejím jediným obveselením je jakési štěně, které učí nepravostem v očekávání, že se z něho nakonec stane pes:

- je tak maličký, že ještě vůbec neumí šukat. Nemá ani ponětí, co to je, a když si s roztaženými nohama lehnu na záda a položím si ho mezi ně, vrtí jen ocáskem a převrací se na záda. Dělá to proto, že si myslí, že když bude na zádech, začnu mu cucat jeho hadičku! To už se mu líbí, i když neví, o co vlastně jde. Není to strašné, že ti tu píšu, jaká jsem zkažená holka? Ano, tvá Táňa kouří pipíka komickému černému psíku, maličkého, mrňavoučkého čuráčka velkého jak tvůj palec, který má ale na špičce chloupky. Není to legrační, penis porostlý na konci chlupy?...

A dále:

...někdy, když si s ním hraju a vím, že je čas, aby šel ven a vyhrabal si tam svou malou díрку, se svléknu a nahá si s ním lehám a držím si ho na břicho, dokud se nevyčůrá, někdy mi to udělá na kozičky, jindy na nohy, jindy na... však ty víš na co! Přišla jsem i na způsob, jak ho přimět, aby mě lízal. Polévám se mlékem, liju si ho mezi nohy a na pičku, a bože, má

tak dlouhý a široký a vlhký červený jazýček! Doufám, že nepotrvá příliš dlouho a mlékem už se polévat muset nebudu... Následují obvyklé podrobnosti o jejím denním snění, v němž, jak se zdá, zhusta figuruji, a pak něco, čím jsem opravdu překvapen:

...Ale bude to jenom matčina vina, až nakonec zjistí, že mě prcají kozlové a prasata! Všechny ty krásné řečičky, když mě sem posílala! A teď ještě ten její povedený kšeftík s církví! Velice dobře vím, že s tím chlápkem, Canonem Charentonem, provádějí něco podezřelého! Já o podobných věcech slychala už dřív, nemusí si myslet, že jsem úplně blbá...

Takže Táňa o tom ví! Zná dokonce jméno toho muže! Jak se k němu dostala, je záhadou...

Ernest mi prokázal obrovskou laskavost. Nevědomky mi pravděpodobně zachránil život. A já si svého života velice považuji...

V deset večer mi stojí na prahu... se zakrváceným rukávem. V kabátě mu zeje pořádná díra, ale na ruce má sotva škrábnutí. Někdo si počkal dole na chodbě a vyjel mu nožem po krku. Ernest byl naštěstí jako obvykle nalitý a podařilo se mu zavravorat přesně v okamžiku, kdy po něm chlapík kudlou sekl.

Vymýváme ránu whiskou... u těchhle Španěláků si nemůžete být jisti, že budou mít čisté nože, a někdy jdou dokonce tak daleko, že ostří potírají česnekem, aby rána snadněji zhnisala. Pak mu ruku ova-zují čistým kapesníkem a Ernest je zase jako miminko. Ví, že od večera, který jsem strávil s Rositou, je mám v patách, takže se nemusí obávat, že kudla byla snad určena jemu... jediné, o co se musí starat, aby vyvázl ze zdravou kůží, je vyvarovat se situací, kdy by si ho mohli splést se mnou.

Jenže co já... co budu proboha dělat? I když se znovu přestěhuji, není pro člověka, který po mě opravdu půjde, nic jednoduššího než zjistit si, kam jsem se poděl...

Abychom to nějak vyřešili, odebíráme se s Ernestem ven a opijíme se, k čemuž mi vypravuje dlouhou a nepříliš souvislou historku o nějakém vynálezci, s kterým se seznámil a který ho, jak se domnívá, nechá osouložit svou manželku a snad i dceru. A celý večer se mě pokouší nasměrovat do té španělské putyky, aby, jak se vyjadřuje, viděl tu píču Rositu vykládat karty na stůl. Uděláme jim tam z té špeluňky kůlničku na dříví, prohlašuje. Je ovšem tak zkouřený, že by kůlničku neudělal ani z mraveniště...

Alexandra je jednoznačně posedlá. Nebo mi to aspoň říká. Její zpovědník je z toho tyhle dny totálně v prdeli... Podle mě vás to musí opravdu skličovat, když vidíte, jak se vám někdo před očima obrací na jinou víru. Ale říct jí prostě, že je to celé jen její fantazie, a poslat ji za psychoanalytikem zase nemůže, protože to má v popisu práce utkávat se s temnými silami. Je to jedna ze zásad mysticismu... musíte připustit existenci opačné strany, a pokud bude Alexandra prohlašovat, že k ní každé odpoledne přichází posvačit sám ďábel, nezbyvá jejímu zpovědníku než se s tím jednoduše smířit.

Mechanismus, který celou záležitost udržuje v chodu, je úděsně komplikovaný. Všechno, čím mi Alexandra krmí ucho o protestantském náboženství, je navíc strašlivě vyčichlé a bez nápadu. O zázracích a navštíveních mluví, jako by k nim došlo předečím, a kdybyste četli noviny, dávno už o všem víte... a pak se dozvídám, že jsem poslouchal věci, které se udaly v patnáctém století...

A co ten Canon Charenton? ptám se. Předvádí i dnes zázraky? Alexandra žasne... takže Táňa měla o té dámičce pravdu... a nemýlila se zřejmě, ani pokud jde o jeho pověst. Alexandru zajímá, odkud jsem se o něm dozvěděl. Odkazují ji na její demony.

"Je to mimořádně nadaný muž," říká mi. "A je známo, že v průběhu jeho služby skutečně došlo k věcem, jež je možno nazvat zázraky."

"Jako například ono vštěpování schopnosti materializovat představy?"

Ano, připouští Alexandra, několikrát u něj byla a dnes... on to opravdu dokáže. Ve chvíli, kdy jde do postele, jí stačí pomyslet na někoho, s kým by se ráda vyspala, a jakmile pak zavře oči, ten člověk se před ní objeví. A není to snění, dodává spěšně! Erotické sny mívala po celý život, avšak navštívení, z nichž se poslední dobou raduje, jsou něco úplně jiného.

Nemá cenu se s ní přít... Ptám se jí, co je třeba udělat, aby podobný dar získala. Vyjadřuje se značně neurčitě. Tedy, ano, říká, když se zeptám přímo, s Canonem Charentonem se vyspala... to k tomu patřilo. Žertem se ptám, jestli nemusela uzavřít smlouvu s ďáblem... a ona to bere smrtelně vážně! Ne, smlouvu uzavřít nemusela - zúčastnila se určitých obřadů.

Ptám se jí na bytosti, které k ní přicházejí a sdílejí s ní postel. Jsou to ďáblové a mají nějaké zvláštní vybavení? Satan své následovníky určitě odměňuje kromobyčejným mrdacím aparátem...

"Jsou to prostě muži... jako ty. Ano, i tebe jsem si do postele přivolala, drahý! Ale jak skvostně... jak opravdu úděsně oni souložili!" Dívá se mi do tváře, zřejmě proto, aby zjistila, jestli jí ty sračky žeru. "Ty o tom samozřejmě nic nevíš..."

Skuteční démoni, vysvětluje mi, jsou možná zábavnější... a současně nebezpečnější. Berou na sebe podobu mužů... překrásných mužů, říká... ovšem mají neobyčejné ptáky... přizpůsobivé, rozčleněné do dvou, někdy i třech částí. Existují o tom pochopitelně důvěryhodná svědectví... o všech úžasných věcech, o kterých Alexandra mluví, existují důvěryhodná svědectví.

Nejčastější formou bývá pták skládající se nejméně ze dvou částí, z nichž první je dostatečně dlouhá, aby dosáhla do ženinych úst, zatímco druhá větev je zarážena do její kundy. Třetí část, pokud je přítomna, proniká ženě do konečníku, kudy se dokáže, díky tomu, že je schopna měnit velikost i tvar, jako úhoř provléci jejími střevy, až konečkem vylézá nakonec z ženinych úst, kde se setkává s větví první.

Jakmile člověk tyhle chlapíky vyvolá, může nicméně podle Alexandry dojít k tomu, že není snadné je zvládat, a je dokonce možné, že se kontrole vymknou úplně. Jsou známy případy, říká mi, kdy tyto nádherné přízraky ojižděly ženy po celé dny... dokud je neodehnala zaklínání, modlitby a zpětným chodem působící kouzla. Rozhodně to nejsou bytosti, s nimiž je radno se příliš kamarádit...

"A ten tvůj Charenton slouží nepochybně černou mši," říkám.

"Ano. Proč bych ti vlastně neřekla pravdu... abych získala schopnost materializace představ, musela... musela jsem svolit, abych byla použita jako oltář."

Aha! O oltáři se Alexandra zmiňovala už dřív. Nahá žena, samozřejmě... někdy je na břiše, takže se využívá její zadnice; častěji leží na zádech... Rád bych to viděl...

Říkám Alexandře, že se toho představení chci zúčastnit. Váhá... nekoná prý se to kvůli zvědavcům jako nějaká podiváná v bordelu. Přítomni mohou být pouze velice dobří nebo velice špatní katolíci. Ale ona s Canonem Charentonem přesto promluví. Rouhat se přítomností bezvěřce by se mu mohlo zamlouvat...

Když už je skoro na odchodu, zmiňuji se o jedné službičce, kterou by pro mě mohla udělat... Vyprávím jí o Rositě i o tom, co se stalo Ernestovi. A kdyby Alexandra znala nějaké kouzelné slovíčko, které by mě té otravné holky zbavilo, byl bych jí velmi zavázán.

"Ocenil bych, kdybys mohla zařadit, aby skočila do Seiny," říkám. Alexandra se usmívá... je možné, že přesně tak by se to dalo provést, sděluje mi...

Odchází, aniž by jediným pohybem či slovem naznačila, že hledá někoho, kdo by ji zprcal. Její imaginární přítel o ni musí poslední dobou velice pečovat...

V redakci narážím v novinách na krátký článek, po němž seru málem zeleně. Rosita D'Oro atd., atd., kabaretní umělkyně, spáchala sebevraždu. Během několika posledních dnů se podle různých svědectví chovala zvláště, a poslední večer, v závěru svého vystoupení (nepochybně flamenca v prvním patře) vyběhla na ulici a zmizela. (Jak může proboha nahá žena ZMIZET?) O několik hodin později bylo její mrtvé tělo nalezeno v Seině.

Je to zdrcující... ne že bych věřil v sílu Alexandřiných kouzel, je to proto, že jsem to tak přesně přivolal. Bože, já přece nechtěl, aby se ta holka zabila, ale protože jsem o tom mluvil a ona to udělala, cítím v tom ohledu zodpovědnost.

Za nějaký čas začínám věci vidět v jiném světle. Ona se mnou ještě neskončila... dokud žila, měl jsem každý den poměrně dobrou šanci, že ho nepřežiju. Člověku se náramně uleví, když už se dál nemusí obávat nože v zádech...

Navštěvuje mě Ernest a pod paží nese předmět, o kterém mě ujišťuje, že je to překrásný kousek keramiky z dvanáctého století... starožitnost, kterou koupil téměř zadarmo. Ernest odjakživa kupuje bezcenné věci téměř zadarmo... a všechny jsou podobné tomu, co přináší nyní. Vypadá to jako obyčejný bidet, ovšem on si jej strká opatrně pod nohy, načež mi vypravuje o onom vynálezci, o kterém mluvil před několika dny...

"Sedíme tam u večere, Alfě, a já se prostě neudržel... kdybys ji viděl, věděl bys, o čem mluvím. Začal jsem ji pod stolem ojíždět rukou, přičemž její praštěný manžel u toho krájel maso a tak! Do prdele, víš, jak tyhle věci chodí... za chvíli jsem měl ptáka z kalhot a ona mi ho mastila. A takhle jsme se činili, když ten její parchant musel upustit ubrousek!"

"Takže vás při tom nychytal? Co udělal?" ptám se.

"To je právě to, Alfě... neudělal vůbec nic! A jeho žena se ani neobtěžovala sundat mi ruku z péra. Honila mi ho v klidu dál, zatímco on se na nás zpod stolu díval! A hádej, co udělal potom... začal vykládat, jak je sexuální vzrušení na překážku správnému zažívání! Přisahám bohu, Alfě, že ti nekecám. Nemohl jsem tam sedět a poslouchat ho a nechat přitom tu krávu jeho manželku, aby mi ho vyhonila... zarazil jsem ji. Pak, když jsme byli po večeri, se mě zeptal, jestli zůstanu na noc. Říkám ti, Alfě, ten chlap je jasnej blázen."

"No a zůstal jsi?"

"Ani jako. Co by to bylo za šukačku? Prokristapána, když chceš chlapíkovi přefíznout manželku, nečekáš přece, že vstane a nabídne ti ji po večeri jako doutník... to bys pak místo něho vypadal jako cvok ty, správně by to mělo proběhnout... On možná ten chlap tak pitomý a naivní, jak se zdá, nakonec není..."

Zatímco Ernest mluví dál, přichází pošta. Dopis od Alexandry... s tím chlápkiem, Charentonem, prý všechno zařídila. Mám se s ní zúčastnit příští černé mše, kterou bude sloužit.

Alexandra pro mě přijíždí autem. Očekával jsem ji. Ve včerejším dopise mi dala na srozuměnou, že další černou mši pořádá její vzácný Charenton právě dneska večer... místo neupřesnila. Jelikož opomněla uvést hodinu, čekám na ni vlastně už od osmi. Je kolem půl jedenácté, když mě zvonek burcuje z dřímoty.

Alexandra je živější než při těch několika posledních příležitostech, kdy jsem se s ní viděl. Jak nastupujeme do auta, ptá se mě, jestli mi nebude vadit, když bude i nadále řídit. Je prý nadmíru rozrušena, jako školačka, která si vypůjčila otcovo auto a čeká ji schůzka plná vášní, a kdyby neřídila, nedokázala by zůstat v klidu. Mimoto ví, kam jedeme, což je evidentně informace, kterou mi sdělovat nemíni.

Nevím, jak se k Alexandře poslední dobou chovali její duchové, ale nyní celkem ochotně svoluje, abych ji cestou osahával. Směje se, když se ptám na strašidla... připomíná mi ony na nervy jdoucí kně-žourské bastardy, které občas potkáte... ty, kteří si sundají kolárek a kraťou s vámi o hovnech. Jak je vidět z Alexandřina postoje, je stejně jako kdokoli jiný přístupná si na úkor vlastního náboženského přesvědčení užít trochu zábavy.

Přemísťuje se do jiných žen, které zná, říká mi, a prožívá s nimi jejich rozkoše. Odvrací oči od silnice, pohlédne na mě a usměje se. Ten mejdan s Annou, to byl velice příjemný večer, říká.

Jak se proboha o tomhle dozvěděla, nu není jasné. Žádný z těch jejích nesmyslů neberu pochopitelně vážně, ale ani Ernest ani Artur ani Sid jí o tom říct nemohli. A jestli mluvila sama Anna, pak je to ještě větší děvka, než za jakou ji mám. Ulice snad nikdy neskončí a já, abych si ukrátil čas, Alexandře vyhrnuji sukni po stehnech až do klína a začínám ji omakávat. Nevadí jí, když ji dráždím kolem rozkroku... v řízení jí to nepřekáží. Pod sukni na sobě nic nemá, a když se prsty propracovávám k buchtě, zjišťuji, že už je celá zvlhlá.

Pouliční lampy jsou od sebe čím dál vzdálenější a dlažba, jak se blížíme k hradbám, rozbitější. Když už nic jiného, myslím si, alespoň přístupová cesta k oltáři je jak má být... nesmírně by mě zklamalo, kdyby se tato záležitost měla odehrávat v některé z rušných ulic ve středu města. Jak jedeme dál, snažím se z Alexandry vydolovat nějakou představu o tom, co mohu očekávat, ale ona je jako pařez. Jediné, co od ní slyším, je, že za pár hodin budu všechno vědět...

Prudce zabočujeme do postranní ulice, projíždíme čínsi jako stromořadím a ocitáme se v krátké a úzké uličce. Auto zastavuje ve stínu pod vysokou zdí. Když vystupujeme, není kolem jediné známky života, nevidím rovněž nic, co by se podobalo lidskému obydlí. Vydávám se za Alexandrou, ruku mám pod šaty na jejím nahém zadku a ona mě vede skrz masivní dřevěnou branku ve zdi. Po neudržované pěšině kráčíme k nízké kamenné budově, a když vcházíme dovnitř, ocitáme se v kalné osvětlené chodbě či hale.

"Tohle místo," vysvětluje Alexandra, zatímco procházíme řadou po čpavku páchnoucích síní a pokojů, "sloužovalo kdysi jako kaple kláštera řádu voršilek. Ještě před několika lety je jakýsi rolník využíval jako chlévy..."

Shazuje mi ruku ze zadku, načež vstupujeme do poněkud rozlehlejší, avšak o nic lépe osvětlené místnosti, v níž porůznu sedí a šeptá si množství lidí. Nakolik jsem schopen rozeznat, je to obvyklá sorta náboženských fanatiků, až na to, že pičky tady se zdají možná přitažlivější a teplouši jasnější. Nikdo nikoho samozřejmě nepředstavuje...

Alexandra mě usazuje na pohovku a nechává mě, abych si poradil, jak umím, načež sama kamsi odchází. Pokouším se zapříst hovor s temnookou a velice hezkou holčkou, která sedí vedle mě, ale je natolik pohroužena do meditací, že se nezdá, že by mě slyšela... velká škoda, protože je to opravdu parádní děvka. Když ke mně přistupuje jedna z mužských děvek a chce se se mnou bavit, chovám se k němu stejně jako ta kunda v mém případě... asi to tu platí, protože teplouši ihned odchází.

Alexandra se po několika minutách vrací. V šeru nevidím ruměnc v jejím obličejí, ale když se dotýkám jejích tváří, cítím, že celá jen hoří. Těžce oddychuje a lesknou se jí oči.

"Hovořila jsem s Canonem," oznamuje mi. Pička sedící vedle nás ji probodává pohledem.

Celou tu dobu se zalykám puchem, jehož je místnost plná. Z kadi-telnic stoupají oblaka dusivého dýmu. Ptám se na to Alexandry.

"Myrha, durman, listy blínu a sušený lilek," říká a vtahuje přitom nosem, jako by jí ten smrad opravdu lahodil.

V tom okamžiku se po celé místnosti rozhostí ticho a několik lidí pokleká před svými křesly. Potom vchází Canon, před ním ještě dva mladíci ministranti, oblečení je v obvyklém obětním rouchu s určitými doplňky a úpravami. Na hlavě má šarlatový čepce, z něhož do výšky trčí pár sametem potažených rohů. Rozhlíží se a pohledem ulpívá na mně. Pokyvuje a vznešeně se odvrací. Pak bez dalšího prodlení kleká před oltářem, vystupuje po schodech a začíná odříkávat mši. Ministranti mezitím tiše rozdávají kadidelnice a hluboké měděné misky, naplněné onou páchnoucí, dusivou směsí pálícího se svinstva.

Obětní obřad pokračuje... skoro všechny ženy se sklání nad doutnajícími miskami a vdechují dým, který z nich vychází... Canon padá na kolena a mumlá cosi latinsky... jedna z žen ze sebe začíná beze slova strhávat šaty... náhle vyběhá po schodech, ze svícnu vytrhává dvě černé svíčky a nahá se vrhá na oltář. Leží tam a skučí, v každé z rozhozených rukou svíčku, z nichž jí na bílá zápěstí stéká a skapává vosk, zatímco Canon Charenton jí pokládá ruce na břicho a přejíždí jí po těle.

Jeden z ministrantů přináší černého kohouta a spolu s malým nožem jej podává Canonovi... Charenton ptáka zvedá vysoko nad hlavu a podrží mu hrdlo, načež jej chvíli podrží, dokud krev v kapkách nedopadne a nerozstříkne se na ženiny těžce se zvedajících prsech, a pak jí ho pouští na břicho, kde sebou zvíře v karminové nečistotě nesmyslně mele. Krev se hromadí ženě ve slabinách, stéká jí do chlupů a na kundu... Když bezhlavý kohout padá na podlahu, vrhá se Canon mezi ženina roztažená kolena a krev z kundy jí vysrkává...

Začíná dlouhá, vulgární modlitba, určená mocnostem zla. A ať už si o jejím záměru nebo případné naději na úspěch myslíte co chcete, musíte nicméně obdivovat jazykovou obratnost, kterou během ní Canon prokazuje. Uvědomuji si, že mu v duchu tleskám... nemohu sice tvrdit, že bych se všemi názory, které v ní prezentuje, beze zbytku souhlasil, ale je to jeden z nejvybranějších kousků, jaké jsem kdy slyšel... Pak modlitba končí a ministranti zacinkají zvonečky...

Je to signál, aby se místnost proměnila v hotový blázinec. Věřící se začínají sami i vzájemně svlékat... ozývá se sténání a vřeštění a extatické kvílení. Canon si zvedá roucho a já vidím, že je pod ním nahý... převazuje si je nahoře šňůrou a žena na oltáři natahuje ruku po jeho ocasu... Než se ho může dotknout, přivléká k sobě Canon oba ministranty a ti rozkošní malí pitomečci padají na kolena a začínají masírovat ptáka jemu i sobě navzájem. Líbají mu varlata a nechávají ho, aby jim strkal čuráka do úst, přičemž žena za nimi upouští svíčky a křičí cosi nesrozumitelného. A já náhle vidím, že jeden z těch chlapečků není homouš, ale mladá dívka...

Alexandra třeští stejně jako všichni ostatní členové Canonova shromáždění. Šaty si drží vysoko vyhrnuté a mně i každému dalšímu, kdo projeví zájem, ukazuje porostlé ohanbí, když volnou rukou mi přitom zajíždí do kalhot. Odstrkují ji a chápe se jí někdo druhý. Zatímco ji tento člověk laská rukou na kundě, tahá mu ven čurase a začíná mu ho sjíždět. Kanovník mezitím koná přípravy k Přijímání. Močí do misky se svěceným vínem a potom do úst ministrantů, kteří do misky plivou. Mumlá náležitě formule, bere z tácku oplatku a otírá ji o přirození ženy na oltáři... mrští jí do ječícího davu, kde se o ni lidé perou... znečištěné víno se potom rozlévá do malých stříbrných číšek. A najdou se svině, které ten sajrajt skutečně pijou! Většina je ho ale po obřadném přitížení poháru ke kundím pyskům chrstnuta směrem na oltář. Canon Charenton zvedá oba ministranty do náruče a jednoho po druhém je klade přes břicho oltářní ženy. Potom, když vyjou a řičí rozkoší, zaráží lofase do jejich konečnicků... Načež jim o řitě otírá další oplatky a hází je napospas...

K oltáři přistupují žena a mladá dívka. Nejprve líbají Canonův ohon, načež se vrhají na ležící ženu, jejíž hlavu si drží mezi stehny... žena kmitá jazykem a líže je... Následují další, pak i někteří z mužů... A jak přes ni ženy takto procházejí, Canon začíná s ženou souložit.

Na pojízdném podstavci nyní přivlékají dřevěnou sochu samotného Satana. Je vyvedena do posledního detailu, má rozměrného, avšak ohleduplně, ne zas příliš rozměrného ptáka s dvojicí obrovských varlat. Ženy se shromáždí kolem a padají na kolena, aby rudého čurá-ka políbily... Jedna z děvek vylézá po ostatních nahoru a rukama i nohama se k soše přimyká... kundou se na obludný ocas naráží a mrdá, dokud v orgasmu neodpadne... Jiná z žen na něj přikládá ústa... za sochou dvě holky honí komusi píču a čuráka...

Cítím, jak se mi k ruce tiskne cosi měkkého a chlupatého. Kolem krku se mi ovíjejí čísi paže a do ucha mi šeptá mladá dívka, zatímco prsty mi strká do poklopce... Chce, abych ji zprcal, říká a nahou frn-dou se mi znovu tře o ruku... Má velmi hezkou a mladou přítelkyni, která by chtěla oklátit taky. Díra jí mokvá a z dechu jí cítím kouzelnou vůni kundy. Povaluji ji na záda a ona se na mě rozkošně usmívá... jenomže si ji odnáší jakýsi chlapík, který jde kolem a pod paží už vleče jinou čubku... dívka ho popadá za mrdáka a s tou druhou se o něj perou...

V rohu spatřuji asi šestnáctileté děvče, jsou u ní dvě starší ženy, které ji drží, a skupinka po řadě ji jebajících mužů. Děvče křičí a škrábe, ale jedna z žen je očividně její matka... takže všechno je určitě v pořádku. Dívám se, jak mrdají, dokud se dívka náhle ochable nezhroutí. Je zřejmě, že omdlela, ale muži ji prcají dál...

Mezi ženami v sále objevují několik takových, kterých si nikdo nevšímá, vzlykají a zmítají se na podlaze. Zaujímají veškeré pozice, v nichž se ocitá souložící žena, a vidím jednu, která se udělá takovým způsobem, že se potom celá třese a po několika minut zůstává vyčerpaně ležet. Tyto ženy si jistě představují, jak je ojíždějí sukubové, a mně stačí je pozorovat, aby mi naskočila husí kůže.

Canon Charenton odstupuje od ženy, která sloužila jako oltář. Lidé ji zvedají a dočista olizují její krví zmazané břicho a prsa. Potom ji nesou k soše a zadkem napřed, víceméně jako beranidlo, ji na ni narážejí. Rudý pyj vniká do kundy, do řiti... Půltucet mužů a žen ji surově svírá a vymrdává ji o satanské zpodobnění...

Mou pozornost zaujímá něco jiného... Jedna z žen se bouří a celému tomuhle podniku spílá, vykřikuje modlitby a svolává hromy a blesky na Canonovu hlavu. Ostatní ji rychle zdolají, svážou jí ruce a položí ji na oltář, kde křičí dál... Křičí, když ji klátí poprvé... a podruhé a potřetí... Pak ochabuje... povoluje... za chvíli klečí a kouří prdel ženě, která sama líže píču další...

Točí se mi hlava. Od rámusu mi div neprasknou bubínky a štiplavý kouř mi trhá plíce. Ale šílené představení nekončí... Téměř u mých nohou se dva muži dobývají do mladé blondýnky. Jednomu se konečně podaří houknout jí kládu do konečníku... a druhý ji zaráží péro do pindy! A zatímco ji oba takto šoustají, dívka v puse cumlá a cucá velkého, rudého, pryžového čuráka...

Asi třicetiletá žena na oltáři objevuje tělo mrtvého kohouta. Volnou kůži na jeho krvácejícím krku přetahuje zpátky a odhaluje čerstvé, kostmi prostoupené maso. Žena krk uchopí, jako by držela penis, peřím pokrytou kůží pohybuje tam a zpátky... pak si jej náhle zastrčí do úst a saje, až má rty špinavé od krve...

Po oltářních schodech se potácí dívka, která vypadá jako drogová-ná. Někdo jí svlékl šaty, ale spodní prádlo, punčochy a boty má stále ještě na sobě. Když padne Charentonovi k nohám, strhává si z řader podprsenku a na cáry rozervává kalhotky, načež mu olizuje stehna a rty mu klade na čuráka. Brzy leží stranou od ostatních a jakási žena ji prsty rozdělává a roztahuje jí stehna...

Pokud jde o Alexandru, nezpozoroval jsem, že by se některého z uvedených obřadů zúčastnila. Nakonec ji nacházím stát u zdi, je nahá, ale sama. Oči se jí v mihotavém světle lesknou... Ve tváři má výraz bezmála ďábelské rozkoše. S každým nadechnutím se jí dmou kozy, má vztyčené a temné bradavky.

Její šaty nacházím tam, kde je shodila, potom se prodírám k ní. Nejprve mě nepoznává, ale když jí zařvu do ucha, přichází k sobě a snaží se mě obejmout kolem krku.

"Já chci zmrdat," sténá, "já chci, abys mě zmrdal..."

Curák mi stojí tak strašlivě, že při chůzi kulhám, ale tady ji šukat nehodlám. Protože obléknout se odmítá a šaty, když jí je podávám, si ode mě ani nevezme, beru je do podpaží a táhnu ji za sebou. Nechce odejít... škrábe a kouše mě do ruky, kope a ječí o pomoc.

Je tu takový bengál... kolem nás se ozývá tolik pekelného kvičení a proseb o účast, že nechápu, jak ji někdo může slyšet. Ale Canon Charenton si nás náhle všimá. Řítí se dolů z oltáře, přičemž zakopává o vlastní roucho. Jak se po nás žene, odkopává lidi stranou, a pohled mu plane vztekem. Ale jeho uctívatelé jdou tentokrát proti němu... ženy se mu věší na kolena, chytají ho za šaty, vrhají se mu divoce do náruče. Dostáváme se ke dveřím a mně se nějakým způsobem daří najít ve všech těch místnostech cestu zpátky.

Jakmile se ocitáme venku, cosi v Alexandřině nitru se hroutí. Škobrtá za mnou a já ji přes zahradu vleču ke zdi. Náhle klopýtně, ruku mi vyškubne z dlaně, a pak se tam ve vlhké trávě zvedá na kolena a úpěnlivě ke mně vztahuje ruce.

"Alfě!" volá, "Alfě! Já chci jet domů!"

KNIHA III

La Rue de Šoust

Artur má prostě fantastické štěstí. Zejména když vidíte, jak mu to funguje... jestliže se ty ohromující věci odehrávají přímo před vašimi zraky, nezbyvá prostor pro zkreslující působení tvořivé fantazie, jak by tomu bylo, kdybyste o nich pouze slyšeli. Jít s Arturem na procházku je jako kupovat si vstupenku do říše skřítků, a jestliže se s ním náhodou ocitnete v kolonii lidí žijících pod klobouky muchomůrek, není na místě považovat to za něco nenormálního. A přesto Artur sám sobě dosud nepřivkl... když se dostává do svých absurdních situací, žasne stejně jako kdokoli jiný. Když o nich mluví, nezní jako muž, který je přesvědčen, že on sám i jeho život jsou veskrze zábavné záležitosti - kdežto vy, ubohý tupec, se zajímavými zážitky pochlubit nemůžete -, spíše jako varietní kouzelník, který jednoho dne zjišťuje, že jeho kouzla se obejdou bez obvyklých švindlů. Je stejně mystifikován jako všichni ostatní a svá dobrodružství se snaží učinit přijatelnějšími tím, že je zlehčuje, ale pokud Artura znáte, je vám jasné, že věc, která od něho nakonec zazní jako nehorázná lež, je ve skutečnosti pouhým hrubým náznakem čehosi, co do života vstoupilo z dílny bratří Grimmů.

Ani Ernest si občas nevede tak špatně. Několik dní měl na hraní nefalšovanou, čistokrevnou indiánskou kočku... Učila tady studenty z umělecko-průmyslové školy kreslit svastiky... ten starý, primitivní symbol koňského lofase, a Artur tvrdí, že většinu svých návrhů přejala přímo z inzerátů v metru. Nevzpomínám si, kde se s ní Ernest seznámil, ale nějaký

čas prostě zastával roli Velikého náčelníka Stojícího ptáka, přičemž se zapřísahá, že když se jednou večer nalil, oškubal ji kšticí mezi nohama holičským stříhacím strojkem. Kundu měla k sežrání, říká Ernest, potíž byla, že nedokázal zapomenout na to, že je Indiánka, a on pochází ze státu, kde jediný dobrý Indián je mrtvý Indián, nebo ten, který si každý rok kupuje nového pohřebního buicka, takže se bál, že by se jednou v noci mohla vydat na válečnou stezku a odrovnat ho, a tak se na ni nakonec vykašlal.

Ale do prdele, každý přece ví, že existují Indiáni, a pokud lze nalézt místo, kde je možné se s nimi setkat, pak je to Paříž. Arturova dobrá vila by nevěnovala čas něčemu tak nezajímavému... jestliže by si měl Artur prožít dobrodružství s Indiánkou, musela by mít dvě vagíny nebo něco stejně nezvyklého.

Kráčíme s Arturem po rue de l'Estrapade a obdivujeme odpolední přehlídku kundího materiálu, zatímco v břiše nás hřejí pernody, které jsme do sebe předtím vrazili. Svítí slunce... je to prostě odpoledne jako každé jiné a na Arturovi není nic, co by vám prozradilo, že je obdařen čaromocí. Pak před námi vprostřed chodníku leží kabelka, lidé ji míjejí, překračují a málem po ní šlapou, ale nikdo ji nevidí. Artur ji zvedá a usedáme na obrubník, abychom se podívali, co je uvnitř. Žádné peníze. Osud Artura nikdy nepokouší. Nemusí se rozhodovat, má-li být hodným, čestným chlapcem, aby za to pak od své dobré vily čekal odměnu. V kabelce není ani sou, takže problém, zda ji vybrat a prázdnou hodit do popelnice, odpadá. Od začátku je jasné, že nemůžeme dělat nic jiného než ji, pokud se ukáže, že se to vyplatí, vrátit. Kapesníčky, vlásenky, trocha laku na nehty, zrcátko, pilníček, nějaké pilulky, které ženy berou proti bolestivé menstruaci, a jiné, které jim pomáhají, když tam dole nic necítí, fotografie, pár dopisů, krabička zápalek... tak fádni sbírku hloupostí jsem v životě neviděl. Jsem stejně jako Artur zklamáný. Člověk by čekal, že z toho vy tříská aspoň na skleničku, nebo na dvě.

Čteme si dopisy. Jsou příliš nudné, než abychom se prokousali na konec. Fotografie je o něco lepší... usmívající se blondáta pička, která bezesporu náleží k té vábnější polovině ženského pokolení. Artur fotografií převrací v ruce a studuje adresu na dopisech. Co myslím, ptá se mě... je to ta přcina, které kabelka patří? Vypadá na to jméno?

Není to právě ten typ ženské, která se bude jmenovat Charlotte? Zdá se, že by s ní mohlo být dobré pošukání, co? Adresa udává místo v téhle čtvrti... pěšky tam můžeme být za pár minut... a Artur se tam chce s kabelkou vypravit a zjistit, jestli bychom se na tu pičku mohli mrknout. Když nic jiného, říká, mohla by nám dát něco kpití, nebo, jestli je kurva, třeba i zašukat... a možná obojí, říká Artur, je to dobrá kabelka.

"Ale co když je to nějaká stará babizna?" ptám se ho. "Já si zase tolik zašukat nepotřebuju, abych ojížděl nějakou čarodějnici jenom proto, abych ti dělal společnost."

Není to babizna, říká Artur. I kdyby to nebyla ta dívka z fotky, žádná stará baba se s holkou, která vypadá jako ona, znát nebude. Kun-dy drží pospolu, říká rozhodně. Ale i kdyby to baba byla, máme pořád šanci se něčeho napít, a šukat ji nemusíme.

"Já nevím, Arte... myslím, že to nevyjde." Sluníčko už má dostatečnou sílu, aby mi rozehrívalo alkohol v hlavě, a tak si tam sedíme na pohodlném obrubníku a nad věcí se zamýšlíme. "Možná kdyby tam šel jen jeden z nás... ale pochybuju, že tady bychom se dostali k mrdu oba. Měli bychom si hodit mincí nebo tak něco..."

Artur o tom nechce ani slyšet. Tu kabelku jsme našli společně a společně ji také vrátíme... buď tak, nebo ji zaneše na poštu a řekne jim, ať ji vrátí sami. Kromě toho, co když ji někdo čajzl a pak zahodil? Pak bude potřebovat svědka, a já budu potřebovat svědka... aby dokázal, že to byl někdo jiný, kdo kabelku vytrhl z ruky a vybral z ní peníze. Ani nevíme jak a začínáme se hádat, kdo to byl, kdo ty peníze vzal...

Nakonec jdeme oba. Cestou se zastavujeme v hospodě a lijeme do sebe další drink. A znovu se dohadujeme, tentokrát kvůli tomu, co budeme dělat, jestliže ta pička nebude doma nebo přijde otevřít chlap. Posléze se rozhodujeme, že když nebude doma, kabelku si necháme a půjdeme tam znovu... a když nám otevře chlap, buď ho ztlučem, nebo mu kabelku odevzdáme, což bude záležet na tom, jak hulvátsky bude vypadat a do jaké míry budeme, až tam dorazíme, opilí. Domovník je hluchý jak poleno a Artur musí vytáhnout jeden z dopisů, aby mu ukázal, koho hledáme, teprve pak nás pouští dovnitř.

Načež nás zahání do chodby... pořád rovně, je to v přízemí. Klepeme a dveře se okamžitě otvírají. Zdola, od našich nohou, se ozývá pisklavý hlásek.

Artur se na mě s úžasem podívá a pak opět shlíží dolů. Není to dítě, ale asi byste ji nenazvali ani ženou. Je to trpaslice. Artur cosi kóktá a napřahuje ruku s kabelkou... když už by neporozuměla, co blekotá, poznala by alespoň, proč jsme přišli. Zve nás dál. Artur mě loktem strká před sebe. Mám pocit, že vcházíme do domečku pro panenky.

První, čeho se nám dostává, je otázka, co si dáme k pití... jako by ta žena věděla, jak hrozně právě to potřebujeme. Nechává nás sedět na gauči a odchází to zařídít.

Ani já ani Artur se nezmůžeme na slovo. Díváme se jeden na druhého a ani se nezasmějeme, místo toho se rozhlížíme po jejím bytě. Některé kusy nábytku, jako například pohovka, jsou normální velikosti, většina ale byla vyrobena na míru nebo má uřízlé nohy.

Litrovka whisky, s kterou se vrací, vypadá téměř stejně velká, jako je ona sama. Artur počtvrté či popáté vysvětluje, jak se stalo, že jsme kabelku našli... nic jiného nevymyslí, a hostitelka nám pokaždé, když tu historku vykládá, poděkuje a my si připadáme čím dál víc jako blbci.

V příručkách o společenském chování se o takovýchto situacích nezmiňují. Co můžete proboha vyprávět trpaslici? Samozřejmě, vždycky se dá něco říct, ale trpaslice... kurva, tihle malí lidé žijí v úplně cizím světě. Kéž bysme sem byli nechodili...

Není ale ošklivá. Aspoň tedy na trpaslici je docela hezká. Nevypadá ani tak dětsky jako většina ostatních... Připomíná spíš miniaturu obyčejné ženy. Má pěkné nohy, prdelku, kterou byste museli označit za kouzelnou, a kozičky... myslím, že byste se vyjádřili v tom smyslu, že při její postavě jsou velké. Jediný pohled na Artura stačí, abych věděl, že to všechno zaregistroval taky... Whisky je dobrá a cítím se po ní lip. Necháám si nalít další.

O deset minut později na nás dělá zamilované oči... Ptá se nás, kdo jsme, co děláme atd., a dozvídáme se, že ona si užívá odpočinku během přestávky v cirkusové šňůře. A to všechno oním vysokým, tenkým a celkem příjemným hláskem, který mi připomíná jakéhosi ptáčka. Vysílám k Arturovi signál - nemá smysl tady tvrdnout - a tak rychle, jak slušnost dovolí, padáme pryč. Nechtěli bychom se někdy zastavit znovu, ptá se nás, když odcházíme. Jmenuje se Charlotte... Charlotte...

S Arturem si to šineme přímou cestou do nejbližší kavárny. Artur klade desítky otázek, jestli sobě nebo mně nevím... odpovědi se každopádně nedomluví. Mají chlupy jako normální ženská, zajímá ho, a jak velké jsou jejich kundy, šukají vůbec nějak? Mne si ruce. Bože, kdyby jen měl tolik odvahy, aby se tam vrátil a zjistil to... byla ochotná, co, Alfě? Čekala, že ji přerážím, ne, Alfě?

Dlouho tak sedíme u stolu a před námi se vrší podšálky. Neustále si pokouším představit, jaká by asi byla v posteli, vidím ty drobné prstíky, jak vám honí ptáka, vidím všechno to ostatní, a hlavou mi pro to jako vytrvale odkapávající kohoutek zní název, Odpoledne se Skřítkem...

Přichází mě navštívit Toots, odjíždí totiž... opouští Paříž, a možná to tak bude lepší. Ze všech lidí na světě jede se svým Američanem. Dospěli prý s Henrym k určité dohodě... Nedaří se mi zjistit, jestli se hodlají seždat nebo ne, ale vypadá to spíš že ano. Henry, jako velice bezohledný člověk, dospěl k závěru, že mít Toots po boku pro něho bude znamenat skutečně levné pojištění proti nepříjemnostem, s nimiž by se jinak mohl setkat díky tomu, že ho přitahují lidé jako Petr. Bere ji do Londýna a odtamtud pravděpodobně do Ameriky.

Toots mi to všechno vypráví, zatímco mi sedí na posteli a já dokončuji holení, protože přišla přece jen trochu brzy. A co prý si o tom myslím, ptá se. Snažím se na to přijít, co si o tom myslím, ale je to nakonec nad mé síly.

Po chvíli ticha se mě Toots až příliš lhostejně ptá na Anninu adresu... chce se s ní prý rozloučit. Předstírám, že adresu neznám, Anna se tak často stěhuje. Ta svině! Kdyby prostě řekla, že si to s Annou chce rozdat hlavičkou v klíně, asi bych jí řekl, kde Anna bydlí.

Jdu se ven nasnídat a Toots mě doprovází. Dnešní ráno se o mě opravdu stará... což je další význam tak pohledné holky, jako je Toots. Jenže jaksi postrádám tu správnou chuť. Toots je krásná a já se s ní vyspal, a teď jede pryč... kdo by za takových okolností dokázal jíst? Nepomáhá, když si připomínám, že Toots nemiluji, nikdy jsem ji nemiloval a ani bych milovat nemohl... Já bych ji totiž milovat měl, to je, o co běží, a měl bych se proto cítit hrozně. Přes veškerý soucit, který k ní pociťuji, tomu tak není, nemám prostě jen chuť. Potrvá možná dlouho, než se mi zas do života připele tak pěkná pička jako ona... nebo z něj vypadne.

Na ulici potkáváme Carla. Jak tak s námi kráčí, vypadá opravdu k politování. Protože je výplatní den, ukazují se v redakci. U vchodu předávám Toots Carlovi a mám za to, že už ji v životě neuvidím, jenže když pak za půl hodiny scházím po schodech, ona na mě dole v hale čeká. Carla poslala k vodě a teď chce jít se mnou domů.

Mluví o Paříži. Nyní, když odjíždí, se domnívá, že bych měl odjet taky. Do New Yorku, nebo třeba do Berlína. Jedním z průvodních jevů tohoto města je, že každý, kdo z něho odchází, věří, že všichni, kteří zůstávají, jednoduše maří své duše i samotnou podstatu. Celkově jako by člověk nabýval dojmu, že v Paříži sice lze dosáhnout úspěchu, ale zůročit ho je nutné odjet někam jinam.

Když dorážíme ke mně do kvartýru, Toots mě ještě stále přesvědčuje, abych se s Paříží rozloučil. Ale jakmile se ocitáme uvnitř a zaklapnou za námi dveře, a vedle na nás čeká postel, rychle na to zapomíná. Šla sem se mnou proto, abych ji opíchal, a není na tom nic nesmyslného. Ještě jsem ani pořádně nedovřel a vrhá se mi do náruče, tiskne se a tře se o mě a rukou hledá Honzu Čtvrťka. Přímě tam, dva kroky za dveřmi, ji začínám svlékat.

Je bez kalhotek... to je první, co zjišťuji. Říkejte si o zahalených vlnách co chcete; já mám rád věci pěkně na světle, a to úplně, abych si na ně, pokud se mi zachce, mohl sáhnout, bez všech těch tkanic a stužek a šněrovadel. Jak ji tak laskám, vykasávám jí šaty, až má obnaženou prdel a vpředu mi v tom nadmíru zajímavém pohledu rovněž nic nebrání. Potom, i když mi právě zasouvá prsty do poklopce, ustupuji, abych se na ni pořádně podíval.

Stojí tam jako přimražená, šaty si drží nahoře a ukazuje mi, z čeho jsou udělané malé holky. Chlupatíčka růžovoučká, smrdí, voní, je sladoučká, říkali jsme, když jsem byl kluk... Toots za celou tu chvíli pouze jedinkrát pohne očima. Podívá se dolů na vlastní buchtu a pak na stáj Honzy Čtvrťka. Nakonec si šaty nahoře nějak upevní a pyšně vykročí přes pokoj, promenuje se a předvádí jako některá z těch kandidátek na titul královny krásy, které člověk nevidí jinde než ve filmovém týdeníku. Nahá prdel, nahá kunda, bříško jak má být... Je na ni nádherná podívaná a ona to o sobě ví. To je jedna z věcí, které Toots činí neobyčejnou... že šije toho, jaká je fantastická kost, vědoma, a přitom dírou, kterou má mezi nohama, neskrblí.

Není divu, že Carl málem zcvokatěl. Každý by zcvokatěl, kdyby měl nablízku takovouhle ženskou a nemohl ji jedinkrát osouložit. Bude na tom lip, až odjede... ne že by on nebo kdokoli jiný podobným argumentům naslouchal. Já bych to každopádně neudělal. Zatímco sleduji, jak se přede mnou nakrucuje a staví na odív, uvědomuji si náhle, jak to musí být strašně mít současně syfla a krásnou milenku. Strašně? Je to hrůza... stačí na to pomyslet a běhá mi mráz po zádech, dívat se, jak se svléká a předvádí vám takovýchle zadek porostlý mezi půlkami chlupy, když se otočila a sehnula, aby něco zvedla, a kozy se jí přitom zhouply a mírně zakolébaly, rukama si přejíždí po břiše, do kůže zarývá nehty... a vy tam sedíte s ocasem na pásce... Umiňuji si, že v budoucnu budu dvojnásob opatrný.

Když se k ní chci přiblížit natolik, abych ji mohl znovu polaskat, Toots přede mnou couvá. Ne, nemíní tu provozovat žádné akrobatické kousky, říká mi. Když na ni totiž teď sáhnou a ona sáhne na mě, jestli ji začnu tisknout zadek a hrát si s kozami... tak jí potom nezbyde než pohonit mi Jeana Jeudiho... a než se nadějeme, bude ho mít mezi nohama... a kde se potom ocitneme? Na podlaze, samozřejmě, a postel je o tolik praktičtější a pohodlnější.

Padá na postel a obličej ukrývá v polštářích a ohbí lokte, zatímco nahou prdel nechává svítit coby problém, o jehož vyřešení se mám postarat sám. Stehna drží roztažená... kurva, od jednoho kolena k druhému je to aspoň metr... a přes hedvábné punčochy je zaškrcují podvazky. Má rozpuštěné vlasy... u polštáře leží hromádka vlásenek. Zezadu vypadá,

že by jich pár uživila i mezi nohama... chlupy se jí derou vzhůru a na stehna jako nějaký druh mechu, velmi dlouhé a zkažené. Hlavou mi probleskne Anna... Anna s její měkkou, olejnatou kožešinkou pokrývající jí mušličku. Pak si vzpomínám, že Anna a Toots jedna druhou velice dobře poznaly, když se tu onoho báječného opilého večera seznámily. Toots ví o Annině hebkém kožíšku určitě stejně tolik jako já... a Anna ví o Toots věci, které než bych měl poznat sám, dvakrát bych si to rozmyslel.

Mám na podobné věci výbornou paměť. Vidím je naprosto jasně a přesně tak, jak vypadaly, bez oněch rozplizlých okrajů, jaké věci někdy mívají, když o nich například sníte. Chvilku tak ještě dlím ve vzpomínkách, načež lezu na postel a plesknu Toots po prdeli, což ona evidentně očekávala a kvůli čemu proto hlasitě zaječí.

Zvedá se na lokti a obrací hlavu, aby mi vyčínila... ale spatří můj ocas - je to teď už opravdová kláda - a natahuje po něm ruku, kterou si předtím přejížděla po zadku. Nechávám ji hrabat se mi v chlupech... má velmi zajímavou prdel, jedna půlka je růžová, druhá bílá. Pomalu na ní vystupují otisky mých prstů, jako na fotografické desce ponořené do vývojk.

Henry jí to dělá taky, svěruje se, zatímco se snaží vytáhnout Honzovu hlavu z poklopce ven, otvor je pro něho ale příliš malý. Dělá to dost často a dosti surově, říká. Ne, o myšlenku, že by ji položil na záda, zájem neprojevil, dodává rychle, než se na to stačím zeptat. Ani ten nejmenší zájem. Ale po prdeli ji plácá, a když Toots vyskočí a vříská, rozeře se smíchy. Co myslím, mohl by být sadista? Oh! Dovedu si představit, že by ji opravdu bil? Nebylo by to něco strašného? A chvěje se a vzdychá, když přemýšlí o tom, jak báječně strašné by to bylo, kdyby ji svázal nebo sáhl po neřesti kartáče.

Bože můj, ženské uvažování je něco tak hloupého, stačí jednou vidět, jak to v nich funguje... Říkám Toots, protože to ode mě chce slyšet, že Henry je bezpochyby moderní verzi Gillese de Rais. A to se jí líbí! Možná, uvažuje, má přátele, kteří se oddávají stejně podivným rozkoším... a třeba je někdy přivede, aby si užili odporných orgií bolesti a chlíplosti... Nechává se unášet fantazií... za chvíli se vidí jako věrná mladá nevěsta (kéž by tak do toho ujednání mohla vstoupit jako panna!), která je vyzývána, aby poskytla obveselení manželovým hostům. Do prdele, jestliže ji nezabrzdí, začne těmhle vysněným představám věřit, bude po manželství a celé mé skvělé loučení přijde vničeč...

Přetahuji jí šaty přes hlavu, ale když je má napůl vysvěcené, když v nich má uvězněné paže a skrytou hlavu, vzadu je zkrucuji a přitahuji a držím ji tak. Zmítá sebou... nádherné! Tohle ovšem neříká... žádá mě, prosí, abych ji pustil... zrazuje ji však smířlivý podtón v hlase. Dráždím ji, mačkám ji kozy, zkouším pevnost jejích stehen... nakonec provádím nadmíru detailní prohlídku díry. Toots kroutí prsty na nohou, kope - ale ne příliš úporně - a sténá rozkoší. Obzvlášť naze a bezbranně vypadají z nějakého nejasného důvodu její podpažní jamky...

Když ji pouštím, cítí se uražená. Tedy - jednou provždy se mnou skončila. Současně si ale skopává s nohou boty. Mám tak velikou sílu, vzdychá. Což je čirý nesmysl. Silně pochybuji, zda bych v těchto dnech dokázal udělat jediný shyb na hrazdě... jediné, na co se tak zmůžu, je přenést průměrně vykrmenou ženu z pohovky do ložnice.

Co zamýšlím udělat, ptá se mě, zatímco se svíjím, jak si chci svléknout kalhoty, aniž bych přitom musel vstávat. Jsou tři věci, které mohu učinit, říká mi, načež mi je ihned vypočítává... Čím by taková ženská byla, co by si čubkyně počaly bez oněch slůvek, která šeptají nebo křičí nebo vyjou? Mohl bych ji normálně soustat... nebo jí říct, ať mi vykouří čuráka... nebo bych jí ho mohl vrazit do konečníku, oznamuje mi, když jsem konečně nahý. Co udělám? Chce, abych jí to nejdřív řekl, žádá, abych jí to v hrubých rysech načrtl. Ach, Toots, ty jseš taková děvka... Ošidil bych tě a sebe taky, kdybych si tě nechal odejít ze života a všechny ty věci ti neudělal ještě aspoň jednou! Ano, oprácm tě... do zadku, pusy i kundy... až budeš mým ptákem nadosmrtní poznamenána... vložím ti ocas do vlasů a uší, nechám ti ho vyhonit a vystříknu se žaludem přitisklým pevně k tvým nosním dírkám... Tělo ti naplním mrdem, a mysl ti naplním mrdem, a duši ti naplním mrdem... Vlasy ti na místě, kde se o ně čurákem otřu, navěky zřidnou. Zmrdám tě tak, že to bude příliš, abys to v sobě udržela, zprácm tě, že se to nevejde do tvého života a pohlavní zkušenosti... vstoupím do tebe a naplním tě až po okraj, vyteču do tvých dětí, do dětí tvých pravnoučat... ještě desátá generace tvých potomků se bude po dnešku prudce budit, otřesena snem, který zůstane věčně živý v buňkách a vlákních linie odvíjející se od tvých dokonalých beder.

Chytám Toots v pase a hlavu jí kladu na stehna. Popadá mě za čuráka a nadšeně ho líbá, zatímco se jí zakusují do hebkého masa a nosem se jí třu o břicho. Jemná vůně kundy je nasládlá jako pach ve slunci hniјících hroznů... Toots mi olizuje varlata a jazykem se proplétá v chlupech... má vlhká a uvolněná ústa...

Zuby jí ze stehen začínám strhávat tenounké hedvábné punčochy. Rvu je na cáry, zahryzávám se do světlých podvazků, až je překusuji. Brzy ze všeho zbývají jen kousky, cosi jako nepodařená ponožka na jednom z kotníků. Toots neustále prudce rozhazuje stehna. Chce to, klidně zemře, jen když jí jazykem zajedu do šterbinky, strčím ho dovnitř, vyližu ji! Ale nemůže na to čekat sama... bere si péro do rukou a mačká ho, až je Honza C. ve tváři fialově černý... pak mi jednou rukou vklouzává pod varlata, drží je obě v roztažených prstech a sklání hlavu, aby si pyj zasunula do pusy.

Toots má jako jemným závojíčkem chloupky porostlé břicho. Jedu po nich jazykem, od pupku k dlouhé, nachystané pindě. Je to tenká, zachvívací se linka, vinoucí se jí po kůži, která chutná jako slané mléko... Škádlim ji a trápím, když předstírám, že jí jazyk strčím už co chvíli do pičule, a pak ji místo toho lížu na stehnech. Je šílená zklamáním... srká a brebentí mi cosi nad čurákem, až to vypadá, že si hlavu vyhodí snad z pantů. Když to nejméně očekává, cpu se jí ústy do kundy a začínám ji kouřit... svírá mě pevně stehny, zatímco jazykem krouživě kmitám sem a tam umokřenou záplavou chlupů...

Odjíždí... už mě asi nikdy neuvidí... a tak se Toots, která zprvu patřila Carlovi a nyní na ni má nárok skutečně každý, chová tak oplzle a nemravně, jako by byla totálně a nezodpovědně opilá. Napadá mě, že později, až odtud s výmluvou, že má ještě nějakou schůzku, odejde, navštíví nejspíš po řadě všechny své další přátele a dá jim ochutnat - Kriste, plnou měrou -, co znamená opravdu sprostá a naprostá kurva.

Žebróní, abych cákal! Slovy plnými bezradnosti, jaká ženy používají, když prosí o soulož, na mně chce, abych to z ptáka nechal vytrysknout, dokud ho má v hubě. Chce, abych jí poprvé vytekla právě tam, když v sobě mám ještě spoustu semene... když je nejhustší a nejvíc chutná po čuráku.

Honza Čtvrtek proti tomu stejně jako já absolutně nic nenamítá... Brada se mu teď doslova třese... a pak Toots těsněji svírá stehna a já na tříslech cítím, jak se jí pohybuje ohryzek, když polyká mé sperma...

Neměla to... pokračuji, lížu a ocucávám jí dutinku, přičemž ona mi dál kouří a honí ptáka, a to tak tvrdě, až mě z toho bolí koule. Pokud si to tam dole chci uchovat nedotčené, budu ji ho muset vzít... a když to udělám, spouští na mě záplavu historek, jejichž zběsilost si v ničem nezadá s Táninými vybranějšími čísly. Svěřuje se s celou svou erotickou minulostí (co ženy nutí pořád se s něčím svěřovat?), začíná prvním a končí posledním případem, kdy podlehl pokušení. A já se k svému naprostému úžasu dozvídám, že jednou přistoupila na to, aby ji přefíkl Čínák. Přesně tak se vyjadřuje... Čínák. A jelikož Toots vlastní smysl pro hodnotu slov, je mi jasné, že nemluví o žádném čínském vysokoškolačkovi, ale daleko spíše o nějakém vychrtlém buranovi odněkud z prádelny... Čínák.

Proč pro všechno na světě právě s Čínanem, to nechápu. V životě jsem nepoznal ženu, která by s nějakým prcala, ani jsem neslyšel, že by po tom snad některá toužila. Jsou malí, křivonozí, s propadlými hrudníky. Nedovedu si absolutně představit, že by se s nimi některá mohla dostat ke kvalitnímu pichu nebo ji podobný zážitek s míšením ras přinesl opravdové, plnokrevné vzrušení.

Toots mi olizuje varlata, konečkem jazyka zajíždí pod ně a klouže mi po stehnech... Líbá mě na obě půlky prdele, pak je líže, a jako by právě našla odvalu, rty se milostně přimyká k řiti a začíná ji kouřit! Zdá se, že to v ní vzbuzuje onen vrcholný vzrušující pocit, na který čekala, svině... Jazykem se tlačí do konečnicku, a jak vklouzává dovnitř, je hotová... Šťávy z ní tečou, jako by kdosi náhle uvolnil stovku malých šoupat...

Její zájem o můj zadek ihned opadá. Ale tím, co prováděla, mě znovu rozparádila a já se začínám honosit novou erekcí. Nemíním jí dovolit, aby toho nechala. Hlavu jí zatlačuji zpátky mezi svá stehna, až mi začíná konečník opět olizovat, a nutím ji k tomu tak dlouho, dokud se mi ocas nepostaví natolik, aby mohl zase patřičně fungovat...

Je to možná tím, co mi tam u prdele dělá, že mě tolik přitahuje její zadek. Je to skvělá ženská prdel se spoustou masa a chlupů. A ono místo, ta její temná, svraštělá duše, vyhlíží nadmíru způsobile, abych ji použil k účelu, který mám na mysli. Roztahuji půlky a nahlížím dovnitř. Mysleli byste, že jsem prdel předtím v životě neviděl... Toots se na mě podívá a uchichtne se...

Ta zpropadená věčička se pohybuje. Uvědomuje si sama sebe, kroutí se a vypadá, jako by dýchala. Podle mého by se řít mohly stát velice zajímavým předmětem studia. Tajemství vesmíru byste možná v žádné z nich neobjevili, ale zajímavější než civět si na vlastní pupek by to teda kurva každopádně bylo.

Pokud jde o běžnější perverze, nepotřebuje Toots, alespoň nakolik jsem dosud poznal, žádné instrukce. Jasně, vždyť do prdele už jsem ji prcal, takže ví, co ode mě může očekávat a jak se na to připravit... Obrací se na břicho a nabízí mi svoje zboží... leží přede mnou rozestřená jako k hostině. Kladu se na ni a dávám H. Čvrtkoví přivonět. Ten dovnitř vletí jak projektil a Toots začíná opět sténat.

Sjíždím ji tentokrát opravdu pekelně. A jí to dělá náležitě dobře, až na to, že nedisponuji tolika rukama, abych ji uspokojil. Chce, abych šíjí hrál s frndou, chce, abych jí masíroval cecky, chce osahávat po celém těle, od hlavy po chodidla najednou. Mou nedostatečnost nakonec řeší tím, že masturbuje. Bože můj, kolik jen požitků dovede tahle děvčenka vychutnávat! Co se úst týče, věnuje se žasnutí nad tím, jaká je prý sprostá děvka, což jak se zdá neoceňuje o nic méně než já, a sežvýkává cíp polštáře...

Když ji mám z téhle strany už pěkně nahnědo a převracím ji, abych se pustil do toho bochníku, co má mezi nohama, spouští najednou obrovský kravál. Chce, abych ji zmrdal, to ano, ale chce přitom zároveň mít mého ptáka v prdeli. Jelikož nejsem žádný z Alexandřiných démonů, nemám nejmenší ponětí, jak bych to zařídil... ale Toots zas tak bezradná není. Na toaletním stolku mám kartáč s kulatou, hladkou a dosti silnou rukojetí. A ona ho chce.

Nakonec jí ho podávám... zjistil jsem, že jsou dva způsoby, jak si dobře zašukat... jeden spočívá v tom, že jdete tvrdě a bezohledně za svým cílem, kdežto v druhém případě necháte čubkyně realizovat jakýkoli excentrický nápad, který se jim v hlavě urodí... a tak jí ten kartáč dávám. Leží na boku a zvedá nohu, aby se ústrojím nastavila, jak potřebuje, a prásk ho! Má ho tam až po ty svinské štetiny!

Jak nejrychleji mohu, vrážím jí ocas do pipiny... projevuje s kartáčem a jeho rukojetí takovou zručnost, že se bojím, aby se neudělala beze mě. A takhle ji tedy šoustám... pyjem jí jak kyjem ženu kundu na nebesa, zatímco sama si v prdeli zažihá kartáčem pekelný oheň.

Je tak rozhicovaná, tělesně i sexuálně, že na energii, kterou vyzařuje, by tři hodiny mohlo jet celé pařížské metro. Začíná mít zapoce-nou kůži, a protože je v první řadě od přírody živá ženská, ležíme tam spolu brzy v poloze, která musí připomínat hnízdo úhořů s gumovými klouby. Ohon jí ale držím pořád v díře a buším do ní, cítím, jak to chce, až se oba uděláme.

"Bylo to úžasné...", spouští, ovšem dál se nedostane. Kartáč si z konečnicku dosud nevyndala... stále ještě mírně kroutí rukojetí, pojíždí jí tam a zpátky. Rozkročmo se na ni vrhám a zarážím kartáč dovnitř, rukojeť v ní zcela mizí, a já z ní začínám vymrdat ten zbytek, na který Honza C. už nestačí.

Jak jen dokáže baba vriskat! Jestli s tím nepřestane, sběhnou se tu kompletně čtyři nejbližší ulice, aby se na tu parádu podívaly. Házím jí přes hlavu polštář a mydlím do ní kartáčem dál. Prý to nevydrží, samozřejmě, zabijím ji tím atd., atd., musím přiznat, že je opravdu pevná. Celou tu dobu, eo ji kartáčem zpracovávám, ječí a ječí... tón hlasu se jí však mění a vyzrazuje, co ve skutečnosti cítí. Prožívá velkolepé okamžiky, jak si představuje, že je oplzle týrána, zatímco sama nic špatného neprovedla... Jsem to já, kdo ji v té dohodě, kterou jsme uzavřeli, tak nechutným způsobem zneužívá. Je to ovšem zneužití končící tím, že se znovu udělá, a mně je jasné, že se jí mejdan opravdu líbí.

Když skončím, sedím jí na zádech a dívám se jí na prdel. Toots leží ochable a vyčerpaně, a ty dvě mohutné a masité

půlky jsou prostě příliš velkým pokušením. Obracím kartáč štětinami dolů a udeřím. Toots se zajikne, ale ne že by naříkala... pak vydechne "ACH", a vzdychne.

"Udělej to ještě jednou," šeptá.

Začínám ji vyplácet opravdu natvrdo a ona zpočátku pokaždé, když kartáč dopadne, zašeptá: "Udělej to ještě... ještě..." Rozkňourává se... bolí to, ale pořád se jí to líbí... Zadek jí růžoví a má ho plný drobných teček, čímž mi připomíná tiskárenské písmové matrice. Nakonec šepot ustává... Toots už jenom vzdychá...

Když pak kartáč odhazuje a pokládám jí ruku na zadek, cítím, že má kůži jak v jednom ohni. Do zítřka se jí na něm vytvoří modřiny. Odcházím z ložnice, abych se postaral o láhev vína, a když se vracím, nacházím Toots ležet přesně tak, jak jsem ji nechal. V tichosti si každý vypijeme dvě skleničky vína a ona se pak stejně tiše obléká. Když už je na odchodu, jak tam tak stojí s rukou na klíče dveří, obrátí se ke mně a vášnivě mě políbí.

"Děkuji," říká, "děkuji, děkuji!"

Sbohem, Toots.

Ernest už všechno zařídil. Jeho praštěný vynálezce mu v posledních pár týdnech dělal starosti. Ne tedy tak vynálezce sám, jako spíš jeho ženy... manželka a dcera. Jelikož zjistil, že tomu paprikovi je úplně fuk, kdo mu jednu nebo druhou šoustá, začal z toho být nešťastný. Tvrdí, že je s nimi něco v nepořádku, že mají určitě nějakou venerickou chorobu nebo něco podobného. Nebo třeba ten starý podivín nechal všude rozmístit detektivy, kteří teď čekají jen na jeho pokyn, aby vyrazili, vynořili se odněkud s foťáky a blesky a on tak získal potřebné důkazy pro rozvod. Když ho upozorňuji, že chlapík se bude asi těžko potřebovat rozvádět s vlastní dcerou, je Ernest víc než jindy přesvědčen, že se tady děje něco nezvyklého. Chce mu ty píci oprášit obě, ale ať prý se propadne, jestli starému Snitzgrassovi bude hrát do ruky. Něco podezřelého je i na tom jménu, říká. Nebo už jsem slyšel o někom, kdo by se jmenoval Snitzgrass? Jde o jasný výmysl... celé je to nějaké podivné...

Ale jak už jsem řekl, Ernest všechno zařizuje. Rád by, abych s ním šel zatím jen obhlédnout terén. Možná bychom mohli Fitzberga nebo Whistfa nebo jak se jmenuje brát střídavě na procházku a koukat s ním na Orion nebo tak něco, přičemž druhý by mezitím mohl některou z těch piček, přijde na to, která to bude potřebovat víc, jebat. A tak pro nás oba vymámí pozvání na večeři.

Já tam mám jít s představou, že si obstarám materiál pro novinový článek na téma "Odkud nás vede věda?". Ernest chová k tisku stejnou důvěru jako pařížská dámička.

Mutzborg, jak vychází najevo, že se chlápek jmenuje, je čilý skrček s načechraným, krátce přistřiženým zrzavým plnovousem, který používá jako kombinaci hadříku na pero, ubrousku, leštítka monoklu a vůbec skládky kdekerého svinstva. Protože s Ernestem předstíráme, že jdeme ve vážné záležitosti, seznamujeme se nejprve s jeho vynálezy a teprve potom přichází na řadu ten párek kund, který má v domě. Vynálezy skládá rozházené po celém sklepe, přičemž do jednoho jsou buď v havarijním stavu, protože určité části z nich někdo odcizil, nebo je autor dosud nedokončil. Většina jich je z rodu zdokonalených škrabek na brambory nebo půltuctů vždycky se hodících nástrojů v jednom. Jedinou věcí, která by snad mohla najít praktické uplatnění, je jak peří lehký cement, ale ten se při sebemenším doteku rozdrolí na prach. Celkem vzato, tak zaneřádnou a nudnou sbírku starých krámů jsem už dlouho neviděl. Mutzborg sám je o trochu zajímavější, a jak mluví, skutečně lituji, že se žádný článek o tom, co říká, napsat nechystám... bere to všechno tak zpropadeně vážně.

Jeho manželka a dcera jsou mnohem chutnější. Dívku bych tipoval na sedmnáct až osmnáct... matce bude něco mezi pětaticítkou a čtyřicítkou. Od Ernesta se dozvídám, že je to právě Mutzborgova žena, kdo má v téhle rodině peníze. Jak si mohla tak pěkná ženská, jako je ona, navíc s penězi v bance, vybrat tuhleť fousatou blechu, náleží k věcem, které přesahují hranice mého chápání... Možná je to proto, že své parohy nosí tak nenuceně...

Při večeři všechno probíhá způsobně a slušně, k žádným nepřed-loženostem nedojde. Do prdele, podle toho, co mi Ernest říkal, bych čekal, že tady mezi jednotlivými chody budeme sedět a vzájemně masturbovat. Místo toho jde řeč o budoucím vývoji mezinárodní situace, počasí v jižní Itálii a divech Spojených států.

Zábava začíná až po jídle. Mutzborg plaše přiznává, že s jednou věcí dělal dosud drahoty... má totiž ještě jeden vynález, a s tím nás zatím neseznámil. Přináší láhev a zvedá ji proti světlu, abychom mohli prozkoumat její obsah. Je plná inkoustově černé tekutiny, kterou zprvu považuji za inkoust nebo tekutou výbušninu. V tom druhém odhadu nejsem daleko od pravdy... Jedná se o nápoj, který Mutzborg vynalezl, destiluje jej ze směsi pelyňku, mláta, jistých polních rostlin a bůhvíčeho ještě. Později jsem přesvědčen, že v receptu nechyběly ani ony malé, zelené španělské mušky. Nalévá nám tu brečku do mňavých líkérek, objemných asi jako náprstek. Kromě několika specifických, neurčitých, každopádně ale odporných příchutí má stejně hrubou a dřevnatou chuť jako americký pokoutně vyráběný gin. Ovšem takovou sílu jsem v životě nepil... Když nám nabízí druhou rundu, přesvědčujeme Mutzborga, který prohlašuje, že až dosud si nikdy netroufl vypít víc než jeden doušek, aby se k nám připojil, načež vynálezce začíná okamžitě zpívat. Konverzace se uvolňuje a Mutzborgova žena je čím dál veselejší.

Po třetím kole se do zpěvu pouští Ernest a dcera po mně hází očima. Mutzborg odchází pro sodovku, protože jakmile se toho jeho patoků jednou napijete, cítíte ho v puse pořád, a zůstává pryč dosti dlouho, abychom zvládli další sklenku.

Začínají mi brnět ruce a nohy. Není to pouhá palčivá bolest... když zahýbám prsty, cítím, jak se mi pnou nervy a chvějí se jako napružené struny klavíru, znějící každá jiným tónem. Barvy v místnosti nabývají nepřiměřeného jasu. Divím se, že jsem dosud neochrnl. Mám extrémně citlivou kůži.

Všichni včetně Mutzborga jsou tímto vynálezem nadšeni. Za hodinu nebo možná trochu déle je láhev prázdná.

Mutzborgova dcera se domnívá, kdovíjak není chytrá, když mi předvádí stehna a nikdo jiný to nezpozoruje. Ernest sedí na pohovce vedle Mutzborgovy ženy, ruku jí drží za zády a osahává ji na prdeli. Mutzborg začíná mluvit z cesty, neustále někam hopsavě odbíhá, jednou pro cigarety, pak pro to či něco jiného, a netrvá dlouho a prohopsává se k

mrákotám. Zamumlá cosi o volné lásce, zhrouť se v křesle a ztvrdne.

Jeho manželka říká něco v tom smyslu, že Ernestovi ukáže zahradu v měsíčním světle. Vzdalují se s opravdu skvostnou důstojností... zvláštní na onom Mutzborgově tekutém bucharu je, že zřejmě nijak neovlivňuje pohybový aparát. Ernest výsledný efekt poněkud narušuje, když ve dveřích štípně tu ženskou do zadku a jí nezbyvá než za-kvičet...

Od rozumného rozhovoru už jsme dávno upustili, takže tam s Mutzborgovou dcerou sedím a jeden na druhého dalších asi pět minut hulákáme nesmysly. Jakmile Ernest s tou babou vypadli, začala se mi dostavovat erekce a po těch pěti minutách mám mezi nohama ten nejpozoruhodnější exemplář, jakým jsem se mohl kdy chlubit. A holka o tom ví... má otevřené oči a vidí, co se mi tam skrývá... Vrtí se v křesle, jako by měla pod prdelí štěnici, a ukazuje mi přitom veškerou výbavu až po bílé, hedvábné kalhotky. Mutzborg dál chrápe.

Pět minut, načež... uděláme to...? Přesně takhle... uděláme to...? A jak tam tak sedím s čurákem vyskakujícím mi z kalhot, zhasíná, svítit nechává pouze jedinou tlumenou lampičku, a přesunujeme se na pohovku. Svině jedna, mysleli byste, že bude mít alespoň tolik slušnosti, aby si mě odvedla do ložnice... i její matka jde do zahrady... ale ona to musí udělat přímo tady, před tátou, který spí v křesle...

Je příjemné mít zase jednu z těchto mladých kundiček. Není tak mladá, aby byla nehotová, ale k oné vyzrálosti, jakou se vyznačovala většina ženských, které jsem poslední dobou používal, dosud nedospěla. Na stehnech cítím její pevné nohy... má ploché břicho, což ovšem o kozách neplatí... ochotně souhlasí... ale ne zas příliš ochotně. Je to hodná holka. Krátce se vždycky dohadujeme skoro o všem, co chci podniknout. Chci ji svléknout, ale to se musí provádět kousek po kousku. Čím déle to trvá, tím je Honza Čtvrtek větší, takže mi to nevadí. Nikam se nechystám...

Sundávám jí boty... pak jí musím zvednout sukni a pořádně se s ní pomazlit, než mi dovolí jít dál. Na řadě jsou punčochy... a pak má sukni vykasanou k pasu a já ji stahuji kalhotky, když se do pokoje vrací starý dobrák Ernest s paní matkou...

"Pardon." Ženská bere Ernesta za paži a chce se s ním vytrazit, jenže on tam stojí a zírá na mě a na tu holku. Ted' už nemá smysl stahovat jí šaty zpátky. Holka se červená a hledí do zdi. Na zahradě muselo být pěkně mokrě.

Matka se znovu omlouvá, ale Ernesta už za ruku netahá. Je vidět, že názor, aby lidé mrdali veřejně, jako psi, do jejich úvah dosud nepronikl, a je to pro ni evidentně nová zkušenost vidět, jak její dceru před milováním svlékají. Váhá, ale je opilá nebo zdrogovaná, ať už s námi Mutzborgova břečka provedla jedno či druhé - a vchází s Ernestem dovnitř.

Dívka je ve strašlivých rozpacích, ale současně přemýšlí, a já ze stejného důvodu, který jí odrazuje od toho, aby si stáhla sukni a zakryla se, nechávám ruku tam, kde je. Registruji, že Ernest má na poklopci dva rozeplé knoflíky...

Mluví se něco o naprosté přirozenosti. Tedy mluví o ní Mutzborgo-vy děvky... s Ernestem se podobnými myšlenkami nezaobíráme... a zatímco takhle křafou, praští sebou Ernest do křesla, v němž ještě před chvílí seděla ta mladší, a přitáhne si starší na klín. Ví, že z nadcházející podívané si nenechá nic ujít, a jak to tak vypadá, nic neunikne ani matince. Ernest jí vsune ruku pod šaty, zahledí se dlouze na Mutzborga a potom ženě začne honit kundu. Dívka zrudne ještě víc.

Trvá asi deset minut, než seberu tolik kuráže, abych holce sáhl přímo mezi nohy, a Ernest vykasá své čubce šaty tak, že má obnažený a světu vystavený nahý zadek. A pak už je mi to jedno. Kašlal bych na všechno, i kdyby se chtěla dívat celá poslanecká sněmovna. Dívka si zřejmě myslí něco dosti podobného... lihovina ještě stále působí.

Žena vytáhla Ernestovi ptáka z kalhot a honí mu ho, ale větší díl zájmu věnuje tomu, co se děje tady u nás. Celkem v klidu přihlíží, jak její dceru vysvlékám ze zbývajících částí oděvu, ale když se svleču taky, zdá se najednou kvůli čemusi velmi znepokojená.

"Ach, můj Bože!" vykřikne a lomí rukama. "Ach, můj Bože!" Znenadání propadá mezi Ernestovými koleny, a než ji stačí zachytit, ocitá se prdelí na podlaze, s vykasanými šaty a roztaženou píčou namířenou mým směrem, jako by mě jí právě fotografovala. Ernest ji zvednout nedokáže a ona je příliš zahleděna do toho, co se děje její dceři, než aby mu věnovala tolik pozornosti, kolik se sám domnívá, že si zaslouží. Nakonec, protože nic jiného dělat nemůže, ji přes hlavu stahuje šaty. Nevadí jí to... vypadá dokonce, že si ani nevšimla, co vlastně dělá. A tak tam pak na té své veliké zadnici sedí, na sobě nic než punčochy a boty, a tváří se tak nenuceně, jako by byla kompletně oblečená.

Holka se nejdříve snaží přede mnou svou prcinku schovat. Zakrývá si ji rukou a stehna drží u sebe. Když ji ale trochu polaskám, když na břiše ucítí, jak se jí o ně otře Honza vousisky, ulitu opouští. Nic už nenamítá proti tomu, abych jí kundu osahával, je v pořádku, když ji dráždivě pošimrám na řiti... ted' už nemá nic proti ničemu.

Je to úžasná mrdna... Má tělo plné života a nechybí jí ani zkušenost, ovšem ono zoufalství, s jakým jsem se setkal u Táni, u ní nenacházím. Je vidět, že souloží ráda, ale není do toho tak poblázněná.

Pro Jeana Jeudiho má poněkud těsnou vaginu... strkat ho do ní znamená víc než mu prostě zarážet hlavu do ženy. Ale když je pak po kořen uvnitř a nos boří do středu onoho nepokoje, který způsobuje, že holka kroutí a zmitá prdelí, nemá to celé chybu. Dál se červená a pokaždé, když pohlédne na matku, vyrazí dlouhé vzdechy trapných rozpaků, což z ní ovšem naopak dělá ještě lepší pichnu.

Když šukáme asi pět minut, zakouší matka nepotlačitelnou touhu vidět věci opravdu zblízka. Skutečnost, že se Ernest honosí slušně velikým ocasem, jí nestačí... Chce se postavit, ale to je na ni příliš. Zvedá se tedy na čtyři a hlavu si klade na okraj pohovky, odkud se na nás jako veliká fenka kolie upřeně dívá. Veden okamžitým nápadem dívku obracím na bok, zadkem proti matčině obličej, aby mohla všechno hezky pozorovat.

Nepřecám holku v téhle poloze ještě ani minutu, když u kundy cítím, jak se mi cosi ovíjí kolem čuráka. Samozřejmě, je to matka, sahá po mně a honí mi ho, a když to vidí Ernest, začíná se konečně prosazovat. Co prý je do prdele špatného na jeho péru? ptá se. Vyletí, strhává ze sebe šaty a hází je na podlahu. Načež čubku popadne za nohu a vleče ji napříč místností. Přímě před Mutzborgem, téměř jemu na botách, na ni vyskakuje a mává jí ptákem před ksichem. Ječí jak Indián, řve, že ji donutí mu ho kouřit, dokud si ho nezačne trochu vážit, přičemž svině se ho snaží uklidnit a připomíná

mu, že jí probudí manžela. Ale Ernest je v té chvíli už parádně naštvaný... může prý se na to vysrat, je mu to u prdele, jestli se ten prašivý žabák vzbudí... a vlastně doufá, že ano...

Holka chce pochopitelně vidět, o co kráčí. Pohledem na Ernesta, přidřepujícího nad matkou a vtlačujícího jí skvostného utahováka mezi rty, je natolik ořesena, že zapomíná mrdat. Ale když se pak

Ernestovi dostává odměny, když bestie konečně ustupuje a bere si ho, jak chtěl... když se do toho pouští s opravdovou vervou a je nad slunce jasné, že se mu ho chystá podle všech pravidel přebídnout, je dcera ještě lepší než předtím. Oči už ale z Ernesta a matinky nespouští... ani na vteřinu. A já s ní přitom zažívám fantastickou jízdu.

Prásk! Curák vystříkne jak hasičská proudnice, jde to až odněkud z morku kostí. Mám pocit, jako by se mi žaludek propasíroval řítí a vnitřnosti do sebe vsávala ta chňapající řasnatá buchta. Dívka mě ovíjí pažemi... řičí, že jí to přišlo, že jí to spaluje břicho, že se jí pin-da obrací naruby... Mutzborg vynalezl věc, která se opravdu vyplatí.

Ernest mezitím konečně dosáhl toho, že děvka-matka projevuje o bimbise náležitý zájem. Aby jí ho udržel v hubě, nemusí už jí sedět na ceckách... ona by se ho teď za žádných okolností nevzdala. A tak Ernest leží na zádech, ruce má pod hlavou jako polštář a ona se nad ním naklání a kouří ho jako divá...

Sledujeme ji a já se dívky ptám, jestli už to někdy sama dělala. Ne, ne, ovšemže ne... tohle nikdy. Lže, bestie... jestli ta nekouří čurá-ky, tak jsem v životě žádnou kuřačku neviděl. Mimoto odpověděla příliš rychle... Posouvám se na pohovce výš, abych děvku-dceru, pokud bude třeba, mohl přesvědčit násilím, ale ona, když vidí, k čemu se schyluje, z gauče slézá a kleká si proti mně. Pak... chramst, jako malinu.

Matince tento nový vývoj událostí neujde. Pind'our se mi dosud nestačil znovu postavit a dcerka ho má v puse až po chlupy. Matce se rozšiřují oči a je vidět, že chce něco říct, jenže právě v tom okamžiku se Ernest udělá. Drží jí hlavu dole a jí nezbývá než to spolknout... a tak tam ty dvě běhny, obě na kolenou a každá s čurákem v puse, jedna na druhou beze slova hledí. O čem přitom kurva přemýšlí, si nedovedu za živého boha představit...

Ernest navrhuje výměnu. Ne že by se mu, říká ohleduplně, to, co má, nelíbilo, ale je pro rozmanitost. Já mám na matku stejnou chuť jako on na číslo s dcerkou, a píci samy nic namítat nemohou, takže je to dohodnuté. Jedinou nevýhodou výměny je, že Ernest s holkou dostává i pohovku...

Naznačuji, že bychom s matkou měli vyzkoušet některou z ložnic, ale ona o tom nechce ani slyšet. Je nabíledni, že touží zůstat a dívat se, jak to do její děvenky naládují... a kromě toho se mi zdá, že se jí ten nápad se vším tímhle prcáním, odehrávajícím se přímo pod rozje-ženými vousy jejího manžela, zamlouvá. Když přejdu přes pokoj, abych se jí zmocnil, obejmeme mi kolena a začne mi líbat koule... rty se potom nasune na krček Honzy Čtvrtka a začíná ho kouřit, nepochybně proto, aby dceři předvedla, jak se to má správně dělat. A on už pak vůbec není měkký, když jí ho беру a obracím ji a vrážím ji ho do konečnicku...

Holka ještě drží Ernestova prcáka v ústech a málem mu ho překousne, když vidí, co zamýšlím provádět její matce. Je docela možné, že o tom slyšela, že se to dělá i takhle. Ale její matka má... ví o tom úplně všechno a vypila dostatečné množství manželova elixíru, aby svou znalost stavěla na odív. Prdel mi nastrkuje v úhlu, který mi umožňuje snadno do ní vniknout, a hlavu si potom jako kotě chystající se ke spánku uvelebujeme ve složených pažích.

Jakmile jí ale Honza Č. začne rýt nosem mezi půlkami, hlavu zvedá... když mají čubkyně v prdeli čuráka, je vyloučené, že by usnuly. Nahlíží dolů, pod břicho, přes houpající se kozy, chce vidět, co se jí tam vzadu děje. Nemám problém se v ní ohonem usídlit, i když je poznat, že pravidelně ji takhle nikdo nešuká. Řít' má stejně těsnou jako dcera kundu, ale stačí ji chvilku pomrdat a stejně jako dcera se rozvírá.

Mít kolika v konečnicku způsobuje, že se celá chvěje, a když ji pak opravdu valchují, drkotá zuby jak lemur. Je stále vydrážděnější, a jak poskakuje, připomíná králíka se svázanými nohama. Mává rukama, z nichž jednou náhle poměrně prudce udeří manžela do holeně. Ten se vzbudí a hloupě na nás dolů zírá... žena si v hrůze tiskne ruce na ústa. Potom vynálezce zpozoruje dceru a Ernesta. Holka pořád ještě klečí, pořád ještě v zubech svírá Ernestova čuráka...

Nevím, na co všichni čekáme... nikdo se po několik vteřin ani nepohne. Pak Mutzborg zívne, zavře oči a znovu se rozchrápe.

"Viděl nás?" To je první, co dívku i její matku zajímá, a obě se na to také zeptají současně. Podle mého názoru nás viděl, ale nebude sto si na to vzpomenout. Ernest prohlašuje, že je natolik sřatý, že ani nerozeznává, co vidí. Štětky se uklidňují... Ernest vrací holce péro do pusy a ona ho znovu začíná kouřit... ta moje mě vybízí, ať pokračuji v tom, co jsem dělal.

Je hotová chvilku přede mnou, a posledních pár vteřin je to boj v ní čuráka udržet... jakmile mohutná vlna vzrušení opadla, chce ho mít z konečnicku co nejdříve venku. Ale já ho tam držím... svírám ji ruce za zády a nechávám ji, ať si řve jak chce. Když se udělám taky, je už zticha.

Ernest je namíchnutý. Tak se s holkou zabrali do toho, jak nás pozorovali, že na sebe úplně zapomněli, a ona ho dočista vycucala, pták po ní zbyl zvadlý a pro zbytek večera očividně zralý leda k odpočinku...

Ani já nejsem ve stavu po několika dalších hodin cokoliv podniknout, i když děvky by rády, kdyby se večírek protáhli ještě alespoň o jedno kolo. Navíc máme náhle s Ernestem potíže s pohybem a zjišťujeme, že s monotónní a modřiny nám způsobující pravidelností narážíme do nábytku i do sebe navzájem. Omlouváme se, oblékáme, loučíme se a padáme.

Výjimečně nevidíme jediného taxíka. Věšíme se zoufale jeden na druhého a obklopeni světem, z kterého má člověk zároveň strach i mořskou nemoc, se pěšky vydáváme do Ernestova bytu. Ráno oba prožíváme tu nejhorší kocovinu, jakou jsme kdy zažili.

Anna si přeje večírek. Předkládá mi ten nemravný návrh přímo a bez příkras, když spolu jednou odpoledne sedíme v kavárně. Ráda by se dohodla tak, že by se u mě někdy večer sešla s několika opravdu milými přáteli, kteří by ji hromadně opíchali... někdy brzy, velice brzy. Od této chvíle to mám chápat jako vem si, co chceš, a vykašli se na to být něčím, čím být nechceš. Tohle není Anna, jak jsem ji znal před pár měsíci, ale Anna se v krátké době velmi změnila.

Především se pro podobný podnik, jaký zamýšlí, dokonale hodí... vypadá a chová se jako dáma, je jako ze žurnálu, dobře se obléká a není tak úplně bez peněz. Jinými slovy, užívá si všech oněch nákladných nezbytností, umožňujících jí, aby si vedla jako desetifranková kurva.

Ptám se jí, koho by tak chtěla... Ernest, Sid, Artur... ti by stačili? Ano, domnívá se, že to by mohli právě oni... nechce jich příliš mnoho, jen dost na to, aby to byl zajímavý večer. A všichni ať jsou opilí, ať je to všechno velmi nevázané. Zařadit to pro mě nepředstavuje nejmenší problém. Všichni se smíjí dokonce i s tím, že mají vysolit peníze na pití. Je to ale děvka, navrhnout něco takového! Dobře, postarám se, aby dostala, o co si říká... Čtyři dny před schůzkou se vyhýbám ženským a po tuctech polykám syrová vejce a ústřice...

V den, kdy má její mejdan vypuknout, trávím pozdní odpoledne s Annou. Hraje si na nervózní... v životě ještě nikdy nic tak naprosto nezastřeného neudělala. Jako uklidňující prostředek navrhuji, že bychom možná měli zajít ke mně domů a před hlavní událostí prubnout jednu rychlovku, ale ta kurva na to nepřistoupí. Ani čichnout, říká, až v pravý čas... bylo by to prý jako hrát si s hračkami před vánoci...

Beru ji na večeri a po ní do sebe pěknou chvíli házíme panáky, takže když konečně přicházíme do mého bytu, Sid s Arturem už tam čekají. Ernest doráží o rundu později, ale nezáleží na tom... z baru, kde seděl, je na večírek více než vhodně uzpůsoben...

Do věci jako tahle nemůžete skočit rovnýma nohama... Ve snaze učinit, aby záležitost vyhlížela poněkud méně vulgární, než ve skutečnosti je, pomalu pijeme a hodně mluvíme, a uplynou tak tři hodiny, než se mejdan opravdu rozjíždí. Tou dobou už jsme všichni totálně ožrali a každou další rundu pijeme velice dlouho. Artur nám počtvrté předvádí trik se sakem, které si svléká, aniž by si sundal vestu. Anna koluje z ruky do ruky, u nikoho ale příliš dlouho nezůstane. Posadí se vám na klín, počká, až se vám začne stavět, a když ucítí, jak tuhne, odchází jinam... všechno samozřejmě pod záminkou ryze upřímného kamarádství...

Potom na několik minut mizí. Všichni koukají na mě... kdy ji bu-dem sakra brousit? ptá se každý. Není snad na ní, aby prolomila ledy? Jestli o tom, až přijde zpátky, nezačne, prohlašuje Sid, popadne ji a znásilní. Kurva, takovýhle večer je stejně nanic jako mejdan s Miss Cavendish...

Jak se takhle dohadujeme, Anna se vrací. Stačí se na ni podívat a není nad čím hloubat. Má na sobě kalhotky a boty... jinak nic. Velkolepé kozy jí svítí nahotou, až na dlouhou šňůru černých korálů, které visí mezi nimi, a jak se při chůzi mírně odrážejí, laskají jejich kůži.

"Tak je to tady," říká Anna.

Ernest zahaleká a chňapne po ní... hmatne rukou do prázdna a padá z křesla. Zmocňuje se jí Artur. Svalí se mu do klína a nechává ho, aby si s ní hrál, přičemž my se začínáme pít o to, kdo ji bude šoustat jako první. Hlásím se o své právo hostitele; Sid, protože ho lepší důvod nenapadá, tvrdí, že si potřebuje zamrdat víc než my ostatní...

Teď se to hodí, že jsem se naučil falešně hrát... Přináším balíček karet, Anna bude toho, kdo sejme vyšší. Získává ji můj král... Artur dostal kluka, Sid šestku a Ernest trojku. Ernest jako cenu útěchy požaduje právo, aby jí směl svléknout kalhotky, buď to, říká, nebo si je dřív, než ji přeržne on, bude muset znovu obléknout.

Všichni čtyři ji odnášíme do ložnice a Ernest jí stahuje boty a kalhotky... Přitom se mu podaří strčit jí do škeble prst a snaží se ji tak uplatit, aby ho pustila prvního, ale Anna se drží našeho ujednání.

Když se svlékám, nešetří nikdo radami, a to zcela zdarma. Anna jako by jediná neměla vlastní názor na to, jak s ní mám naložit. Leží na posteli a dívá se, jak se odstrojujeme... z nějakého důvodu vypadá, že je plná panického strachu.

Nemám ho tak tvrdého, jak bych potřeboval, ale Anna je dívka, která to napraví. Jakmile se ocitnu na posteli, bere mi ptáka do obou rukou a poskytuje mu léčbu, která začíná okamžitě účinkovat.

Když ji potom konečně přecám, nezůstávám na ní dlouho. Je to rychlé a náruživé, ale jednoduše to nevydržím. Jsem tak vyrajcovaný a nacpal jsem do sebe tolik mořských potvor a mléčných výrobků, že cákám málem ještě dřív, než se do mrdu pouštím... Možná je pravda, že co člověk nepoctivě získal, rychle promrhá... Ale dokud to trvá, je to paráda a vidím, že Anna má z Honzy Č. rovněž nemalý požitek, ale je to pryč dřív, než si to stačím pořádně uvědomit.

Jakmile slezu, naskakuje Artur. Souložící na Anně vypadá jako králík. Mám dokonce dojem, že dozadu sklápí uši. K čertu se zbytkem, jako by hlásal, dejte sem jen její píču. Nezajímá ho ani pohled na ty nádherné cecky. Ale Anna evidentně chce, aby ji naše počínání přimělo cítit se jako kurva, a jestli pro to existuje vhodný prostředek, pak je to někdo, kdo ji bude jebat způsobem, který nyní praktikuje Artur. Mohla by mít přes hlavu pytel... hovno, mohli by ji zašít komplet do plachty a jedinou, malou díru nechat na kundě, a Arturovi by to na štěstí neubralo.

Oči, jimiž se Anna dívá po nás ostatních, nabývají už skelnatého výrazu. Vyhazuje roztažené nohy a svírá Artura v náručí, zatímco mrdá jak nejpilněji může. Sid i Ernest tam oba stojí s ocasy trčícími jak ocelové trubky... mně penis také ještě docela nezvadl... Jaký jen rozkošný, rozkošný večírek, šišlá opile Anna...

Jak taková malá píča... nebo i velká píča... dokáže zahustit pokoj vlastním pachem, je skutečně pozoruhodné.

Prokristapána, kdyby ke mně teď někdo zašel, nemusel by až do ložnice, aby věděl, že někde v sousedství byla nedávno děvka... je zázrak, že to nepřivábí lidi z chodby. A moje postel... ještě že mám zítra měnit povlečení.

Anna se ještě neudělala, i když Artur do ní pérem buší, jako by ji vraždil. Plácá ji přes prdel, aby ji přinutil šoustat rychleji, nařizuje jí, aby se natočila hned tak, hned jinak, udělala to či ono, jako kdyby jí předem bohatě a v hotovosti zaplatil. A té čubce to všechno připadá jako báječná věc... zkusila by teď chodit po stropě, kdybychom jí řekli...

Ernest k ní přistupuje blíž, a jakmile se jí jeho klacek ocitne na dosah, má jej Anna v ruce. Sid obchází postel a dávají podržet čurá-ka i z druhé strany... oba je tiskne, až znachoví, a kdyby na ni nedávali pozor, nejspíš by jim je utrhla a nacpala si je do uší...

Artur zakončuje přirazem, po kterém posteli málem odletí pelest, a v těch posledních okamžicích pro Annu dělá opravdu všechno. Naplňuje ji semenem, ale k orgasmu ji nepřivádí. Sid je pak rozladěný a otírá si ptáka o Annino břicho... kdo by měl hergot chuť, ptá se, píchat v louži toho sajrajtu? Říká Arturovi, ať jí to vytře kapesníkem, a teprve

potom se hotoví k vlastnímu číslu.

Ještě jí péro do buchtu ani pořádně nezastrčí a na Annu to přichází. Několikrát zavzdychá a zaheká a pak je pár minut příliš ztuhlá, než aby cokoli udělala, jenom tam leží a nechává Sida prcat samotného. Pokud mu vadí, že si před ním hraje na mrtvou, v šuku mu to nijak nepřekáží... práší ji tak, až mu skoro padá z postele, pak se přes ni převaluje a šuká ji zpátky až na druhou stranu. Když je se svým výkonem zhruba v půlce, zdá se, že se Anna začíná rozpomínat, co se s ní děje... vzbouzí se a opět projevuje známky života. Netrvá dlouho a je stejně dobrá jako vždycky, ne-li lepší, a jak se Sid blíží k závěru, několik minut to vypadá, že se udělá znovu. Sid chrochtá a prudce oddechuje, a pleská ji po břiše, tahá za kozy, ale podruhé se mu ji k vrcholu přivést nedaří. A jak se tak snaží ji rozparádít, sám propadá přílišnému nadšení, aby mu nakonec nezbyvalo než to vzdát a zvednout stavidla.

Když jí Ernest roztáhne nohy, předvádí Anna tu nejzaneřáděnější rosnatku, jakou jsem kdy viděl. Říne se z ní semeno i její vlastní sliny... má zmazané nohy... nakonec se Ernestovi nedivím, že spouští takový kravál. Ale odtlačuje ji kolena dál od sebe a dere se mezi ně tak jako tak. Anna se ho ještě trochu bojí... nezapomněla dosud na onen poslední mejdan, který s ním strávila. Jako kdyby si ho tím chtěla naklonit, je k němu teď obzvláště milá. Oběma rukama bere jeho ptáka a dává si ho dovnitř... Ernest se nemusí ani pohnout. Kdyby chtěl, odvedla by za něho i veškerou prací práci.

Ernest se v několika posledních dnech musel řídit stejným režimem jako já... každopádně o moc déle nevydrží. Ale když už ji Sid dostal přes první překážku, mohly by se jí orgasmy dostavovat snadněji... udělá se s Ernestem, hned, jak do ní prvně stříkne, a oba jsou spokojeni.

Cekali byste, že po takovémhle dýchánku bude Anna hotová, když ne na celý večer, tak alespoň na tak dlouho, než chytne druhý dech. Jenže to neznáte Annu. Kunda jí sebou ještě cuká po té poslední souloži, kterou zakusila, ale ona má o naše čuráky stejný zájem jako vždycky. Jak tam sedím na posteli, leze na mě a začíná mi olizovat brko a koule.

"Víte co," navrhuje Sid, "ta děvka nám je bude muset všem vyhu-lit!" Anna ochotně souhlasí, a jako by to chtěla dokázat, bere si můj ocas do pusy. Péro se lepí, jak na něm zasychá sperma spolu s jejím džusem, ale stačí, aby ho chvíli pokouřila, a je čisté jako čerstvá vrbová píšťalička.

Trochu se nad tím dohadujeme. Ernest zastává názor, že by nám je měla čistit tak, až je bude mít v hubě všechny. Co si o tom myslí Anna, není v nejmenším důležité, a ona je viditelně svolná nechat na nás, abychom rozhodli o jejím osudu, protože zatímco o ní mluvíme, čurase mi kouří dál a jedinkrát se neobtěžuje od něho vzhlednout.

Nakonec je jasno... než budeme pokračovat, má si nás Anna ochutnat všechny... získáme tak pauzu na oddech, a rozhodujeme, že obřad se uskuteční ve vedlejším pokoji, kde zbylo ještě nějaké pití. Vytahujeme Annu z postele a stejným způsobem, jakým jsme ji dopravili sem, ji přenášíme vedle, ale tentokrát zadkem napřed, má při tom doširoka roztážené ruce i nohy. Ernest jí do pusy nape kalhotky, nese si je ve vlastních zubech. Její boty a naše oblečení zůstávají v ložnici...

Kdyby se jednalo o někoho, s kým se zase tak příliš dobře nezná, kdyby šlo o lidi, s nimiž se už nemíní v životě setkat, dovedl bych pochopit, že Anna odhazuje i ty nejposlednější zábrany. Ale s někým, koho denně vídá, koho potkává na ulici a při večírcích... řekl bych, že být děvkou ve společnosti přátel je horší než chovat se tak s někým naprosto neznámým. Do prdele, nejde přece jen o to, že důstojnost ztrácí v tom jediném okamžiku, kdy všem ukazuje, jaká je v jádru obscénní kurva... vrací se to pak pokaždé, když s ní ti lidé hovoří a oslovují ji jménem. Co v sobě skrývá křestní jméno? Do píci, v takovém jménu je všechno... po tomhle už Anna nebude znamenat "ahoj, jak se vede"... bude to jednoslovné resumé vši té ucičmané pro-kurvenosti, kterou se tu chlubí...

Všichni si dáváme další skleničku... Anna ji do sebe obrátí, jak nejrychleji může, a kleká si k nejbližšímu chobotu... který shodou okolností náleží Arturovi. Dostává se jí veškeré myslitelné podpory, jak od Artura, tak od nás ostatních. Smrdí snad po kundě? Anně to nevadí. Nevadí jí nic... ani jména, kterými ji nazýváme, ani to, že Artur žádá, aby jej, když s ním hovoří, titulovala "pane". Potom nás jednoho po druhém obchází a všem věnuje stejnou péči.

Dlouho klečí před Sidem... Pamatuje si, že chtěl vykourit. Ale zatímco mu to dělá, zjišťuji, že jí teče z kundy a nechává mi pod sebou na koberci loužičku semene a sekretu. Sid, říká, ví co s tím... Příkazuje jí, aby se před ním hluboce uklonila a kaluž slízala... načež si musí strčit prsty do pindy a potom je ocucávat. Což je ovšem spíše zajímavé než účelné, takže ji Artur nakonec žene k umývadlu, aby se opláchl...

Když přichází zpátky, ještě skoro mezi dveřmi, po ní Ernest, který sedí na pohovce, chňapne. Hodlá ji mrdat do prdele, sděluje jí, a okamžitě se pokouší svůj nápad realizovat. Sid začíná řvát... jemu má přece vykourit péro.

Anna záležitost, která hrozí přerůst ve vážnou rozmlísku, nakonec vyřeší. Všechno, co je třeba udělat, říká, je, aby Sid šel na pohovku taky, a spokojeni mohou být oba dva. Vlastně, dodává, mohlo by být zajímavé, kdyby ji obsloužili všichni...

Nedostatkem zákazníků netrpí... a proč taky, když je to zadarmo. Sid leží na zádech na gauči a ona se mu, roztažená, klade břichem na nohy, přičemž zadek má dostatečně blízko k okraji postele, aby se za ni mohl kdokoli postavit a zezadu ji mrdat. Ihned si od Sida nechává strčit čuráka do pusy... načež ji Artur, Ernest i já prcáme po řadě krátce do prdele.

Sidovi se takovémhle uspořádání věcí nakonec zamlouvá... Anna čuráka kouří opravdu nádherně, když má do řitě zaražený ocas. A opačně, přecí lip, když má v hubě čuráka. Funguje to na obě strany; řekl bych, že přijde prostě jen na to, který konec vám vyhovuje víc.

Artur, když ji sjíždí podruhé, míní, že by byla kurva pořádná psina, kdybychom Anně do prdele nachcali. Ernest se mu to snaží vymluvit... bude to muset slízávat jako Anna, varuje ho... Artur se obrací na mě...

"Ser na koberec," říkám mu. "Dělej a nachčij jí tam... chci to vidět."

"Jasně, pusť to do ní," povzbuzuje ho Sid. "Kurva, třeba to pak bude muset vylízat sama..."

A tak Artur už na nic nečeká. Anna poprvé jako by zaprotestovala... ale nemůže s tím nic dělat. Sid ji přidržuje hlavu dole a čuráka má stále v jejích ústech, já s Ernestem ji držíme za nohy, aby nemohla kopat, a Artur to do ní hustí. Čuráka v ní potom ponechává, a ven se tak nedostane ani kapka... její prdel, informuje nás, provádí ty nejpозорuhodnější věci,

jaké kdy cítil...

Anně z krku vychází dávivé, bublavé zvuky... Sid sejí, zdá se, pokouší otestovat prdel z druhé strany. Ernesta zaujalo, co líčil Artur... chce si tu věc vyzkoušet sám. Vzpomínám si, že jsem dosud neměl příležitost zbavit se onoho bidetu, a tak pro něj letím, ale při návratu zjišťuji, že ti dva už se mezitím vyměnili... stlačili jí konečník palci a coby zátka nyní slouží ocas Ernesta.

Anna se cíčila, když do ní chcal Artur... čilí se dvakrát tolik, když jí to provádí Ernest. Sid se poklidně táže, jestli mám v úmyslu cvrknout si taky... začíná už mu to kolem ptáka vytékat ven, povídá... Ernest říká, že ho Artur podvedl...

Annina prdel mu připadá stejná jako všechny ostatní, kam kdy své péro strkal. Kdybychom byli v bordelu, přísahá, žádal by peníze zpátky.

Ale Anna s prdelí naplněnou močí představuje určitý problém. Sid, když vytekl a dohlédl na to*, aby Anna všechno, co do ní naládoval, spolkla, navrhuje nejlepší řešení. Do konečníku jí asi na tři centimetry velmi jemně zarážíme hrdlo láhve a pak ji necháváme, aby si poradila, jak umí. Balancuje opatrně zadnicí a odchází do koupelny...

Do tří minut je opět zpátky... říká, že jsme jí vyvedli pěknou sprostárnu, ale jinak je stejně svěží jako vždycky... a ochotná je jako vždycky... jen co do sebe zvrátí další sklenku rumu. Zatímco byla pryč, pomohl mi Sid naplnit bidet...

Anna to zjišťuje, až když si opět bere jeho ptáka do pusy. V té chvíli se plně prozrazuje... ví, jak chutná moč, říká. Sid, který už tu historku pravděpodobně zná, z ní páčí veškeré podrobnosti o večeru, který tenkrát s Ernestem, Arturem a se mnou prožila... i jak si všechny ty pikantní detaily nechala ráda dělat.

V bytě nikdo už pár hodin neotevřel jediné okno ani dveře... vzduch je ztěžklý a plný cigaretového kouře, je horko. V mých očích začínají věci ztrácet na bouřlivosti a čas už se mi nepříjemně vleče. Frťan atmosféru na chvíli projasňuje, ale je to opravdu jen na chvíli... chtělo by to teď mocné a časté dávky, aby všechno dál jelo jako po másle. Sleduji, jak Anna, ležící na kanapi jako předtím, kouří Artura s Ernestem, zpracovává je oba najednou.

Zdá se to jako věky, než je má oba krátce před stříkáním. Sid na pohovce sedí a honí jí buchtu, a ona už je málem hotová taky. Potom, jak je oba masturbuje, jak jim je mastí a tahaje za ně, jí oba dva směřují do široce rozevřených úst.

Prásk! oba stříkají téměř současně, a Anna jim je, zatímco polyká tu dvojitou dávku semene, honí, aby snad neustaly, dál...

Sid chce, aby mu kouřila péro a on jí pak mohl klátit do prdele... ale ptáka jí prý do pusy nestrčí, dokud si ji nevypláchne. A jediné, jak z toho nakonec vyplývá, čím ji vypláchnout může, je moč, kterou dodá Sid sám... vytahuje bidet a dává ho Anně, aby si ho držela pod bradou... pak se jí lofasem přibližuje na decimetr k obličejí a chčije. Anna to přijímá bez mrknutí oka, chytá to přímo do tváře, teče jí to po bradě i přímo do pusy... a Artur jí pak mrskne na pohovku a vyrovnává se s ní, jak slíbil.

Je na čase, abych si na ní opět vrznul sám. Nechávám si od ní na-honit bimbace, když Sid se do ní přitom zároveň dodělává, a jakmile je s tím hotový, stačí mi jen zaujmout jeho místo a klátit jí zezadu do kundy. Prcám ji náramně... než z ní Honzu Čtvrtka vyndávám, je dvakrát udělaná...

Ernest mezitím dostává nápad. Zatímco Annu vzadu šukám, lehá si na břicho a před obličej jí nastrkuje zadek. Vyžaduje si to pomoc od Artura a drobet ne právě nejjemnějšího naléhání, abychom ji přesvědčili, ale nakonec pochopí, o co se nám jedná... Olizuje pŕlky, líbá je... posléze objímá Ernestova stehna a ústy se mu tiskne ke konečníku. Brzy jej líbá a líže... saje ho, a když ji přivádím k orgasmu, zajíždí dovnitř jazykem... Tempo se zvyšuje... pítí rozpočítáváme tak, že na každé číslo s Annou případně jedna sklenička. Jí se za panáka dostává dvojího šuku. Je tak s'atá, že sama už nedokáže ani stát, ale jedeme dál. Poslední zábrany padly... Anna teď udělá cokoli, kouří nám prdele, jednomu po druhém, Arturovi vděčně olizuje prsty na nohou, když ji posadí na zadek, protože chtěla, aby se obrátil a dělal jí to samé...

Obyčejně jsme na ní dva najednou. Až večírek skončí, nebude si mít na co stěžovat.

Nakonec jsme vyčerpáni i my sami. Pro Annu je ztraceně těžké najít ptáka, který by byl v dostatečné formě, aby ji ještě šoustal, tvrdošijně nás všechny obchází a kouří tu řádku mokrých, měkkých fran-tíků, aby v jednom z nich objevila jiskřičku života... a když ho pak konečně nalézá, hází sebou na záda, očividně v polovičním komatu, a život z něj opět vymrdává. Bušili jsme do ní, až z toho zblblá... Je mi naprosto jasné, že teď už neví, kdo jí vlastně prcá. Její korále jsou přetržené a my po nich šlapeme. Artur jich jí nacepe pár do kundy a jebe ji... Ohromně se jí to líbí... myslí si, zeje to rajcovní prezervativ, a je zmatená, když z ní Artur péro vytáhne a nic na něm nemá.

Chlast už nám došel... neúprosná známka toho, že je po mejdanu. Ale Anna chce opíchat ještě jednou. Snaží se o nás o všechny, ale jediný Sid má ještě cosi jako ocas, a nedokáže ho postavit. Anna žebrá... zkouší úplně všechno.

"Je mi jedno, jak to uděláš... zbij mě, jestli chceš..." Zvládá to nějak do koupelny a zpátky. Do rukou Sidovi vráží opasek, a jak se mu vrhá přes klín, poskytuje mu udělaný zadek a bílé zadní strany steh. Sid ji začíná fezat, na kůži se jí objevují příčné podlité pruhy... A ona se ani nepohne, nekopne, jako by řemen ani necítila. Sid jej náhle odhodí a skočí na ni...

Anna je příliš mimo, než aby se sama oblékla. Společnými silami se nám ji jakž takž daří dostat do šatů. Když jsme hotovi, zbývá ještě malý zavírací špendlík... Ernest trvá na tom, že se musíme postarat, aby odešla se všemi svými doplňky, a špendlíku používá k tomu, že jí šaty vzadu přichycuje k pasu, takže jí kouká nahá prdel. Na kalhotky jsme zapomněli. Strkám jí je do ruky, v níž je tiskne spolu s kabelkou.

Ti tři... Sid, Artur a Ernest... ji dostávají dolů po schodech a ven na ulici. Z okna se dívám, jak jim taxikář pomáhá naložit ji do vozu. Znají adresu toho starého prďoly, který šiji vydržuje, a jak se od nich později dozvídám, skládají mu ji na verandě. Bude to pro něho báječné překvapení...

Obejdu všechny láhve a ždímám z nich ještě posledního frťana. Zírám do skleničky... světlo, které z ní vychází, se rozlévá a osvětluje celý pokoj. Házím rum do sebe, a když jeho drobounká jantarová záře zmizí, zavaluje mě temnota a halí všechno kolem...

Část 2

Koule," Řekla královna.
"Kdybych je měla, byla bych král"
-Canterbury

Kniha 1

Černá mše a trpaslice

Pro kohokoli, kdo se nachází v podobném stavu jako Alexandra, znám pouze jediný recept... štědrá dávka dvou mocných specifických léků, alkoholu a šoustání. Alexandra se po zážitku z Charentonovy mše celá chvěje a je dobře rozhozená, ale koňak, který má v autě, nachází. Odjíždíme, jak nejrychleji to jde. Neznám cestu a Alexandra je příliš hysterická, než aby mi nějak zvlášť pomohla, ale z místa, kam mě předtím zavezla, vedou všechny cesty do Paříže. Charenton... muž na svém místě! Při jeho společenských dýchán-cích se člověk přinejmenším nenudí, což se o jeho úctyhodnějších bratřích říci nedá. A jelikož nesahá k extrémům, protože nečtvrtí žádná mimina ani nepěstuje kanibalismus, jsou jeho hříchy podle všeho celkem neškodné. Je to nepochybně o trochu dramatictější než běžná forma hlásání evangelia, ale o tolik větší nebezpečí to s sebou zas nepřináší. Vážím si jeho vitality, a čerta starého záleží, kterým směrem ji napírá... z lidí, co znám, je jich až příliš mnoho víc než napůl mrtvých, jedno, na kterou stranu od krku se podíváte.

Alexandra si své názory na celou záležitost nechává pro sebe. Když si párkrát cvakne z láhve, zklidňuje se. Tulí se ke mně do sedadla, stále ještě nahá, a láhev mi podává. Napiju se jenom jednou. Koňak nepotřebuju ani zpoloviny tolik, jako potřebuju někoho opíchat... erekce, kterou jsem zažíval u Charentona, se mi, když ujedeme pár kilometrů, začíná dostavovat znovu. Teprve v zavřeném autě, s vytaženými okénky si pozvolna uvědomujete sílu toho, co ženy nepřetržitě produkují mezi nohama...

Alexandra se nedokáže uvolnit... a nedokáže to nejspíš, dokud ji někdo nezbaví oněch choutek, k jakým se dopracovala. Koňak ji utišil, ale opravdu jen trošinku, a připadá mi jako něco, co vám může každou chvíli vybuchnout pod rukama. Prsty se mi sápe do kalhot a popadá mě za čuráka... ne, aby ho honila, chce ho držet, jako by se musela ujistit, že tam pořád ještě je, že zůstal, kde byl.

Několikrát nadhazuji, že by nemusel být tak špatný nápad, kdyby se alespoň částečně oblékla... nemám zrovna zájem projíždět Paříží s nahou kundou v autě. Ale když zastavuji u okraje chodníku před jejím domem, není o nic méně nahá, než když jsme se na zpáteční cestu vydávali. A nic si na sebe nemíní vzít ani potom. S šaty zmuchlanými do uzlu v ruce z auta vystupuje a vyráží dopředu dříve, než najdu, čím se tu vypínají světla. Načež tam ještě celých pět minut stojíme a Alexandra hledá klíče.

Nikdy předtím jsem ji něco podobného provádět neviděl. Děvkou byla od chvíle, kdy jsem ji poznal, ale chovala se vždycky jako jedna z oněch rezervovaných animírek... těch, u nichž bývá okamžitě oheň na střeše, jestliže se je pokoušíte osahávat jinde než v jejich vlastní ložnici. Ale nijak strašně mě to u ní zase nepřekvapuje. Nesnažím už seje pochopit... jenom je přcám. Buchtu ošukáte za dvacet minut, ale pokud si jen trochu ceníte svého času, nemůžete si dovolit odpovídat na všechny otázky, které před vámi během oněch dvaceti minut vyvstanou.

Alexandra mě odvádí rovnou do ložnice, stoupá přede mnou do schodů a zadkem mi vrtí u nosu, kroutí se jí usilovně jako nějaký nádherný stroj. Kristepane, tyhle děvky na vás neberou vůbec žádné ohledy... natrásají vám prdýlku přímo před očima a v nejmenším se nestarají, co to s vámi dělá. Stehna má do poloviny zacmananá kundím mokem... jsem v pokušení se jí do toho plného zadku, který mi předvádí, zakousnout a zjistit, co se stane, až si z něj k zítřejšímu obědu urafnu pořádný steak...

V ložnici ji dosavadní napětí neopouští. Zkouší lehnout si a počkat, až se ujmu úlohy hostitele, ale je příliš nervózní. Sedá si, opírá se o loket, a zatímco se svlékám, hrabe si druhou rukou v houštině rozkroku. A dál si k tomu přihýbá z láhve, i když třást už se dávno přestala.

Protože mi ho v autě začala honit, pracoval jsem se k ocasu silnému jak mé zápěstí, přičemž na koulích mám pocit, jako by mi je někdo zauzloval. Je to tak nádherná erekce, že když se zbavuji šatů, stojím pár minut před zrcadlem a sám sebe obdivuji. Když je mužský v takovéhle fazóně, měl by se nechat vyfotografovat a ten obrázek pak nosit s sebou a ukázat ho šéfovi, když ho jde žádat o zvýšení platu. Rovněž by nebylo k zahoeení schovat si ho na později a ukázat ho vnoučatům.

Alexandra obdivuje macka taky, ovšem o tom, co s ním udělat, má své vlastní představy. Chňapne po něm, a ještě než se ocitám na posteli, si ho snaží vecpat do huby. Kurva jedna... po všech těch problémech, které jsem s ní měl, když jsem poprvé chtěl, aby mi ho přebíla-la... Uvelebuj se mi hlavou v klíně a začíná se s Honzou Čtvrtkem milovat. Úpí... mohla prý by mi kouřit čuráka celou noc, říká... já mám ale důvod pochybovat, že by to trvalo tak dlouho... Strkám si polštář pod ramena a z vlasů Alexandře vytahuji sponky.

Všiml jsem si té ženy, která při Charentonově mši vytvářela oltář? ptá se... a já žasnu, jak může někdo věřit, že ženy jsou něco jiného než idiotská rasa, jestliže i taková, u níž lze předpokládat jistou inteligenci, dokáže zformulovat podobnou otázku. Odpovídám nicméně, že se matně rozpomínám, jako bych tam někoho takového někde zahlédl...

"Je vdaná, má dítě... a manžel se o tom, co se děje, nic nedoslech-ne. Charenton za ní dokonce otevřeně dochází i domů... manžel je přesvědčen, že je to její zpovědník, a má vždycky obrovskou radost, když se ti dva spolu na celé hodiny někde zavrou..."

Opět sklání hlavu a líže mi břicho, rudou hlavičku Honzy Čtvrtka si přitom tře o vlastní bradu. Jazyk má jak malé hádč, cupká mi po břiše schovat se do chlupů... Nevím, čím to je, ale přál bych si účastnit se oněch večerů, kdy Alexandra při taškařicích kanovníka Cha-rentona sehrávala aktivnější roli... je to tak chladná, důstojná pička, když ji nemáte zrovna v posteli.

Čím si ve svých rysech mi občas připomíná Egyptanky. Musí to být ve způsobu, jakým drží rty, jak je špulí, když se mně jimi přibližuje k penisu. A nebo je to možná úhlem, z kterého ji vidím, protože

podobné myšlenky mě napadají pouze ve chvílích, kdy slinami skrání licousy Honzy Čtvrtka. Měla by při tom ale mít zlatý pásek kolem hlavy, zmijí, s kterou by se mazlila, a páví péro, jímž by svého čurá-ka pošimrala...

Zatímco se ho na špičce dotýká rty, nechává si brko ležet v dlani... nespěchá, na všechno je spousta času. Alexandra není z těch mladých čubek, které se na vás vrhají jak blechy. Je vyzrálá, je to velká ženská, a kosti už jí obaluje příliš masa, než aby skákala jak gumový míček. S Alexandrou zažíváte pocit uspokojení, a teprve, když položíte někoho, jako je ona, si naplno uvědomíte, jak málo vám dávají ony soulože, které proběhnou jak exploze. Ohňostroje jsou možná pěkná věc, ale jestli si v zimě chcete uchovat zadek v teple, není nad pomalu hořící uhlí v kamnech...

Když si Alexandra vsune Honzu Č. opět do úst, okamžitě je mi jasné, že až z nich vystoupí, bude měkký. Zastrkují svini vlasy za uši, abych mohl sledovat její tvář... pak se jí kotníky nohou zaklesávám u pasu. Alexandra teprve nyní chápe, že Honza je pěkná kurva, a nemá nejmenší zájem, aby klesl dřív, než ho ucítí mezi nohama... snaží se uniknout, takže ji musím držet za hlavu a tlačít ji dolů, až si konečně v té záležitosti začínáme rozumět. Honza Čtvrtek to posléze vyřeší sám... s nosem vraženým skoro až do Alexandřina krku náhle stříká. Jakmile k tomu dojde, Alexandra bitvu vzdává a příležitosti jaksepatří využívá. Cítím, jak mi z čuráka vysává litry semene, vypadá, jako by mi koule chtěla vycucnout do placátá. V puse jí srkavě klokotá, zní to jako slámka na dně sklenice... a nestačí jí polykat mé sperma... chce mi spolknout ptáka a po něm i mě samotného...

Když mě vypumpuje, je rozvášněnější než kdy jindy. Seskakuje z postele a doprává si další doušek koňaku, načež se vrací a dráždí si buchtu, kterou se mi tře o přirození. Nakonec se po zádech vrhá do polštářů a s dírou vyloženou pár centimetrů od mého nosu začíná onanovat. Je vidět, že ode mě cosi očekává... Po několika minutách, během kterých mi předvádí, jak zmíněná část jejího ustrojení funguje, roztouženě vzdychá. Jsou chvíle, říká mi, kdy si opravdu přeje, aby děti na venkově nebyly... Kdyby tu teď měla svého Petra, ten by hned věděl, co dělat, hned by ji učinil šťastnou... nebo i Táňa... Něžná malá

Táňa se svou uličnickou pusou a hbitým jazyčkem... Ano, někdy si, i když ví, že jednala správně, když je z Paříže pryč posílala, přeje, aby je měla opět zpátky.

S čímž by tedy její rodina nepochybně upřímně souhlasila. Vím, že Táňa i Petr by udělali v podstatě cokoli, aby se do Paříže mohli vrátit, i kdyby s tím výsada, že půjdou s matkou do postele, venkoncem nesouvisela. Je to všechno stejně pěkně uhozené... zatím jsem nepozoroval, že by trest pobytu v odloučení měl na děti jakýkoli skutečný účinek...

Alexandřina zaobalená výzva zůstává nevyslyšena, a sviňka se mě ptá nakonec přímo... nevlízl bych jí kundu?

Odpověď zní ne. Co já vím, kdy jí naposledy Canon Charenton brousil žemli svým velekněžským čurákem, a radši bych se propadl, než aby mě umluvili osvojovat si Petrovy zvyky. Abych jí udělal radost, lížu ji na stehnech... chutnají po kundě, a jelikož značná část Alexandřina štěstí spočívá v očekávání, téměř ji tím uspokojuji. Jeden prst má stále v dírci a málem se rozlomí, jak se snaží roztáhnout nohy ještě o trochu víc, když si píču mastí dál a já ji jazykem šmejdím všude kolem.

Věčně to ale trvat nemůže... Alexandra začíná být příliš nadržaná, než aby s tím vystačila déle než několik minut. Chce zjebat, a pouhý prst ve frndě je chabou náhradou za to, co by tam mělo být. Šimrá Honzu Čtvrtka ve vousech, kdovíco mu slibuje, podplácí si ho polibky... a zakrátko ho vydražďuje natolik, že opět zvedá hlavu. A pohled na to, jak se znovu staví do pozoru, Alexandru nějak vzrušuje! Zmítá sebou po celé posteli, až to vypadá, jako by tu pod dekami tábořila minulý týden parta mladých skautíků... leze prese mě, pode mě, plazí se mi mezi rukama a nohama a všude zanechává stopy kundích šťáv a pachu. Nakonec, jak se tak kolem mě ovívá, ji popadám, házím na záda a skáču na ni...

Nespokojí se s tím, aby jen rozhodila stehna a počkala na mého lo-fasa... prsty se zaklesává do rozpuklé kundy a roztahuje si láptě tak doširoka, až získávám na chvíli dojem, že se jí díra rozšíří snad až po břicho. Pak vyráží kupředu a sama se snaží narazit na čuráka. Nemohla minout... s tak rozšklebenou pičkou, jakou předvádí, v žádném případě. Péro projíždí houštinou chlupů a mezi těmi mokřými, roztáhlými

pysky, a pak už rovnou dovnitř, až mám pocit, jako by mi pták plaval v oleji. Alexandra mě objímá rukama, objímá mě nohama a kunda sebou škubne zpátky, a tak i Honzík se ocitá v mazlivém objetí...

Pokud vím, Alexandru na Charentonově večírku nikdo neošoustal. To, jak se chová, by tomu rozhodně odpovídalo... ze způsobu, jakým přijímá šuk, kterým ji štědře obdarovávám, byste soudili, že prožila týdný sama. Je samozřejmě možné, že její šotci ji zas tak dobře, jak by mě byla ráda přesvědčila, neprcali... duch třeba nestačí ukojit potřeby těla...

Svíjí se jak tanečnice hulá hulá se sukní plnou blech... chňape si po kozách a cpe mi je do obličeje, žebroni, abych je cucal... Supí jako přetopený parostroj a já čekám, že na něm co chvíli povolí pojistný ventil. Chytám ji za prdel, sevru ji a roztahuji pŕlky... když ji začínám dráždit v chlupech kolem konečníku, shazuje nás málem oba z postele.

Bože můj, množství chlupů, které ta ženská nosí okolo zadní díry, je skutečně udivující! Než naleznete konečník, musíte tím lesem procházet s lucernou... Alexandra kdyby někdy chytila filcky, hostila by je do konce života... musíte vzít mačetu a v tom houští, když se jím vydáte na průzkum, prosekát stezku, značkovat si cestu zpátky... Nakonec se mně daří konečník najít a chvíli jej obšťourávám, než mám jistotu, že se opravdu jedná o místo, kam se lze prokvrdat prstem... Alexandra vřiská, jako bych z ní stahoval kůži, ale v zadku se jí beztak tři mé prsty ocitnou... Pocit, který uvnitř mám, mě přesvědčuje, že bych ji tam mohl strčit ještě tři další a nic tak hrozného by se nestalo...

Čurák jí náhle zalévá lŕno semenem. Alexandra se s tím horkým nárazem bez problémů vyrovnává, svírá kolem mě těsněji nohy... a má to taky... Ležíme zaklesnutí jeden ve druhém a já jí pokaždé, když se zasvíjí, do konečníku kroutivě

zatlačím... Orgasmus jí snad nikdy neskončí... a ani mně ne...

Jedno číslo Alexandře dneska večer nestačí. Dává si dosti dlouhý oddech na to, abych si přihnul ještě trošky jejího koňaku... pak se na mě opět vrhá a dychtí po další souloži. Lehá si na mě a ohanbím se mi tře o nohy, honí si píču na mém přirození, přičemž mě i celou místnost zaplavuje ostrým, lahodným zápachem, který z ní vychází. Je tak mokrá, že když se mi otře rozkrokem o břicho, je to, jako kdyby mně je zapatlávala kartáčem namočeným do barvy... později, když jí chlupy zaschnou, kudrnatí se jí každičky z nich ztuhle, jako by byl naškrobený...

Chce ode mě slyšet, Alexandra, jestli není na šukání lepší nežli Táňa... Ta malá onanistka, říká o ní. Proč prý by měl muž jako já tak strašně chtít, jako já jsem chtěl, Táňu šoustat? Pokud jde o chlapce, tak ano, to by dokázala pochopit, že by nějaký hoch chtěl s Táňou souložit... a jí by to skutečně nevadilo, kdyby se Táňa nechávala pcat od stejně starých mládenců. Ale všechny ty sprostárny s dospělými muži... není to dobré pro ně a už vůbec ne pro Táňu. Co bude proboha ta holka dělat, až vyroste? Co bude potom vyhledávat, aby se ukojila? Ale aby se vrátila ke své původní otázce... není ona, dospělá žena vybavená vším potřebným pro uspokojení mužovy vášně, lepší než ten mrňavý cvrček s plochou hrudí, ta pubertáčka, ta...

Jak může sakra chlápek na něco podobného odpovědět? Táňa je třída sama pro sebe... ji nelze posuzovat podle běžných měřítek, protože něco takového jako ona jinde neexistuje. Odpovídám tím, že se Alexandry zeptám, proč ta dívka přitahuje ji... Ach, to je ale přece něco úplně jiného! Alexandru v tomto případě ovládá výhradně krve-smilný motiv. Kdyby Táňa nebyla její dcera, neměla by s ní vůbec nic... vůbec nic. A mohla by se před ní klidně promenovat celý den a celou noc a absolutně nic by se nestalo. Absolutně nic. Což jsou samozřejmě všechno kecy. Je nepochybně lákavé udržovat poměr s píčkou jako Táňa a kořenit jej skutečností, že je to vaše příbuzná, ale dcera nedcera, Táňa by Alexandře do postele vlezla, kdykoli by se jí zachtělo.

Alexandra začíná probírat některé z nejvýznačnějších okamžiků, které v průběhu oněch nešťastných náhod s dívkou zažila... Táňa z matky podle všeho vytáhla veškeré pikantní podrobnosti týkající se jejich sexuálních hrátek s muži, které Táňa zná... a oplátkou se s ní podělila o několik vlastních zkušeností. Nejzajímavější mi ale připadá sdělení, že Canon Charenton na Alexandru naléhá, aby dcerku postoupila jemu a jeho ďablovi. Alexandra ho dosud pod různými záminkami odmítala... Nyní to všechno pochopitelně skončilo... ale kdybych ji byl dneska večer nedoprovázel, říká Alexandra a zachvěje se... och, to už by byl opravdový konec... ano, byl by to určitě konec...

V této chvíli je už vydrážděná natolik, že ji jednoduše musí opět někdo zmrdat, a nezapomínala dělat něco i pro mě... Ocas mi tvrdě stojí a ona ho drží mezi stehny a tře se o něj svou rozpuklou broskví. Aniž by o to jeden či druhý z nás nějak příliš usiloval, péro se ocitá v otevřené dutině... Nepotřeboval bych víc než si jen tak ležet a lenivě Alexandru vyšukávat, ale na to si ona nepotrpí, a určitě je to něco úplně jiného, než o co jí jde právě teď. Je plná nadšení... nakonec vylézá na mě a ukazuje mi, jak bychom to podle ní měli provést.

Napadá mě spousta nepřijemnějších věcí, než je tahle... ležíte pohodlně na zádech a díváte se, jak na vás maká nadřžená, macatá děvka. Nemusím se kurva ani pohnout... Alexandra všechny nezbytné figle ovládá dokonale sama, takže je to něco naprosto jiného než zkoušet to s nějakou mladou, nevědomou píčkou, které musíte ukazovat, jak celé soustrojí funguje. A Alexandra na mně odvádí doopravdy skvělou jízdu, úplně se odvazuje, když v duchu si očividně říká: k čertu se vši důstojností. Řekl bych, že žena, která se na vás v této pozici naplno rozprácá, ztrácí více důstojnosti než v jakékoli jiné poloze, do které ji můžete dostat... kurva, i když vám budou čadit brko, mohou si jistou dávku důstojnosti zachovat, ale při tomhle nadskako-vání a bušení, když šoustají shora... ani nápad.

Nikdy jsem ještě neměl ženskou, která by, když mrdá v téhle pozici, nechtěla vidět, jak to tam dole vypadá. Dokud zůstávají na zádech, můžete je šukat týden, aniž by se v nich probudila zvědavost, ovšem jakmile je pustíte do sedla, začínají se rozhlížet po zrcadle. Alexandra není výjimkou... stačí, aby chvíli šoustala, a už seskakuje a popadá zrcátko. Pak je zas na mně a po prvním krátkém pohledu na to, co se dole odehrává, je málem hotová. TAKHLE by to snad vypadat nemělo, vykřikne, ale když se dívá několik dalších minut, líbí se jí to víc. Má, usuzuje, moc hezkou kundu, která při akci působí velice dobrým dojmem...Chce sledovat, co se stane, až to budeme mít, říká... ale když k tomu pak skutečně dochází, má tak zeskelnatělé oči, že nevěřím, že by o tom, co vidí, měla vůbec ponětí...

Po několik dalších minut je potom v klidu. Leží vedle mě na posteli, nohy má co nejvíc roztážené, aby si trochu ochladila buchtu, a chce mi vyprávět o Charentonovi. Mluvit o tom ji evidentně vzrušuje, i když chce, abych uvěřil, že jí to všechno nahání hrůzu... Cha-renton pochopitelně oklátil kdekeré kundiště ve svém stádu... byl by vyložený trouba, kdyby to neudělal... a jestli v rámci jeho kongregace kdokoli opomenul přefíknout některého ze svých spoluvěřících, je to čistá náhoda. Ach, ta strašná socha! Alexandra na to nikdy nezapomene. Onoho prvního večera byla vyděšená a křičela, když ji k ní přinášeli... V soše se ukrývalo zařízení, jehož jsem si pravděpodobně nevšiml... nádobka obsahující posvěcené víno, kterou lze v tom mohutném pohlavním údu uvolnit... ke konci své první mše byla prý Alexandra svěceným vínem pěkně nacamraná.

Zajímá mě, co hodlá podniknout nyní... vrátí se ke katolické církvi? Ne, Alexandra nevěří, že by to bylo možné... má pocit, jako kdyby v sobě všechno, co ji k mysticismu především přitahovalo, vyčerpala. Sama neví, co bude dělat... ale co bych prý říkal nápadu, že by Táňu nechala vstoupit do kláštera?

Pomyšlení na Táňu v klášteře je prostě příliš absurdní. Ten fracek by zkazil samu matku představenou... řádové sestry by se do čtrnácti dnů honosily puncem tvrdě jedoucích lesbiček a v baráku by se tam nenašla svíčka, která by po zapálení nevydávala podivnou vůni... Alexandra vzdychá a dává mi za pravdu... ale co bude dělat, neví... měla tenkrát jejich otci vykouřit čuráka, říká.

Konečně chce znovu mrdat, a aby mi ptáka dostala zpět do náležité formy, nechává mě, abych ji ho strčil opět do pusy. Trvá jí dlouho, než Honzu Čtvrťka probere z vytržení, ale je odhodlaná ke všemu, a když taky skoro všechno, až na to, že by ho zaživa spolkla, udělá, péro se mi začíná opět stavět. Potom, když mám, čím ji mohu slušně zjebat, dostává nápad, který nepatří právě k nejšťastnějším. Pokouším se ji varovat, ale než ji stačím zadržet, vtírá si do buchtu několik

kapek koňaku... aby prý zjistila, jestli se tím něco změní.

Jakmile se jí chlast dotkne, popadá jí totální amok. Vyplivne čuráka z huby, skáče prese mě a začíná hopsat po místnosti a vyje. Obě ruce si tiskne do rozkroku... ovívá se kapesníkem, syje na sebe pudr

a z nějakého neznámého důvodu vyskakuje do křesla a skáče z něho dolů... Kdyby se jednalo o Tánu nebo možná i Annu, tak směšné by se to nezdálo... ovšem Alexandra je tak kyprá a poklidně vypadající ženská, že je to přímo k popukání.

Nakonec hupsne zpátky na postel... má za to, že když do ní houknu péro, přestane ji to snad pálit... vrážím jí tam tedy ocas a ona se rozeřve víc než kdy jindy... všechno, co ode mě nyní potřebuje, je, aby mi co nejrychleji unikla. Zarážím jednoduše čuráka hlouběji a nepovolují... přecám ji, až dostávám závrať, a čím víc všeřtí, tím jsem spokojenější...

Stříkat do ženské, která spouští takový pekelný randál jako Alexandra, by mohlo být docela zábavné, kdyby se to tolik nepodobalo snaze projet se na kole po plachetnici zmrzající se na rozbouraném moři. Když do ní přestávám pouštět semeno, Alexandra se nepřestává snažit prokopat se prkýnky pod matrací, jenže já se jí klackem držím v pindě dál.

Znenadání, aniž bych jí předtím cokoli o tom, co se chystám udělat, naznačil, do ní začínám chcát.

Ve chvíli, kdy zjistí, o co kráčí, se Alexandra rozběsí... spaluju ji, pukají lůno, rozbíjí to celé její vnitřní uspořádání... ale hrozně se jí to, čubce, líbí, přestává náhle říčet, prudce mě objímá oběma rukama a žebrá, abych jí tam toho dal ještě trochu. Bude to mít... chce, aby to ze mě tryskalo opravdu prudce... Slyším, jak jí v břiše cosi pro-bublává...

Děvky jsou prostě šílené... a to všechny, do prdele, do jedné... Ať jim děláte cokoli, je to prima, je to úžasné... Chcete, aby vám přivedly sestru nebo dceru nebo babičku? Báječné! Zachce se vám rozsekat jim prdel? Och, vyřítí se okamžitě ven a koupí vám bič! Za všechno jsou vděčné a všechno, co jim uděláte, jim přináší radost. Není jiného vysvětlení... pičky, jedna jako druhá, to mají v hlavě pošahané...

Ernest leží s flaškou v posteli a kolem hlavy má věnec z povadlých růžových lístků. Když vstupuji do ložnice, dává si fitřana a volá po tanečnicích, ovšem žádná se neobjeví.

"Hmmm... tanečnice nejsou," říká Ernest. "Tak to už to budu mít asi za sebou." A pořádně si z láhve přihne.

Nepamatuje si přesně, jak dlouho je opilý, říká mi, ale dozví se to ihned, jakmile se vrátí do práce. V redakci prý tyhle věci velice pozorně sledují. Vzpomíná si nicméně, proč se opil... což je v Ernestově případě skvělý triumf. Opil se ze soucitu k příteli, načež se zmíněný přítel usmířil s manželkou a nechal ho pokračovat samotného.

"Vzal mě domů na večeři," vypráví Ernest, "a hádej, co bylo, když jsme tam přišli? Tu jeho piču právě někdo sjížděl přímo na tom stole, kde jsme měli povečeřet! Slyšel už jsi někdy něco takového? Rovnou na tom jídelním stole, ležela tam s holou prdelí a ten chlapík to do ní rval..." Pomyslení na chlapíka, který to do ní rval, Ernesta natolik pobuřuje, že si musí dát dalšího loká. Tentokrát nezapomíná nabídnout i mně a kromě toho mi nabízí, že kdybych chtěl, mohl by mi uplést věnec.

"Pojdme si o tom podiskutovat," říká. "Ty budeš, jestli dovolíš, tvrdit, že manželství je vznešená a posvátná instituce, kdežto já budu zastávat opačné stanovisko." Zvedá se na lokti a omotává se příkrývkami jako tógou, ale než stačím při zahájit, Ernest zapomíná, o čem měla být. "Co si o takové děvce jako ona pomyslíš?" táže se. "Nečekal bys, že bude mít tolik slušnosti a zařídí to tak, aby manžel mohl alespoň přivést domů návštěvu bez toho, že se ten člověk ocitne v hrozných rozpacích? Ale to ne... jebala tam, svíjela se a kvičela jak prase při zabíjačce a ten drzý žabožrout do ní přecase zarážel, až jí šly bubliny od nosu. A já do toho pokoje, Alfě, přesně jako vždycky, vešel první. No a co jsem mohl dělat? Jak jsem měl vědět, jestli to tam u nich není třeba pravidlem: snad jsme se měli postavit za chlápka do fronty a čekat, až na nás přijde řada? Co ty na to, Alfě? Nezbyvalo mi nic jiného než tam stát a počkat, co se z toho vyvine; kdyby si manžel svlékl kalhoty taky, bylo všechno v pořádku a později, až bychom ji byli oklátili, jsme možná mohli k té večeři nakonec zasednout. A poslouvej! Setkal ses někdy s maníkem, který se ti chlubil s novým rádiem, nebo třeba autem, a právě, když byl v nejlepším, přestala ta věc fungovat? Co takový chlapík řekne? Řekne pokaždé: 'To je divný, tohle se s tím ještě nestalo'. A přesně to ustavičně mluvil i tenhle chlápek, až na to, že zatímco jsme večeřeli žitnou whisky, mluvil o ženské..."

Ernest je konečně nucen odmlčet se, aby popadl dech, načež spouští aria da čapo a vypráví to celé znovu.

"Když jsme se pak nalili, našli jsme si nějakou kurvu a všechno už bylo zorganizované tak, zeji ošukáme... a co si myslíš, že se stalo potom, Alfě? Chlápek usoudil, že by svou ženu dokázal opíchat zatraceně líp než ten prašivý Francouz, co mu ji tam přecal, a oznamuje mi, že půjde domů, aby jí to předvedl. A ani mě nezve s sebou! Bože můj, nečekal bys, když tě předtím pozval na večeři a tak, že aspoň tolik pro tebe udělá? Ale on jen spolkl pár těch peptonových pilulek, které prodávají po barech, a odešel sám... Což ti jen názorně ukazuje, jak ženská dokáže zruinovat výtečného chlapíka..."

Ernest cestou někde sebral hromádku uměleckých fotografií. Leží na prádelníku a já se jimi, zatímco potřetí poslouchám Ernestovu historku, začínám probírat. Je to opravdu prvotřídní zboží, ženské jsou na nich opravdu ženské, nejde o žádnou tu partu tetek, které se snaží vypadat jako roztomilé pičky... a skoro hned na začátku... objevují Annu. Vykřikují a Ernest se musí podívat, co jsem to našel... ani nevěděl, že ty věci má.

No co, svět je malý, říká, a jak se fotkami prohrabuje, nachází pár dalších s Annou... určitě je proto koupil, že ji mezi všemi těmi kunda-mi viděl. A Anna je další pěkně namyšlená čubka, sděluje mi. Nebo si snad myslím, že by mně nebo komukoli jinému z nás minila něčím prospět? Anna nemíní prospět vůbec nikomu, Anna v žádném případě.

Když odcházím, mám fotografie s Annou v kapse a v žaludku mě hřeje pořádná dávka z Ernestovy litrovky rezné.

Ernest si zatím z prádelníku vyndal další půllitrovku a stále ještě hovoří, zase už volá své tanečnice. Jdu do redakce, a protože tam nikdy nemám do čeho píchnout, trávím, aby to vypadalo, jako že pracuji, zhruba půlhodinku tím, že píšu několik dopisů. Načež opět vyplouvám ven, abych se po něčem porozhlédl.

Hned, jak vyjdu na ulici, potkávám Artura. Hledá mě, říká, a je tak rozrušený, že sotva mluví. Než je mi schopen vysvětlit, o co se vlastně jedná, musí se napít, a nevydrží to ani tak dlouho, abychom přešli přes ulici do hospody, kde

mám otevřený účet... jdeme do baru hned vedle redakce, ve kterém jsem účet už bezmála před měsícem vyčerpal. Ukazuje se, že naše malá přítelkyně Charlotte přišla k Arturovi na návštěvu. Nebyl doma, ale nechala mu pár řádek... ve kterých nás oba zve, abychom k ní zaskočili a strávili s ní trochu času. Artur je z toho totálně posraný a trvá na tom, že mi dopis nahlas přečte, abych měl jistotu, že nepřijdu o jeho nejlepší místa.

"Představ si, jak ta malá píča přichází ke mně do kvartýru," koktá. "Kristepane, nedovedu si představit, co si tam pomysleli, když se ozval zvonek a za dveřmi stála ona... V baráku budou mít za to, že jsem se pomátnul. Koukni, přečti si znova tuhleto pasáž... jestli to není výzva, abychom přišli a omrdali ji, tak nevím! Bože, neřikal jsem ti, že je to děvka? Neřikal jsem to?" Kopne do sebe pernod a objednává další. "Hele, Alfě, jak jsi na tom dneska s odvahou? Máš obvyklou kuráž? Kriste, já tedy nervy na to, abych tam šel a byl s ní sám, nemám... ale kdybys tam byl se mnou, bylo by to v pohodě..." Úzkostlivě mě sleduje a čeká, co já na to. "Poslouchej, Alfě, něco ti řeknu... můžeš ji vyzkoušet první. Půjdem tam oba a ty si ji pěkně oklátiš, pak nastoupím já... Kriste, vždyť já ti o tom nemusel vůbec nic říkat, chápeš... mohl jsem tam prostě zajít a sejmout ji sám. Ale já takový nejsem, Alfě... Ovšem slyšel jsi v životě o něčem podobném? Kdo kdy kurva slyšel o trpaslici, která by byla děvka? Hergot, mě to nikdy ani nenapadlo, přemýšlet o sexuálním životě trpaslíka..."

Nejsem si ani zdaleka jistý, jestli Artur neplácá nesmysly. Z toho vzkazu vyčetl totiž mnohem víc, než kolik je v něm napsáno, a jedinou věcí, k níž nakonec jednoznačně dospíváme, je jen další frťan. Ale když už ne vývodům, důvěřuji alespoň Arturovu tušení, a celá ta trpasličí záležitost je natolik praštěná, až láká. Krátce řečeno, návštěvu uskutečňujeme...

Když nás pouští dovnitř, vypadá Charlotte jako panenka... ovšem panenky zase úplně všim, co má na sobě ona, nevybavují. Pokud ji to, že nás tam oba vidí, překvapuje, nedává to znát... Je tak ráda, že jsme přišli, říká... nevěděla, co si dnes počne. Potom, jen co se usadíme v křeslech, do místnosti vchází jak člověk veliký policejní pes, který projevuje jediný úmysl, a sice Artura i mě sežrat.

Kdyby nám nehrozilo tak bezprostřední nebezpečí, že skončíme v jeho chřtánu, bylo by docela zábavné dívat se, jak dívka s tím hovadem zápasí. Popadá ho za obojek a pes ji, aniž by o to musel nějak zvlášť usilovat, zvedá do vzduchu a mává s ní kolem. Ale Charlotte ho praští po čumáku a říká mu, že má ohavné způsoby, načež se pes téměř okamžitě zklidní. Stačilo by mu, aby na ni zaštěkal, a třísklo by to s ní o zem, ale on jen stáhne ocas mezi nohy a odplíží se ven.

Charlotte říká, že ho jde zavřít, a vybíhá za ním, přičemž prdel-kou vrtí stejně zdatně jako kterákoli normálně vzrostlá ženská. Artur mi šeptá... je jasný, proč si drží takovýhle zvíře, co? Kdyby chovala francouzského buldočka nebo takovou tu nechutnou, holou mexickou potvoru, byl by to prostě domácí mazlíček... ale, Kristovy nohy, viděl jsem toho ptáka, co měl tenhle křip!

Po druhé skleničce o tom není pochyb... Charlotte dychtí po mrdání. A mezi tím, jak se chová ona a jak by to dělala každá jiná děvka, žádný propastný rozdíl není. Všechno, co Artur nebo já řekneme, je velice zábavné, a někdy je to zábavné, i když to tak nemyslíme.

Ta malá kurva! Je úchvatná, jak tam sedí v křesle, kam by se vešla snad desetkrát, a překřížuje titěrné nohy, přičemž si vyhrnuje sukni, aby nám umožnila pohlédnout na to, co se skrývá pod ní... Ovšem jak dostat do postele trpaslici, o to jsem se zatím starat nemusel, takže nevím, co dělat dál. Dívám se na Artura; Artur se na mě usklíbne. Dál pijeme Charlottinu velice dobrou skotskou... ona si frťany ředí vodou, ale nemělo by trvat dlouho, než s ní něco vykonají...

Alkohol na ni pak doléhá zcela náhle... v jedné chvíli je v pohodě... v příští se v tom ocitá kompletně až po uši. Neuvědomuji si, o co kráčí, dokud nevstávám, abych jí nalil další skleničku... Otočený zády k Arturovi se nakláním přes křeslo, a dřív, než mi dojde, co se děje, mi Charlotte chňapne po ocasu a svírá mi kalhoty v rozkroku. Je to ohromující pocit... ty dětské prstíky vydražďující vás na poklopce... Jednoduše tam stojím a nechávám ji, aby si mi s tou věcí hrála. Po-pleskává mě po něm a hladí způsobem, jakým některé ženy zacházejí s kožešinou, když v druhé ruce přitom drží skleničku a usmívá se, jako bychom sdíleli nějaké tajemství. Ovšem tajemství nám dlouho nevydrží... Artur zašilhá po tom, co se děje, a řve.

"Hej, a co já?" ptá se... a nikoho nenapadá, že by si říkal o nového panáka.

Ta malá děvka mi ho ani nepřestane honit. Má tak malé ruce, že se mně jimi do poklopce dostane, aniž by musela rozepínat jediný knoflík, a také nám to hned předvádí, zatímco se svým panenkovským úsměvem obrací k Arturovi.

"Ty jsi za mnou nepřišel," říká.

Zdá se, že Artur na naši předchozí dohodu zapomněl. Vyletí a tak rychle, jak jsem ho pohnout se ještě neviděl, se ocitá sedící na protější opěrce Charlottina křesla.

"Toho člověka tamhle si vůbec nevšímej," říká trpaslici. "Tady, na tohle si sáhni... Není to krasavec?" Bere jí skleničku a klade si její ruku na poklopce. "Nebudeš si přece pohrávat s něčím takovým, jako má tamhleten... O takových lidech každopádně nikdy nic nevíš... Kde byl minulý týden? Víš to? Ví to vůbec někdo? Neví to sakra nejspíš ani on sám..."

Tady... jen ho zmáčkni, tak, a dívej, jak se zvětšuje."

Charlotte se hihňá a mačká nám je oběma. Je hloupý, říká... oba jsou až příliš velké... Copak nevidíme, že ona je prostě jen velice malá dívka s velice malou ctižádostí? A Artur chce okamžitě její ctižádost vidět. Poprvé slyší, že by to někdo takhle pojmenoval, říká. Artur musí být opilý... domnívá se, že je vtipný.

Ale Charlotte nám svou ctižádost ukázat nechce... ukáže nám nicméně všechno kolem, abychom získali představu o její velikosti... Vyhrnuje si šaty a předvádí nám líbezná stehna... Artur prohlašuje, že to nestačí, a v tomto bodě se konečně oba shodujeme. Charlotte tiskne nohy k sobě a ukazuje nám, jaká je výš, a dojde až ke kalhotkám. A na ty její kalhotky, jakmile jste je jednou spatřili, do smrti nezapomenete... museli je šít z fěrnických křidélek... vypadají tenčí než ty nejjemnější hedvábné punčošky... bojím se je dotknout... rozpadly by se mi pod rukama. Ale její stehna vyhlížejí pevněji... musím si na ně sáhnout, a nezdá se, že by jí to vadilo...

Charlotte nám přestává honit klacky a ukazováčky se nahoře u rozkroku dotýká vlastních stehen. Vidíme to? Je tam takhle široká. Kde by přišla k něčemu tak velikému, aby to vyhovělo účelu, na který pomýšlíme? A pokud jde o ten druhý způsob... vede odtud... pak někam dolů, dovnitř. Zvedá ruku a palcem a jedním z prstů odměřuje vzdálenost... větší tam není...

"Poslyš... co takhle nechat nás, abychom si sáhli?" říká Artur. "Musím si o té věci něco zjistit... Hele... můžeš mi zase sahat na ču-ráka... já budu rozdělovat tebe a ty mě, jasný?" Mluví k Charlotte, jako by byla dítě a věcem příliš nerozuměla. "Možná je, jak tvrdíš, příliš malá, ale já si tam musím zjistit něco jiného..."

Charlotte mu nedovoluje, aby ji strčil ruce pod kalhotky... Artur si kouše nehty a Charlotte říká, že se s ní nejspíš začne hádat. Takže jí nezbývá než si kalhotky svléknout, a doufá, že nám to nebude vadit... A dívali bychom se jinam? Ano? Dobře... Malými lodičkami s vysokými podpatky se zapírá do měkkého křesla a nadzvedává prdel-ku... Držím jí šaty nahoře, takže má stále obnažené břicho, a ona se mezitím z onoho kusu spodního prádla vysoukává...

Pohlédneme s Arturem jeden na druhého... mají skutečně chlupatou. Honosí se tam dole senzační malou houštinkou... vyrazím po ní rukou a Artur přichází příliš pozdě... Charlotte se opět usazuje a honí mu ocas, zatímco já zjišťuji, co se v tom huňatém porostu skrývá...

Je to dokonalá malá kunda... a není zase až tak zkurveně malá. K tomu, aby ji šlo považovat za kundu běžné velikosti, má zatraceně daleko, ale není na ní také nic, co by vás nutilo přemýšlet o holčičích kačenkách. Řekl bych, že je ještě menší než Tánina, a je i měkčí, ale chlupy kolem má hustší a delší... Je to ženská kunda, se vším všudy, jen je prostě menší... Zajíždím prstem do štěrbiny a vtlačuji jej mezi pysky... a když pohlédnu Charlotte do tváře, abych zjistil, co na to říká, ta malá děvka na mě mrkne...

Myslím si, zeje hezká? Až jednou potkám nějakou ženskou, která mi tuhle otázku nepoloží, vidím to tak deset ku jedné, že v tu chvíli zjistím, že právě spolkla své falešné zuby a zadusila se jimi... je to, jako by se vás ptaly, jestli vám dýchání připadá příjemné... kunda je kunda a všechny jsou hezké... Ale Charlotte je opravdu výjimečná čubka... Nevadí mi říkat jí, jak fantastickou mašinku podle mě mezi nohama nosí. Člověk ji musí obdivovat, stejně jako obdivuje velmi maličké, ale perfektní hodinky...

Artur už cvokátí, jak se nemůže dočkat, až se mu Charlottina žemlička dostane konečně do pracek. Dívka mu zatím už rozepnula poklopec a péro mu drží oběma rukama, ale jeho to nezajímá ani zpolo-viny tolik jako to, co se děje dole. Poplácávám Charlotte po zadniče... Je měkkounká jako prachový polštář... Doufám, že není náchylná k modřinám, protože se neubráním, abych ji do ní neštípal.

Artur, když mě vystřídá, žasne. První věcí, která ho napadne, je, že se Charlotte zeptá, jestli si nechala kundu vyfotografovat a má nějaké její fotky... Mohla by nadělat jmění, radí jí, a nestálo by jí to víc než ty snímky prodávat, případně je opatřit měřítkem, aby bylo vidět, jak je velká v milimetrech... Charlotte mi zatím rozepíná poklopec a vytahuje Honzu Čtvrtka ven, aby se nadýchal odpoledního vzduchu. Vzdechá... myslí, že je nádherný... Ať už je Charlotte jakkoli malé pivo, v rozkroku má stejné choutky jako velká ženská.

Artur ji chce odnést na pohovku a svléknout.

"Bude to v pořádku," ujistí ji. "Kraci, vždyť to je vlastně pěkně velká kunda... Vsadím se, že jsem nejednou šukal menší. Podívej, já stejně nemám tak velkého ptáka... vlastně, když dojde striktně na míry, není velký ani trochu; to jen tak zpočátku vypadá. Zeptej se Alfa, ten ti to potvrdí."

Celou tu dobu si honí cosi, co vypadá jako kus červené požární hadice... Ale malé Charlotte to všechno zní naprosto logicky. Oba si nás zkoumavě prohlíží; můj ocas se jí prstíky nedaří ani úplně obejmout, ale přikyvuje... Nu, snad... A Artur říká, že kdybychom nemohli prcat, můžeme jen tak ležet a vzájemně masturbovat...

Charlotte leží natažená na pohovce. Je tak maličká, že když jí sundáme boty, nedosahuje nohama ani k jejímu okraji...

Artur dokáže její stříviček kompletně ukrýt čistě jen tím, že kolem něj sevře pěst. Kristepane, toho sexu, který je zabalen v tak malém balíčku! Má ho dost i na normální ženskou, a všechno se to musí vejít, vecpat do toho dychtivého, drobounkého těla... Když se jí dotknete, cítíte, jak to z ní vyzařuje...

Většina trpaslíků, které jsem viděl, byla jak shetlandští poníci... zakulacení a tlustí a víceméně bez jakéhokoli tvaru. Ale stejně jako občas zjistíte, že jedno ze zmíněných zvířat vypadá stejně elegantně a vyváženě jako kůň, když hlavou přitom stále ještě odpovídá ostatním, je tahle pička tady miniaturou opravdové ženy. Má její tvary... a jsou to fajnové tvary... a těla dokonce užívá stejným způsobem jako dvakrát tak velká ženská jako ona. Ještě jsme se skoro nikam nedostali a já už si začínám připadat příliš veliký a nemotorný.

Má báječné kozičky... Jsou tak malé, že když na jednu z nich položíte ruku, zmizí vám celá v dlani, ale při její velikosti jsou to vyložené výstavní kousky. Neexistuje nejmenší šance, že byste ji mezi ně mohli šoustat... Arturův čurák vypadá jako baseballová pálka, když to později zkouší... Ale ocucávat čubce kozy tak, že do huby berete celý ten její krám, je úplně nový pocit...

Artur náhle má na co si stěžovat... lituje, že si s sebou nevzal svůj kodak. Ne že by chtěl dělat nějaké pornofotky, vysvětluje Charlotte... všechno, o co se mu jedná, je jediný snímek, na kterém by ležela vedle něho na pohovce, takže by bylo vidět, jakého on má čuráka a čím ho ona může přijmout. Charlotte se kvůli tomu naštve... Co prý si vůbec Artur myslí, že ona je za dívku? Nebrání jí to nicméně, aby ho, jakmile se svlékne, za čuráka chytila... Ležíme s Arturem vedle sebe a Charlotte se usazuje mezi nás a oběma nám je honí...

Je snadné proniknout prstem do štěrbinky, kterou má mezi nohama. Charlotte je vlhká jako kterákoli jiná ženská, a když to provádíte jaksepatří, nenarazíte na žádné potíže... A jí se tahle hra na prstíček líbí... Pokládá se na záda, roztahuje nohy a říká nám, ať už rovnou začnem.

Artur sedí a čichá si k prstu... Několikrát chce něco říct, ale pokaždé se hned na začátku zarazí a podívá se nejprve na Charlottinu pindu a pak na mě. Je jasné, na co myslí, ovšem Artur má vybíravý jazýček... Konečně si dodá odvahy... sklání se pořádně si Charlotte očichává. Trpaslice ho sevře nohama kolem krku a pičulkou se mu přitiskne k obličejí.

Artur vzhlíží ke mně a říká, že jestli se mi to nelíbí, tak ať si vyseru voko... Zajíždí Charlotte jazykem do dírky a začíná ji lízat... Ležím vedle Charlotte a hraju si s jejími cecíky...

Je to panenka, se kterou bych si vydržel hrát celý den. Ale Jean Jeudi nedokáže ocenit abstraktní stránku věci... v holé lebce mu sídlí jediná myšlenka a vymluvit si ji prostě nedá. Honza chce mrdat a nemá smysl se s ním o tom přit. Jenže já musím počkat, až Artur vytáhne frňák z Charlottina rozkroku... holka má stále ještě nohy zaklesnuté kolem jeho krku a oba si náramně užívají. Chutná jako banánový meloun z Texasu, říká Artur... což pochytil od Ernesta, ale takhle tady po pár měsících začínají mluvit všichni Američané. V Paříži nenajdete jediného, který by nepředstíral, že Spojené státy zná stejně dokonale jako vlastní ksicht...

Charlotte chce vědět, jestli jsme si, když jsme přišli, pomysleli, že by k něčemu, jako je tohle, mohlo dojít. Naznačuji Arturovi, aby držel zobák, ale on jí to jak blbec musí vykvákat... všechno jsme si to naplánovali a já ji měl prcat první. Tím si sám ušetřuje dvojitý úder; Charlotte se naštve na nás na oba, ovšem na něho především. Říká mu, ať jí přestane lízat kundičku, ale já si s ní mohu hrát dál... Abychom ji vrátili do správné nálady, lijeme do ní dalšího frťana. Artur nepřestává vyzvídat... z toho, že se o věci zajímá, ho vinit nemůžete, ale taktu v sobě do prdele nemá co by se za nehet vešlo. Charlotte po něm nakonec chce, aby to tedy vybalil úplně všechno... řekne mu, na co se zeptá, ale pak s ní buď přestane zacházet jako se zrudou, nebo sakra vypadne. Asi tak na šest set sedmdesát pět procent s ní souhlasím. Sám bych nás byl oba vyhodil už dávno...

Arturova první otázka se týká pochopitelně kundy. Chce vědět, jestli všechny malé ženské... výraz, který považuje za velmi delikátní... mají stejné kundy jako Charlotte. Podle všeho tomu tak není. Některé z nich mají kundy velké jak váš klobouk, kdežto u jiných nenajdete víc než malou skulinku bez jediného chloupku. S muži je to stejné, říká Charlotte, a najít odpovídající velikosti je opravdový problém...

Dále Artura zajímá, jestli Charlotte už někdy dřív ošukal normálně vzrostlý muž. Na tuhle otázku dívka odpověď odmítá a já podle výrazu v Arturových očích poznávám, že nyní se chystá zeptat na toho policejního psa... A jasně, než ho stačím zarazit, je to zněj venku. Ještě než se naštve, chytám Charlotte do náruče a Arturovi radím, ať kouká zmizet do vedlejšího pokoje a zeptá se tam psa... Kurva, za chvíli by chtěl vědět, jestli ho někdy vykouřila gumovému panákovu... Zdá se, jako by si vzal mou radu k srdci. Se skleničkou v ruce se odlouďává z místnosti a já se teprve za pár dní, když už o tom vyprávěl Sidovi, dozvídám, že odešel čistě proto, aby se v koupelně podíval, jestli je i hajzl poloviční...

Charlotte se zřejmě líbí, jak mi voní ocas... leží mi hlavou v klíně a neustále k němu čichá, zatímco mě šimráním vydražďuje na koulích. Nakonec vysunuje jazyk a ochutnává čuráka na špičce... otvírá dokořán pusku, abych se mohl pokusit strčit ji ho dovnitř... jentak se nám to daří... a je lepší kuřačka než kterákoli velká ženská... žádné velké ženské by totiž péro nikdy v ústech nemohlo připadat takhle hrozně velké. Charlotte k vám při kouření čuráka nemůže být příliš jemná, když má co dělat, aby se jím neudusila.

Když se ocitá pode mnou a roztahuje nohy, abych ji mohl šoustat, nejsem toho zprvu schopen. Jenom tam ležím a dívám se na ni, dokud nezačne kopat a kňourat, abych už dělal. Pak naskakuji, po stranách cítím její titěrná stehýnka a Honza Č. nosem ryje a pátrá po její kundičce. Je to jako pokoušet se šukat dítě... hovno, je to horší než prcat dítě, protože Charlotte po tom opravdově dychtí, a jestliže se to nepovede, je na nejlepší cestě se pomátnout...

Bojím se, že až ji ho tam vrazím, pukne jako zralá broskev... ale ocas dovnitř proniká, aniž Charlotte jedinkrát zakvíkne. Pokouším se tam dolů nahlédnout... když jsem na konci, je vy boulená jako zmáčkly nafukovací balónek... stejně naběhlá musí být i uvnitř.

Kouše mě do bradavek a říká mi, abych ji prcal... je toho teď tak chtivá, že by o to prosila, i kdybych měl dvakrát tak velké čuráka...

Jakmile ji jednou načnete, je to hračka. Možná už nikdy nebude stejná jako dřív; kundičku už možná nebude mít nikdy tak pěknou a dokonalou, jako než jsme se do toho pouštěli, ale na tom nezáleží, důležitější je, aby to fungovalo jak má... hezká malá pička je dost málo, čím se chlubit, jestli s ní neumíte šukat... Prčám ji opravdu natvrdo a ona chce, abych to rozjel ještě víc. Přitom byste čekali, že když je takový prcek, bude celá vyděšená... ale ani náhodou. Je to prostě skrz naskrz čubkyně, a pokud má z něčeho strach, pak je to možnost, že se jí nedostane takové dávky mrdu, po jaké touží. Kam se v ní čurák, když ji ho do pičky dostanu, poděje, nevím. Jestli ji teď nešimrá na hrtanu, tak už nikdy... a tak ji chytám za tu nadělanou, kyproučkou prdelku, otáčím ji na bok a peru to do ní stejně jako do každé jiné. Nevešel už by se do ní ani vlasek... kundu jí roztahuji natolik, že mezi její okraj a okraj konečnicku byste nepoložili špendlík. A kdo by se tu taky sakra potloukal a pokládal někam špendlíky? Mám ji rozdělanou... stoprocentně rozdělanou, jebu ji způsobem, s jakým ten, kdo ji, ať už to byl kdokoli, stvořil, nikdy nepočítal... Najednou začíná kvíkat... kope mě nohama do boků... přichází jí to a ukazuje mi, že i ona umí mrdat...

Charlotte patří k těm ženským, které jako by orgasmus mohly prožívat tak dlouho, jak dlouho je budete píchat. Polštáře z pohovky leží skopané na zemi... na tak malou holku spouští Charlotte opravdu neobyčejný kravál. Odvazuje se a hláskem ječí a dětskou prdelkou pumpuje, že víc natvrdo už to asi skutečně nejde. Dobře, zeje domovník hluchý... kdyby tu čubku slyšel řvát, přitíhl by se a hledal, koho tu vraždí. Charlotte se chytá za kozy a klade mi je přímo do rukou, abych jí je masíroval... pes začíná odněkud, kde ho uvázala, štěkat, až drnčí tabulky v oknech... Charlotte má kundími šťávami mazaná stehna a zadek a dokonce i břicho... Musel jsem jí v kundě narazit na nový pramen... Honza Čtvrtek několikrát škytne. Není zvyklý na tak stísněné končiny a vypadá to, že se nemůže rozhodnout. Ale pak tomu dává volný průchod... a já Charlotte prčám tak divoce, že už ani nekvičí. Má otevřená ústa, ale nevydává ani hlásek. Skutečnost mi dává na vědomí, že v sobě mám kvanta alkoholu... nábytek pomalou gavotou krouží po místnosti.

Artur se vrací a ocas se mu před tělem pohupuje jako kláda. Sedím uprostřed pohovky a snažím se Honzu zklidnit, aby sebou tolik necukal, zatímco Charlotte leží na zádech a prohrabuje se houštinkou v rozkroku. Jakmile spatří Arturova trčícího čuráka, seskakuje z pohovky a běží k němu. Děvka malá přelétává! Oběma rukama ho, kam až jí to jejich délka

dovoluje, objímá kolem zadku a tiskne se mu do klína. Je právě tak vysoká, aby se jí, když před ním normálně stojí a pohledně dolů, špička ptáka dotýkala rtů... Líbá Artura na břicho a do chlupů, které je do půlky zarůstají, a pak otvírá pusku. Jednoduše tam stojí a nechává Artura, aby ji ho strčil dovnitř.

Artur musel, když byl pryč, onanovat. Budťo, nebo nad sebou ztrácí kontrolu, protože Charlotte ho nekouří ještě ani minutu a on už teče. V jednu chvíli ho ta děvka hryže jak hladovec kuřecí kost a oba si nádherně užívají; v následující se jeden jak druhý ocitají v tranzu a Charlotte se jedním lokem pokouší spolknout pintu semene. Mám pocit, jako bych sledoval několikrát zrychlený film...

Charlotte běží rychle zpátky ke mně... Chtěl bych, aby mi kouřila péro? ptá se... a než stačím odpovědět, je na mně a má ho v puse. Líbilo by se jí, kdybych jí lízal pičulku... vráží mi prdel přímo do obličeje a já tam ležím a zírám jí mezi nohy. Jenže mě kunda plná semene nikdy nelákala... koušu ji místo toho do stehén a jí to dělá skoro stejně dobře. Slintá mi a přede nad čurákem, až je pak už na cukrování příliš velký...

Do maličkých ručiček se jí nevejde víc než jediná má koule. Z nějakého důvodu se jí líbí, když mi je může tisknout... snad se domnívá, že z nich tak dostane ještě další sperma. Takže mi jednou rukou mačká koule a druhou se Honzu Č. snaží přesvědčit, aby na ni byl hodný. Pohrávám si mezitím s její prdelkou. Konečník nemá ani zpolovi-ny tak velký jako deseticeň a zjišťuji, že se jí zamlouvá, když ji kolem něho lechtám. Artura věc zajímá... prohlíží šiji a má za to, že by nebylo k zahození vrazit ji tam čuráka, což je ovšem vyloučené...

Ty její dětské prstíky mě přivádějí k šílenství... A ta těsná, panenkovská ústa... Jean Jeudi chce opět ukázat, co v něm vězí, a já ho nenechávám čekat. A je to opravdu zatracený pocit, stříkat semeno do pusinky téhle děvky a dívat se, jak ho polyká...

Jen co jsem s ní skončil a Artur ji začal osahávat, strhne se ten nej-nečekanější kravál, jaký jsem kdy slyšel. A do pokoje se z vedlejší místnosti dere ten policejní čokl, vleče za sebou vodítko a vypadá, jako by měl v úmyslu dokončit práci, kterou měl vykonat už dřív. Je velký jako barák a žene si to rovnou k pohovce. S Arturem se z ní oba skutálíme, každý na jednu stranu, ale po nás pes nejde. Skáče přímo na Charlotte a drží ji pod sebou.

Artur popadá první věc, která mu přijde do ruky... láhev skotské... ale pes vůbec nehodlá Charlotte sežrat... pouze ji znásilňuje. Holka nemůže nic dělat... a čokl ví, co s ní, přičemž za daných okolností je k ní maximálně jemný. A Charlotte se ho nebojí... prožívá jen strašlivé rozpaky.

"Běž a odtáhni ho pryč," radím Arturovi. "Níjak moc ti neublíží."

Artur mě zdvořile žádá, abych šel k čertu... ani se k té svini nepřiblíží. A čoklovi se mezitím podaří dostat konec nadmíru červeného a mokrého ptáka mezi Charlottiny nohy.

"Vypadá to, že se chystá dovnitř," říká Artur. "Poslyš, Alfě, nemysliš, že bysme ho, až to tady skončí, měli pozvat na skleničku? Vsadím se, že ten parchant má určité zkušenosti, které by nebylo k zahození si poslechnout."

"Prosím... běžte... pryč..." říká Charlotte přerývaně. "Žáku, ach, Žáku, nedělej to! Jdi ode mě, ty nestydatý, prostopášný pse."

"To tady budeš sedět a necháš to zvíře, aby ti zabralo díru?" ptám se Artura. "To jako nic neuděláš?"

"Jo, budu tady sedět a celý si to hezky vychutnám," povídá Artur. "Viděl už jsi někdy něco takového? No... při vystoupení v bordelu, to možná. Ale aby pes někoho skutečně znásilnil, to jsi neviděl nikdy... Kristovy nohy, jestli si myslíš, že budu toho koně tady provokovat, dokud se na mě totálně nenasere, tak jsi úplný magor... je větší než já."

Charlotte nás, kdykoli se stačí nadechnout, nepřestává žádat, abychom sakra vypadli. Pes si ji nyní pevně přidržuje, ptákem už je v ní a mrdá ji přímo nadzvukovou rychlostí... Charlotte nakonec nezbyvá nic jiného než roztáhnout pod ním nohy a nechat ho, aby se do ní vy-prcal...

"Hele, vole," říkám Arturovi, když několik minut přihlížíme, "tohle tu za chvíli skončí, a co se stane pak? Říkám ti, že ten čokl má pěkně hnusný pohled... Až ji došuká, dostane zatracený hlad. Seru na to, co uděláš ty, ale já si to od něj pakuji pryč, a měl jsem s tím začít už před dvěma minutami."

Sunu se nenápadně k pohovce pro šaty. Artur nad tím několik vteřin uvažuje, načež se obléká také. Stíháme do sebe ještě narychlo hodit dalšího panáka skotské a pokoušíme se s Charlotte rozloučit... Ale ta nás neslyší... objímá svého hafánka pažemi a miluje se s ním. Myslím, že když je poznáte, jsou ženy opravdu okouzlující bytosti...

Když vyjdeme na ulici, nemáme si s Arturem o naší návštěvě příliš co říct. Ujdeme asi půlku bloku, když mě Artur náhle chytá za ruku.

"Můj Bože, Alfě, podívej se, prosím tě, jak velká je tamhle ta ženská! Jak by se ti líbilo zkusit ji ošukat? Hochu, pod tou její prdelí by ses ztratil... takovýhle baby já na svá stará kolena potřebuji, aby mě v noci hřály..."

Děvka vypadá jako velká ženská. Ale když zavírám jedno oko a dívám se na ni znovu, vidím, že měří jen asi sto padesát pět centimetrů.

Anna je v depresi. Ten starý paprika, co si ji drží, jí začíná lézt krkem, sděluje mi, a ona jaksi neví, co ohledně toho podniknout. Dává jí sice spoustu prachů atd., ale sere ji i tak. Sedíme v restauraci a obědváme a Anna mi o tom všem vypráví.

Především se chce setkávat s jejími přítelkyněmi. Myslí si o sobě, bůhvíjaký není rozmařilý starý sekáč, a jakmile ho Anna některé své známé piče představí, okamžitě se jako takový začne chovat a chce tu holku dostat do postele. Což by podle mě bylo v pořádku, až na to, že všechny po něm samozřejmě chtějí peníze, a to ho štve. Domnívá se, že Anna jim takhle radí a dělají z něho tím pádem nablblého kořena... vždycky, když zjistí, že pro něho neexistuje děvka, za kterou by nemusel platit, pořádně se dožere...

Pak je tu pár dalších maličkostí... Za své peníze očekává nové a lepší arabské noci, Anna je nucena vyprávět mu příběhy ze svého sexuálního života a už z toho magoři, jak se snaží vymýšlet si stále nová dobrodružství. Tenkrát v noci, například, když mu ji hoši složili u baráku... Měl z toho nebetyčnou radost... Anna říká, že protože bylo celkem jasné, co se s ní do té doby dělo, vyletěl málem, jakmile ji spatřil, z noční košile. Oprcal ji, jak jinak... měl při tom určitě

počít, že právě to poslední číslo ji odrovnává... a nejenom to, musel pak ještě slyšet, co všechno předtím prožila... Hodiny ji nenechal usnout a páčil z ní, jak ta či ona věc přesně proběhla, přičemž Anna byla tak nalitá a vyšukaná, že nechtěla nic jiného než spát. A když pak už déle vzhůru jednoduše nevydržela, paprika se namíchla... jestli prý dokázala bdít, když se jí děly všechny ty věci, proč by teď nemohla zůstat vzhůru tak dlouho, aby se trochu poveselila i s ním? Dále, když si pozve některého obchodního přítele, od Anny očekává, že sehraje jinou ze svých rolí. Rád se s ní chlubí, chce, aby lidi viděli, jakou má fantastickou babu, a není na tom nic zlého, jenomže ona má všem předvádět, jak ji po severoamerickou ustavičně svrbí mezi nohama... a všechno kvůli němu. Takže se musí pohupovat a produčirovat a ukazovat postavu, tvářit se jak čuba na jaře, lepit se na něj a nechat ho, aby jí osahával zadek, případně mu tu a tam promnout mírně koule. Potom, když to takhle chvilku probíhá, na něho volá odvedle, načež on se omluví a pyšně jako páv si s ní odkráčí na půl hodinky pohrát... někdy se mu dokonce i postaví a ošuká ji, ale většinou dosáhne jen toho, že ji napolo vysveče z šatů a celou ji zmuchlá a rozcuchá. Když spolu pak spěchají zpátky a on si třeba, když vcházejí do pokoje, ještě zapíná kalhoty, vypadá Anna... a čeká se od ní, že se tak bude i chovat... jako by právě vylezla z pračky... Nyní má v hlavě další podivuhodný nápad. Chtěl by, aby si Anna přivedla nějakého mladého maníka s velkým čurákem a dala si to od něj udělat, nechala ho to provést se vším všudy, zatímco její drahoušek staroušek se schová do skříně a bude se na ně dívat. Anna to striktně odmítá. Co by totiž skutečně udělal, říká mi, by bylo, že by ve skříně onanoval, a až by bylo po všem, vyskočil by ven a hrál si na rozlíceného milence. Protože by se nalézal ve svém vlastním domě, pokračuje Anna, našel by pravděpodobně tolik odvahy, aby toho druhého chlapíka zfackoval a možná po něm dokonce střelil... i kdyby se trefil, francouzský soud by se na základě obhájcových pohádek o cti postavil na jeho stranu. Zní to celé neskutečně, ale Anna říká, že kdybych toho sprostáka znal, díval bych se na věc jinak. Zatímco pijeme kávu, probírám se zběžně oněmi fotkami, které kdesi koupil Ernest. Anna si, když je spatří, málem střikne do kalhotek... mohla to prý vědět, že jí kamarádičci něco podobného provedou. Chtěli ty snímky dělat jen tak pro legraci... fajn, ona jim, až je příště potká, čistě jen tak pro legraci uřízne koule. Někteří lidé by tyhle obrázky neměli nikdy vidět, říká... jenže teď už si nad nimi kdektěří hňup v Paříži honí do zblbnutí péro... Anna si představuje, jak šije celé město předává z ruky do ruky a na ni si lidi na ulici ukazují prstem. Jejího chleboďárce by to nicméně mělo alespoň nakrátko obšťastnit... přesně takovéhle věci se mu líbí...

Právě když se chystáme odejít, objevuje se nečekaně Raoul. Protože mi musí něco sdělit, zůstáváme na likér. Raoul se trochu ostýchá, když to ze sebe má v Annině přítomnosti vysypat, takže si Anna odskakuje na hajzlík a dává nám tak příležitost mluvit...

Raoulova švagrová se právě vrátila do Paříže a on to zorganizoval tak, aby mi mohl zaplatit za ony hodiny španělštiny, které jsem mu dával. Raoul ji o mě napsal, všechno zařídil, a ona k tomu zaujala celkem rozumné stanovisko. Nevím, co ji o mě mohl vyprávět, ale ať už to bylo cokoli, muselo to vyznít zatraceně dobře... nemá potuchy, kdo jsem, ale na Raoulovo doporučení je ochotná dát mi zadarmo zašukat. Raoul doufá, že jednoho dne se mu podaří odjet do Ameriky a prodávat tam vysavače...

Nebylo by pro mě zrovna nejvýhodnější, říká, abych chodil k ní domů. Je to příliš riskantní a kromě toho by třeba nechtěla, abych věděl, kde bydlí. To mi vyhovuje... ani já nijak netoužím po tom, aby znala mou adresu... alespoň do té doby ne, dokud si ji neprohlédnu a nezjistím, jaká vlastně je. Takže domlouváme místo schůzky... roh rue Cuvier a quai St. Bernard, zítra v osm hodin večer.

"Ale jestli tam bude čekat nějaká škatule," říkám Raoulovi, "otočím se na podpatku a nechám ji tam. My jsme si tu nedohodli, že ji musím opíchat... Dohodli jsme se, že opíchat mě musí ona, jestli se mi bude líbit..."

"Není žádná škatule... je hezká, Alfě. Počkej, až ji uvidíš... Parádně si s ní zapracáš, možná lip, než čekáš... Můj brácha si pořád ještě myslí, že je to bezvadná buchta, a to ji má za ženu."

"Víš, jak se jmenuje? Aby si třeba nemyslela, že jsem bohatý nebo něco... cos jí to o mně do prdele navyprávěl, zeje tak žhavá se mi dát?"

"No, řekl jsem jí, Alfě... všechno jsem perfektně zařídil. Nečeká, že bys byl bohatý, nic takového... Řekl jsem jí jen tvoje křestní jméno. Ale myslí si, že jsi skvělý... Nakecal jsem jí o tobě spoustu chvály. Jen ji prostě dobře ošousej, nic jiného po tobě nechce. Ale třeba na ni vím nějakou tu maličkost, chápeš, Alfě? Možná je to něco, o čem by nerada, aby se brácha dozvěděl... Taková prkotina s tím kupcem, třeba... možná se některé ty věci, co jí z krámu nosí, vůbec neobjeví na účtu..."

"Kašlu na to, co vyvádí s kupcem... co vyvede se mnou? Nechci se dostat do nějaký šlamastyky..."

"Ona tě do žádný šlamastyky nedostane, Alfě. Je to hodná holka. Já bych to měl přece vědět. Chodí do kostela."

"Kouří ocasy?"

"Jasně že kouří ocasy. Říkám ti, že je to hodná holka. Chodí do kostela."

Anna se vrací a Raoul odklusuje, protože s Annou jdeme na návštěvu...

Když k nim dorážíme, nejsou Anniny dvě přítelkyně doma, ale na dveře pověsily cedulku žádající nás, abychom šli dál... budou prý hned zpátky. A tak čekáme a sedáme si a Anna chce znovu vidět fotky. Ach, je to skutečně hrůza, říká, pomyslet na to, kolik se jich teď toulá po celé Paříži... a jen bůh ví, kde všude ještě. Sedí a vrtí hlavou a olizuje si nad obrázky hubu, až už to déle nevydržím... nedělá totiž nic jiného, než že se rozrajcovává a vydražďuje v rozkroku, a já kurva vím o spoustě lepších způsobů jak to dělat, než aby si někdo prohlížel vlastní pornografické fotky...

Anna mi neustále říká, že bychom to dělat neměli... ale nepodnikne zhola nic, aby nás od toho odradila, a za chvíli se ocitáme na pohovce a jeden s druhým se mazlíme. Stahuji jí kalhotky a hladím ji po nahé prdeli; ona mi vytahuje ptáka z kalhot a pročešává mi chlupy... a dovnitř vcházejí dvě děvky. Mladé pici... může jim být kolem dvaceti.

Od začátku je všechno velmi kamarádké. Při úvodu, o jaký jsme se postarali, by to ani jiné být nemohlo. Anna po mně chvíli šmátrá a šátrá, než se jí podaří uklidit Honzu Č., kam patří, ovšem s kalhotkami se nedá dělat nic. Nakonec vstává, vyhrnuje si sukni až k pasu a natahuje si je zpátky přes zadek. Představuje mě oběma kundám, z kterých se klubou

Američanky... jedna se jmenuje Jean, kdežto druhá má typicky lesbické jméno... Billie. Jean je malá blondatá pička, která si veškeré součásti oděvu kupuje určitě o číslo menší... jen tak tak že do nich své lepší tvary vecpe. Billie je lepšími tvary vybavena také, ovšem na sobě má dobře padnoucí pánský oblek a vázanku. Později se od Anny dozvídám, že Billie má nějaké peníze, kdežto Jean je švorcová, takže Billie se stará o účty a Jean ve správných okamžicích roztahuje nohy. Jean je přesně tak nadřzená, jak vypadá. Protože všichni ostatní stojí, musím stát i já, s tvrdým netvrdým, a Jean mi upřeně zírá na poklopec, jako by očekávala, že z něho jak z krabíčky vyletí čertík. Zajímalo by ji, říká, jestli ta věc, kterou měla dojem, že vidí, je skutečná, nebo si jen něco představuje. Anna jí říká, že je velice skutečná, a ptá se, jestli by ji chtěla znovu vidět. Jean odpovídá, že asi ještě chvíli počká... Usměje se a mrkne na mě...

V první řadě nevím, proč jsme sem vůbec chodili... Anna mi řekla, že se seznámím s dvěma jejími kamarádkami, jenže teď to vypadá, že jsme přišli navzájem masturbovat. Billie se chlubí několika knihami, které ilustrovala... ukazuje se, že lesbičky z nějakého důvodu umí nakreslit lepší obrázky souložících lidí než kdokoli jiný. A pokračujeme. Anna pohlédne na jednu z ilustrací... každý, kdo někdy kouřil čuráka, říká, by poznal, že malířka to v životě nedělala. Billie si žádá demonstraci, ale Annu tím nezmate... vyndá jednu ze svých pohlednic a ukazuje Billie, jak to vypadá. Svině... a to předstírala, jak se bojí, aby se ty fotky nedostaly na veřejnost!

Mám skoro hodinu, než Jean sebere tolik kuráže, aby nahlas řekla, na co myslí. Billie s ní provádí všechno možné, až na to, že by ji tam před námi svlékla, a Jean se pokaždé, když kolem ní Billie prochází a sáhne jí na zadek, otočí a dělá na mě oči... Proč se všichni, říká, nezařídíme trochu pohodlněji, nebo snad můžeme celé odpoledne chodit kolem horké kaše?

"Jean se chce pokaždé, když vidí muže, svléknout," říká Billie. "Nemůžu ji to odnaučit..."

"Žárlí," vysvětluje Jean. "Myslí si, že bych se měla svlékat jen pro ni, ne pro nikoho jiného... Ale mně se to líbí, Billie, sundávat si šaty... chci si je sundat právě teď..."

Ohlíží se ke mně. Ohon se mi dere vzhůru jako řiditelná vzducholod' a já už se vzdal pokusů strčit ho do nohavice.

Nevím, co bych měl udělat... V podobné situaci jsem se nikdy neocitl. S kteroukoli z nich bych si rady věděl, ale tři jsou na mě prostě moc. A Jean není jediná, která lační po mrdu... Anna to chce taky, a rovněž Billie má cosi na mysli, i když jen pánbůh může vědět co...

Věci se místo mě nakonec ujmá právě Billie, a jde na to opravdu šikovně. Ta bestie... nemohla snést, aby se její Jean dívala po mužských kalhotkách... Popadá ji náhle za ten pevně vypadající zadek a jako Apač jí mrští na pohovku.

"Jen se per, děvko mizerná," ječí, když Jean začne kopat a odstrkovat ji. "Tak ty chceš, aby tě viděl... Dobře, já tě tedy svléknu, aby mu v tom nic nebránilo..."

Sám bych zrovna netoužil dostat se blíž než na metr k Jeaniným hrozivě vyhlížejícím podpatkům... chová se, jako by Billie chtěla ukopnout hlavu. Ale Billie sejí nebojí... možná si takhle hraje často... kurva, o takovýchhle lidech nemůžete nikdy nic vědět. Každopádně je ale na co se dívat... Jean si vyhrnuje sukni až ke kalhotkám, aby mohla lépe kopat, a stehna má stejně vlnatá jako všechno ostatní. Billie se jí ale dostává mezi nohy a Jean od té chvíle nemá jedinou šanci. Billie ji pleská po stehnech a obnažených partiích zadku, a zatímco se jí Jean snaží vykroutit, skáče na ni a pouští se do díla.

Je opravdu vzrušující dívat se, jak spolu ty dvě čubky zápasí, a mě vůbec nepřekvapuje, když Anna vyskočí a sedá si mi na klín. V rozkroku byla mokrá, už když jsem si s ní předtím hrál, ale teď tam toho má dvakrát tolik... cítím to na jejích stehnech, stékají to skoro až ke kolenům, přičemž voní stejně jako postel, ve které jste po tři noci valchovali kundu... Chytá mě za ptáka a začíná ho honit, a kalhotky jí tentokrát sundávat nemusím... stahuje šije sama...

Jean svádí nádhernou bitvu. Ví, že Billie teď už v tom, aby ji svlékla, nezabrání, takže veškerou energii věnuje tomu, aby ji šatů zbavila také. Za pár minut přicházejí obě o sukni a svíjejí se tam s nahými zadky, když nad nimi jsou ještě stále kompletně oblečené. I když je Billie lesba, má přepychovou postavu a pouhé vědomí, že jsem jí po této stránce lhostejný, mě nemůže odradit od toho, abych po ní, když spatřuji kundu, kterou na mě špulí, náruživě nezatoužil. To chlupy porostlé růžové místo bylo zamýšleno jako d'oura pro pind'oura... i kdyby na něj Anna nedotírala, Honza Č. to ví, a v pozoru by se chystal...

Billie konečně svlékne Jean docela... a sama už je skoro nahá taky. Volá na mě a na Annu, ať prý si jen její děvku pořádně prohlédneme. Chtěli bychom slyšet, jak zavřeští? Štípe ji do cecek. Nebo bysme možná rádi, aby nám nic nebránilo v pohledu na její frndu... a obrací před námi Jean zadkem nahoru a lechtá ji dráždivě v rozkroku. Musí snad čekat, že jí tam budeme počítat chlupy... začíná jí buchtu honit a zajíždí do ní prstem... Jean zcela utichá...

Anna má do pasu vykasané šaty a nahoře si je rozepíná, aby mohla vyndat své skvostné kozy. Billie se převaluje přes Jean, a zatímco si hraje s její kundou, nahlíží Anně mezi nohy. Jean drží ruku Billie mezi stehny, ale co tam dělá, nevidím. Anna chce, abych se kozám věnoval... naklání se a natřásá mi je před očima.

"Byla s tebou ta čubina někdy v posteli?" tážu se jí šeptem. "Dívá se na tebe, jako by tě chtěla sežrat..."

Nic mi do toho evidentně není... Anna mi pohroží prstem a neodpoví. Načež ještě víc roztáhne nohy, aby jí Billie viděla na píču lip... Jean s Billie se přestaly prát a teď leží a svlékají jedna druhé zbytky oblečení, až jsou obě holé jako oškubaná kuřata, až na to jediné místočko... Anna si srolává punčochy. Pak dochází k názoru, že je na čase, aby si svlékla šaty. Protože nepatřím k žádným zpátečníkům, vysvlékám se také. A zatímco tak činím, ty tři dívky kolem ztuhnou a jen mě sledují... Jean vyjekne a nadskočí na pohovce... trochu tím chce... trochu TÍM! sděluje světu.

Billie jí říká, že když bude poslušná holčička, možná trochu dostane... Kurva, dal bych jí radši, kdyby zlobila... Anna mi mezitím vklouzla mezi kolena a hraje si s bimbásem, otírá se o něj hlavou, přičemž se ohlíží na ty dvě kundy na pohovce. Jean náhle chytá Billie za prdel a tiskne ji k sobě; líbají se jak milenci ze střední školy, a kdybyste se dívali na pánev pouze jediné z nich, přísahali byste, že ta holka mrdá. Leží a třou se o sebe břichy, kozami i pindami, což úplně stačí, abyste si rvali vlasy, jak je tak vidíte provádět všechny ty pohyby, přičemž víte, že se nikam nedostanou.

"Ukaž jim, co mi děláš," říká Jean. Kristepane, mysleli byste, že o tom, co jedna druhé dělají, budou trochu

zdrženlivější... ale kdepak tyhle děvky! Jean roztahuje nohy a lehá si na záda; ani Billie její role neuvádí do žádných rozpaků... sjíždí rukou Jean na břicho a uvádí nás do onoho velikého tajemství.

Zatímco si v Jeanině houštince hraje na schovávanou, užívá si Billie náramné časy. Většina blondatých ženských, s kterými jsem se setkal, kolem buchet ani nikde jinde příliš chlupů neměla, ale u Jean byste si víc přát nemohli, leda byste hledali něco, čím nacpat matraci. Billie se jí o chlupy otírá tváří, kouše ji do břicha a nakonec ji líbá přímo do středu zvlhlé rozpukliny. A pak už bychom tam s Annou nemuseli vůbec být... Billie Jean začíná pítu lízat a nic jiného ji nezajímá... Napadlo by vás, že se v přítomnosti cizích lidí nebude alespoň tolik odvažovat... ale když si připomenete ten její oblek a chuť mu-žatky, je vám jasné, že čichat ženským pod sukně je pro ni nade všecko... už nás o tom zpravila víc než dostatečně...

Anna mi kozami objíždí ptáka. Nepřestává pošilhávat po pohovce, ale Jeana Jeudiho přitom nezanedbává. Klade si ho nastojato do přístaviště mezi cecky a pokouší se ho ukoľebat k spánku. Anna vlastní kozy, do jakých si zašukáte lip než do spousty kund, které jsem dosud zkoušel, a Honzovi se to celé ohromně líbí... zvláště proto, že Anna se co chvíli sklání a líbá ho na rudý, alkoholický nosík...

Jean už je tím, jak jí Billie líže pítu, přesycená... užívá si toho koneckonců nejspíš každou noc, možná s několika výjimkami v měsíci, a řekl bych, že se toho můžete přesytit stejně jako čehokoli jiného. Jean se ptá, proč bych ji nyní nemohl ojet... má za to, že je na čase, abychom si všichni vyměnili místa.

Billie s ní souhlasí. Jasně že je na čase vyměnit si místa, říká... a vyskakuje, a než Jean stačí postřehnout, co se děje, staví se jí zadkem nad obličej.

"Já tě znám, děvko," říká a dírou přejíždí Jean po nose. "Chceš, aby si myslel, že jsi SLUŠNÁ holka! Ty bys totiž nikdy nebyla tak sprostá, abys druhé vylízala pítu, co? Ty oplzlá mlsalko kundího džusu... co se stalo, když u nás byla na návštěvě moje sestra? Ano, a hned první noc. A co ses nechala naučit od Annette? Nenašla jsem tě snad s hlavou pod Bebinou sukní? Nedovolila jsi Meg, aby ti jí vyhonila?"

Když na to přijde, která z mých přítelkyň tě vlastně nekouřila? Řekla bych, že jich bude zatraceně málo... Ach, ty děvko, nezkoušej to na mě! Stačí, abys došla odtud k nejbližšímu rohu, a vrátíš se buď s kalhotkami plnými semene, nebo nosem, z kterého ti táhne kunda..."

Anna mi dál buší kozami do čuráka, ale náhle otvírá pusy a nechává mě, abych jí ho tam zastrčil. Mám tak naspěch, že ji ho vrážím málem až do krku... Z Jean vidím pouze její prdel a svíjející se nohy, ale zvuky, které vycházejí zpod Billiina zadku, mě o tom, co očím zůstává ukryto, informují celkem přesně. Billie drží nohy Jean těsně u hlavy, jako džokej... předklání se a nadskakuje... všechno, co ještě potřebuje, jsou ostruhy a bičik...

Anna vyskakuje... a právě včas, protože v příštím okamžiku bych byl stříkal. Jde k pohovce a já ji následuji. Jean má zavřeně oči akundu Billie saje, jako by to byla broskev... zatímco ji líže, dráždí ji rovněž doteky, dělá úplně všechno a nevypadá, že by se jí tyhle věci provádět nelíbilo.

Anna dostává šílený nápad... Chce, aby mi Billie kouřila ptáka. Samotnému by mně něco podobného na mysl nikdy nepřišlo, ale Anna uvádí celkem logický argument... sama je prý naprosto normální, ale nějakou tu pítu už vylízala a nebránila by se nejspíš přistoupit na to znovu. Z toho, co řekla, vyplývá, že by jednou mohla mít co do činění i s Billiinou zemličkou... a jestliže prý Anna může lízat kun-du, není důvodu, proč by Billie nedokázala vykourit ocas. Na lesbičku je Billie nevšedně rozumná žena. Většina čubkyň jejího druhu by proletěla stropem, kdybyste jim něco takového navrhli... ale Billie dlouho velice pozorně naslouchá a zdá se, že to celé rozvažuje. Nakonec přes Jean přehazuje nohu... sesedá, jinak to pojmenovat nedovedu... a dlouze a pozorně se mi na ocas zadívá.

"Víte... myslím, že to udělám," říká. "Pokud ti to nebude vadit, Alfě, samozřejmě..."

Pokud mi to nebude vadit! Kristepane, sám jsem přece taky celkem rozumný člověk... nevzpomínám si, že bych kdy odmítl někoho, kdo mi nabídl, že mi ho vykourí. Sedám si na pohovku, uvelebují se a čekám, co se bude dít.

Billie nechce, aby jí někdo z publika radil. Všem tomu velice dobře rozumí, po teoretické stránce, říká, a nebude potřebovat vůbec žádnou pomoc... Kleká si přede mnou a posouvá se mi mezi stehna a poté, co se na chvíli zadívá na můj penis, vzhlíží ke mně. Ve tváři má onen roztoužený, mírně pomatený výraz... kdybych s takovou určitostí nevěděl, co je zač, přísahal bych, že ji můj pták spolu s pomyšlením, že si z něho práskne, přivádí k úplnému vytržení... Pak mi ho začíná honit... ne že by Honza pohonit potřeboval, je to spíš, řekl bych, součástí její teorie. A potom... šup tam s ním. Ta děvka umí být zatraceně přesvědčivá... začíná nad čurákem vrnět a slintat, jako by na světě neexistovalo nic, co by měla radši. Objímá mě pažemi a pevně mě svírá, ceckami se mi tře o kolena, hraje si mi s varlaty... a když čuráka právě nekouří, líbá mě buď na koule, nebo mi promývá slinami břicho.

Podle jejích vlastních měřítek je Billie zvláště oplzlá děvka. Občas je vidíte, tyhle mrchy, jak se potloukají po barech, kde okukují každou kundu, která projde kolem, přičemž těm, kterým se chystají předložit nemravný návrh, kupují pití... a já se vždycky ptám, co by se stalo, kdyby je někdo pořádně zmrdal. Jenomže ony si vás k tělu nepustí. A některé z těch sviní vypadají opravdu přepychově, ovšem aby si pustily mužského pod sukně, je napadne asi jako vás říct chlápkoví, co s vámi jede metrem, ať si stáhne kalhoty, že mu vyhoníte péro... Vím to... pár jsem se jich pokoušel sbalit...

I Billie, jsou-li její teorie co k čemu, musí vědět, jak to, když mi bude klacka tímhle způsobem kouřit dál, dopadne. Jean s Annou přímo uchávají, jak čekají, až se udělám... Nemíním žádnou z nich zklamat... zadržuji to, až mi koule začínají metat přemety: chci to do ní nahustit pokud možno všechno najednou...

Billie věděla, o čem mluví, když tvrdila, že se obejde bez cizí pomoci. Pokud by, až zjistí, že má hubu plnou semene, chtěla ucuknout, jsem připraven chytit tu děvku za hlavu a podržet si ji, ale marním tím pouze čas. Hádali byste, že tu věc prostě miluje. Jean popadá Annu za cecky a zdá se, že se tam u nich schyluje k čemusi zajímavému... ale Jean se, než ji při tom Billie může nachytat, vzpamatovává... Jakmile přestávám cákat, vrhá se Billie po Jean... ale ne, aby jí lízala pítu, jak jsem se domníval. Objímá ji a líbá na ústa. Leží tam jedna druhé v náručí a vzájemně si vsunují jazyky do úst... Jean Billie opakuje, jaká je sprostá, zvrhlá čudilka čuráků.

Anna do mejdanu zasahuje způsobem lidí, kteří mají pocit, že je ostatní vynechali. Kunda jí prý touhou přímo hoří, a co ohledně toho chce někdo z nás udělat? Billie ji objímá a začíná ji osahávat... netrvá dlouho a jedna druhou masturbují, a nijak pak už nepřekvapuje, když si Billie položí hlavu Anně mezi stehna a tu mokrou skulinu tam začne lízat.

Jean je za Billie, šmrá jí v rozkroku a strká jí prst do kundy... Kristepane, s tím veletrhem prdeli kolem sebe tam prostě nevydržím jen tak sedět a dívat se, jak šije navzájem mastí. Přidávám se a chňapnu po Jean... Honza C. není dosud ve formě, ale ta děvka ví, co s ním má, čím to zařadit... roztahuje nohy, abych si jí mohl hrát s pičou, a začíná mi ocas masírovat.

Je to rajcovní mladá buchtá, tahle Jean. Stačí mi s ní pár minut a mám ptáka, kterého by, kdyby se objevil na nevhodném místě, střelili a nechali vycpat. Je tak nadřžená, že heká jako pes... bude-li se pokoušet roztáhnout nohy byt' o milimetr víc, pukne... a díru má od toho, co s ní prováděla Billie, natolik rozevřenou, že jakmile se jí dotknu, prsty jako by se mi do ní propadly... Je to pěkná, kyproučká kunda... Běhá-li po světě něco, co vidět nemusím, pak jsou to ty vy-záblé čubkyně s pouhým trsem chlupů a dírou, která vypadá, že by se dala osouložit klacíkem.

Billie nevdá, co její Jean dělám. Nejspíš by jí to nevdalo stejně, ale je teď do té míry obalena Annou - a to doslova -, že na nic jiného jí nezbyvá čas. Anna nás pozoruje, ale Billie si toho, že na Jean lezu, ani nevšimne.

Jean zprvu neprcá. Má zvednutá kolena a usnadňuje mi tak, abych se do ní dostal, ale tím veškerá její spolupráce končí. Spíš než by píchala, je píchána... a píchána je tedy zatraceně dobře. Lofas mi do ní při každém přiražení zajíždí až po kořen... Jean má přitom okraje kundy vpěchované dovnitř a skuliny ucpané chlupy. Mrdám ji, až jí visí jazyk z huby... a když už je skoro udělaná, začíná mrdat taky; pak je to jak prcat lítici.

Dívat se, jak tu divokou malou pičku sjíždím, Annu zřejmě mimořádně štědře pepří v rozkroku. Roztahuje si kundu jak jen to jde, až ta zpropadená věc už opravdu zívá, a Billie jako by se v ní ztrácel skoro celý obličej. Pak je Anna hotová: když k tomu dochází, dál už to, jak se jí Billie dere dovnitř, nevydrží... odstrkuje ji, ale hned ji zase pouští zpátky, aby jí slízala šťávy, řinoucí se jí po stehnech.

Když Billie s vlastními radovánkami skončí a vidí, jak si to s Jean rozdáváme, zařve zuřivě jakousi urážku, která je ale příliš útlocitná, než aby zněla natolik mužsky, jak Billie zamýšlela. Jedině žena dokáže zacházet se slovy takhle ledabyle, a přesto budit zdání, že mají nějaký význam. Billie se vlastně ani příliš nezlobí... ostatně z toho, co jsem viděl, usuzuji, že tenhle párek kund si nejlíp užije, když jedna druhé plivou do tváře nebo se vzájemně okopávají. Jean si toho všeho příliš nevšímá... mrdá teď jak buchar. Pak mi hází nohu skoro až přes rameno a vystrkuje prdel, aby Anně s Billie z toho, jak souloží, neunikl, zvlášť když je to takhle zblízka, jediný detail... a jsme oba hotoví...

Chce moji adresu! To je první, o co si, když vyteče, Jean říká, a zdá se, že to myslí vážně. Kurva, babě jako Jean svou adresu neodmítnu... a od Billie se nedočkám jediného pohledu. Pokud tady někdo žárlí, je to Anna... ptá se Billie, jestli nemá strach, že o svou pi-čulku přijde. Billie se ale nebojí...

"Občas si zašukat musí," odpovídá a probírá se Jean ve vlasech, odhrnuje jí je z očí. "Že si někdy vyjde a nechá se jebat, mi nevadí, co ale nesnáším, jsou ty zpustlé lesby, po kterých jede. Ty ale přece, Jean, víš, co musíš udělat, když řeknu, že souhlasím..."

Jean to ví... a přímo tam na místě nám ukazuje, o co se jedná. Aby jí nepřekážely, zastrkuje si vlasy za uši a potom se shýbá a líbá Billie na kundu... Sotva ještě po tom pichu, kterým jsem ji obdaroval, dýchá, ale píču Billie líže, dokud se jí pod jazykem neudělá...

Včera večer, na chlup přesně v osm hodin, se dostavuji na schůzku před vchodem do Jardin des Plantes. Patnáct minut... půl hodiny... Je devět, a ta děvka pořád nikde. Doboha, lidi, kteří nechodí na schůzky, by měli zavírat do vězení. Je to, jako když vám seberou peníze... horší než to. Promarnují vám tím život... hodina sem, čtvrt hodina tam... netrvá dlouho a dělá to dohromady roky. Takže mi ukradli další hodinu,

a kde mám vzít jinou, abych ji nahradil? Bože můj, nebudu přece žít věčně! A tolik hodin mi zase nezbyvá, abych si mohl dovolit je takhle rozhazovat. Jenomže na podobné věci ženské nemyslí. Řekl bych, že je nikdy ani nenapadne přemýšlet o konci životní cesty. Jako muži zcela jistě neuvažují. Na to se můžete spolehnout. Opozdí-li se muž, bude obyčejně neschopný a k ničemu a patřit mu mimoto bude přinejmenším osmnáct dalších vybraných jmen pro nepříjemného otravu. Ale i inteligentní žena, nebo to, co muži za inteligentní ženu označují, vás na rohu nechá trčet bez nejmenších skrupulí...

V devět na to kašlu. Mám na práci spoustu lepších věcí než varto-vat celou noc na chodníku. Raoulovi se to jeho zařizování tedy do prdele povedlo... Ale na druhou stranu zase... v Paříži vám vlak nikdy neujede. Když nepřijde jedna píča, objeví se druhá... na každém kavárenském hajzlu najdete na stěnách znamenitý seznam adres, a nejsou všechny falešné, jako tomu bývá v Americe. (Co za děvku byste asi na některé z takových adres našli? Musím to někdy vyzkoušet...) Celé město je plné kundího zboží... můžete za ně zaplatit nebo ho dostat zadarmo, záleží, jak naléhavě ho potřebujete, a jestliže žaludek mít prázdný stejně často jako v Americe, vaše postel taková být nemusí...

Takže i když se Raoulova švagrová nakonec neukázala, nedělám si ohledně toho, že bych si nezamrdal, starosti. Asi za hodinu, když do sebe mezitím vřím pár skleniček, jednu píču balím. Není to opravdová kurva, má jenom hlad. Není žádná krasavice, ale k zahození taky není; je mladá a vypadá, že občas použila mýdlo. A tak ji nakrmím a pak jdeme ke mně domů, kde se z ní jídlo pokouším opět vybouchat... ale kvůli té druhé píce jsem pořád ještě namíchnutý...

Načež dneska ráno ke mně přihopsá Raoul a září jako sluníčko. Chystá se být zábavný, blbec jeden... a jak prý to včera večer probíhalo, ptá se...

"Ty kluku! Tedy! Alfě?" říká a hrozí mi přitom prstem. "Tak jak se ti líbila? Byla to nějaká děvka, jak sis myslel?"

Podívej... když já něco zařizuji... příště už mi snad uvěříš..." Pobíhá po pokoji a nalézá cigaretu. "Líbíš se jí, Alfě... dneska jsem ji viděl, hned ráno, a je do tebe úplný cvok... jen si myslí, že jsi trochu výstřední. Jedna věc je ale zlá... hodně zlá. Těch modřin na jejím zadku, Alfě... jak to vysvětlí mému bráchovi? Ale má ráda i tyhle věci... při tom. Je unáhlená, Alfě, do zítřka na to zapomene... příště bys ji ale neměl plácát tak silně... A vezmi ji proboha do lepšího hotelu... tam, kams ji

zavedl, má přátele..."

"Přestaň si sakra hrát na blbečka. Poslyš, Raoule, řekni té píce... Řekni jí kurva do prdele, co chceš! Nechala mě tam hodinu čekat..."

"Hodinu? Ne, žádnou hodinu, Alfě... V osm, tak jsme se přece dohodli..."

Raoul mluví dál, až mi začíná docházet, že si vážně myslí, že jsem minulou noc strávil s jeho švagrovou. Do prdele, ví o tom do všech podrobností... Nakonec ho uvádím na pravou míru a dávám mu zatraceně zabrat přesvědčit ho, že nekecám... Leze mi dokonce na postel, a když mu říkám, že včera v noci jsem byl doma s jinou ženskou, čichá k prostěradlům. Když ho konečně přesvědčuji, je celý bez sebe.

"Aleji někdo oklátil, Alfě... čestné slovo, oklátil, a to dobře! Měl bys ji dneska ráno vidět! Myslel jsem, že si ze mě prostě utahuješ, Alfě... Sama není natolik chytrá, aby mě oblbovala... Víš, co se stalo, Alfě?... Někdo ji ošukal... podvedl!"

Chce vědět, komu jsem o schůzce řekl. Neřikal jsem o ní nikomu. Tak na kterém prý jsem stál vlastně rohu? Ano, přesně tam byla... atd., atd., deset minut. Raoul na celé věci nic směšného nevidí a na mě je dneska ještě příliš brzy, než abych se smál.

"No a co bude s tím mrdem, který jsem měl slíbený?" ptám se Raoula. "Co dneska večer? Zvládne to?"

Raoul se naštve. Ať prý jdu do hajzlu s mrdem, který jsem měl slíbený... co ten, s kterým se potkala? Jak jí to vysvětlí? Myslím si snad, že k ní přijde a řekne, hele, to nebyl ten pravý, a požádá ji, aby to udělala znova? Když ani nedostala zapláceno?

"Co to muselo být, Alfě, za zkurvysyna, když mohl provést něco takového? Byl to určitě některý z tvých přátel... nikdo jiný by podobnou věc neudělal. Musí to být pěkný syčák, co, Alfě? Využít takhle nevinnou dívku... a ani jí nezaplatit... ani jí nezaplatit, Alfě! A v laciném, mizerném hotelu, kde mohla chytit filčky nebo kdovíco! Moje vlastní švagrová!"

Už to u mě déle nevydrží... musí utíkat honem zpátky a pokusit se věci urovnat. Mám nějakou svou fotografii, kterou by ji mohl ukázat? Ne? Dobrá, snad by mně mohl později během dne zavolat a někde bych se s nimi setkal, aby jí ukázal, že ji oprcal nesprávný chlápek... Raoul říká, že až mě švagrová uvidí, budu se jí možná líbit a bude mi chtít dát zašukat tak jako tak, ale že by do toho vkládal příliš velké naděje, to prý říct nemůže. V jeho rodině mají pořád takovouhle smůlu, sděluje mi... Jeho bratranec chodil s holkou... hezkou holkou. Ale sehnala si práci a její šéf po ní zakrátko jel... A

Raoulův bratranec zjistil, že jeho holka musí být k šéfovi hodná, což se mu nelíbilo. Takže se tam vypravil, aby toho starého prďolu setřel. A co myslíš, že se pak stalo? Nemám tušení, ale představuji si, že to bylo něco katastrofálního...

Ten paprika měl za to, že bratranec tam přišel hledat zaměstnání, a okamžitě ho přijal. A prdel mu pak musí líbat oba a Raoulův bratranec je nucen zvedat telefony a říkat, že šéf má radu, když přitom zatraceně dobře ví, že se někde vzadu válí s jeho holkou na pohovce a servává z ní kalhotky... Smůla se jejich rodině lepí prostě na paty, říká mi Raoul.

Sotva jsem za ním zavřel dveře, řítí se nahoru po schodech Alexandra. Mám tady Táňu? ptá se. No, jestli ji nemám tady, kde bych ji asi měl? Zdá se, že Táňu už hrátky s jejím štěnětem omrzely a včera zmizela. Teď už by měla být někde v Paříži a Alexandra ji jednoduše přišla hledat na to nejpravděpodobnější místo.

Co Petr, ptám se Alexandry, když se trochu zklidnila, ten je pryč taky? Ne, Petr zůstává na venkově, čeká, jestli se Táňa nevrátí... o tom, kam se poděla, ví stejně málo jako kdokoli jiný. Ale nedostal jsem od ní nějakou zprávu? Nenapadá mě, kam mohla odejít?

Alexandra nejspíš chce, abych zorganizoval pátrací skupinu a zbur-coval zemi prostřednictvím novinových sloupků nebo rozeslal všude skautíky. Takhle rozčilenou jsem ji ještě neviděl, a je marné snažit se jí, dokud nepřijde trochu k rozumu, něco vykládat. Říkám jí, že udělám, co budu moci, a ona odbíhá někam jinam. Vypadá dneska jako hotový blázen, a přitom je to úplně zbytečné. Pokud znám Táňu, dovede se o sebe velice dobře postarat...

Kniha 2

S Francii v kalhotách

Takže je to pravda. Táňa je holá jak ptáček, holá jako vejce. Jediné, podle čeho lze poznat, že tam dole mezi nohama mívala mladý a rašící růžový keřík, je několik jemných štetinek na místě, po kterém přejela nesprávným směrem. A není to jenom kundička, kde je oholená... oholila si také prdelku, nebo si ji dala oholit... i když je třeba poznamenat, že tam toho nikdy zas tak moc neměla...

"Udělal to Petr," vypráví mi, "a Snuggles mu pomáhala. Není to legrační?"

Roztáhne víc nohy, sesune se a šaty si vyhrnuje ještě výš, abych na ni jednak viděl, jednak si ji mohl osahat. Je tam hladká jako na tváři... hladší, protože na tváři, když ji vidíte v tom správném světle, přece jen nějaké lehounké chmýří má.

"Vypadala jsem tak zvláštně, když mi to dělali," chichotá se Táňa. "Jako kůň s pěnou u huby. Petr říkal, že by se mu líbilo, kdybych tak uměla vytéct."

Dovedu si představit, jaké to muselo být... Snuggles držela misku teplé vody a činila se s holicí štetkou, zatímco Petr sestře rozvíral pŕlky a břitvou zajížděl do rýhy... Ano, musel to být fantastický mejdan.

Táňa mi na klíně v klidu sedět nevydrží. Vrtí zadkem ze strany na stranu, ruku mi tiskne mezi stehny. V rozkroku se jí opět ozývají ony staré choutky... že ji zbavili kožešinky, jí kalhotky příliš nezchladilo. Mohli bychom si zahrát takovou hru, říká šelmovsky, abychom viděli, jestli Jean Jeudi její buchtíčku ještě poznává...

Pozná ji... Věc, o kterou se mu jedná, je tvář Medúzy... jediný pohled a mění se v kámen, ony kroutící se kadeře mu nechybí. V kal-hotách už mi narostl balvan... ale Táňa ví, jak jej zdemoralizovat... ve své peci jej proměňuje v lávu, tu potom vylévá.

Táňa má mezi nohama mokro. Nejsou tam teď žádné chlupy, které by to vysály, říká, a tak všechna ta vláha... možná mě bude muset požádat, abych jí půjčil svoje... a zajíždí mi do gatí a popadá jich celou hrst. Děvka, už si ani o věci neříká, bere si, co může, a k čemu se sama nedostane, toho si žádá.

Honzík, domnívá se, by bez svého bobřího kožichu vypadal podivínsky. Rozepíná mi poklopec, vytahuje ho a prohlíží... Ano, on svá vousiska mít potřebuje, říká, aby si zachoval důstojnost. Šimrá ho pod bradou... Kdyby ten svůj přepychový svrchník neměl, uvažuje Táňa, schoval by nejspíš zahanbeně hlavu a nikdy už se nezvětšil... klesl by na mysl. Petr, oznamuje mi dál, jim se Snuggles, aby ho vyholily, nedovolil...

Táňa mi čuráka svírá, jako by ho chtěla uškrtit... teď už si ho nenechá odejít, dokud z něho nevymačká všechnen život. Co se ale její kundičky týká, je jako dítě, když dostane novou hračku... jednou rukou, i když mi ho přitom honí, si ji musí neustále prozkoumávat. Tolik se jí to líbí, sděluje mi, že se prostě neudrží a v jednom kuse si s ní hraje. Ale Billie, pokračuje, jí tvrdí, že taková malá holá pička není ta pravá věc pro masturbaci. Nehodí se prý ale ani k mrdu... dobrá je leda k sežrání...

Táně se Billie líbí, myslí si, že je ohromná. Billie je někdy skoro jako muž, když se tím svým hravým způsobem začne chovat hrubě. Billie ti řekne, abys něco udělal, a když hned nevyskočíš, ona tě to udělat přinutí. Billie má velkou sílu, hlavně v nohách... jakmile tě dostane mezi stehna, není úniku... a má spoustu báječných chlupů, kterými se ti tře o tvář. Kdepak, Billie si to pohlíká, aby člověk zůstal v lajně, když s ní provádí to s hlavou v klíně!

Samozřejmě že se jí líbí i Jean, ale tam je to něco úplně jiného. S Jean člověk celou dobu ví, že je to jenom hra, jenže s Billie... Billie nic jiného nechce, a bere to smrtelně vážně. Ale zas na druhou stranu, Jean do tebe umí tak jemně a dráždivě zabořit jazyk... Táňa je, jak mi říká, přesvědčena, že každá dívka by měla žít nějaký čas s lesbičkou, i když má v úmyslu se později vdát a usadit a být velice slušnou ženou. Ernest měl pravdu... lesbičky přece jen jednou zdědí celou Zem.

Táňa je skrčená, rukama si zakrývá pičku a dívá se, jak se svlékám. Chci, ptá se, aby mi vykouřila ptáka? Neodpovídám. Ach, tak to ho tedy chci určitě strčit... sem! A rozhodí nohy, ruce má přitom daleko za hlavou. Jsem na ní dřív, než stačí dát nohy opět k sobě, ocas v jedné ruce, v druhé ještě kalhoty...

Honza Čtvrtek naráží na menší problém. Když měla Táňa chlupy, tak jediné, co musel udělat, bylo najít místo, kde žádné nebyly, a zajet dovnitř... teď tam takové místo není a on je ztracený. Tlačím jí nohy ještě dál od sebe a nahlížím dolů, abych si zopakoval zeměpis. Kristepane, nedivím se, že příroda kundy ochlupatila... na takovouhle věc by vám stačilo jedinkrát se podívat a hrůzou byste chcali, pokud byste v tom náhodou nejeli už dřív a nevěděli, že je to absolutně bezpečné, o nic nebezpečnější než přejít rušnou ulici. Ta zatracená věc vypadá hladově... chlamst-chlamst... a je po vás. Další záležitost... když chybí houštinka, aby mu poskytla stín, vypadá prcání vyloženě vražedně. Můj ocas nemá, jestli chce do té maličké dírký tam vniknout, jinou šanci než celou tu mašinku až k prasknutí roztáhnout... jasně by to bylo i pětiletému dítěti... jenže ani Táně ani mně pět není, přejeme si to vyzkoušet... štipnu ji do prdele, a jak nadskočí, vyráží nosiskem Honzy Č. proti její pindě. Proniká do ní hlavou a zbytek dovnitř zalézá jako šnek do ulity. Nemyslím, že by skutečně věděl, kam vlastně míří, ale zdá se, že má zatraceně naspěch, aby tam už byl...

Mrdat nyní Táňu je jako mrdat malou gymnazistku, až na to, že gymnazistka by nevypadala tak naprosto a úplně nahá. Dřu se o ni břichem, ale kromě holé kůže není o co se dřít. Mezi nohama nemá nic než kluzko a voní tam a je horká jako vysoká pec. Svou nahotou překonává oškubané kuře, protože kuře by mělo alespoň pupínky. Ale prcase přijímá stejně jako vždycky... jako dospělá žena, a víc než to, rovnou až po kořen. Zkuste měřit hloubku na čubce, která má opravdu chuť šoustat! Na dno v ní nenarazíte, můžete se jim odvděčit přem dlouhým jak lano, a ony budou mít pokaždé místo, kam vecpat ještě cent'ák nebo dva navíc... teleskopické penisy, pyje, které se rozpínají, ohony nafukující se jak balóny... a ona se na vás jen příjemně usmívá a vypadá zklamaně, je ale příliš zdvořilá, než aby se o tom zmiňovala... Ovíví kolem mě nohy, důkladně si mě drží... a šup - připleskne se ke mně těsně jako tapeta. Čuráka v ní mám na délku paže a konečně se mi daří vymáčknout z ní zakviknutí. Pak se začíná kroutit, přitahuje si mou hlavu a strká mi jazyk do pusy.

Vím sice, že si to jen představuji, ale to nijak neumenšuje skutečnost, že z jejího jazyčku cítím kundu. Dokud je to jen kunda, tak mi to nevadí, čili ji nechávám, aby mi jím jezdila po patru, a přitom ji brousím. Je to sladká, medová chuť, žádná ta rybina, kterou obvykle páchnou... jednoho dne se stejně zjistí, že tahle šťáva, kterou ženy tak rády zdarma rozdávají, obsahuje veškeré vitamíny nezbytné jako prostředek proti vypadávání vlasů... i kdyby to mělo být jenom proto, aby se našla výmluva pro spásu svědomí oněch Američanů, kteří si zhusta dopřávají.

Jen píchat Táňu bimbsem mi nestačí... ta nahota je příliš udivující. Musím si na ni sáhnout, mazlit se s ní, strkat do ní prsty. Vsunuji pod ní obě ruce, dávám jí je pod zadek a mezi stehna a s tou roztaženou, rozevřenou pičkou si, zatímco do ní zarážím ocas, pohrávám. Šimrák ji na konečníku, šťourám do něj, mačkám ji a štipu... nakonec, aniž bych z ní čuráka vyndal, mám prsty i v její prdeli. Táně se to ohromně líbí... ani nepípne, ani slůvko... zmitá sebou po celé pohovce; je jako elektrizovaný košík hadů... neustále se převalujeme, a ona své teplé, nahé nohy jedinkrát neuvolní. Věším v ní čurákem a ona si ho v žádném případě nehodlá nechat vzít. Jsme gymnastická jednička.

Táňa nechce, abych zapomínal na rostoucí kozičky, kterými se honosí... nemá je zatím nijak dlouho, ale je na ně pyšná jako páv. Musím si s nimi hrát; musím se jí do nich zakusovat, ústy tu a tam pož-moulat bradavky, jinak by měla pocit, že je dostatečně neoceňuji. Je to jediná věc, kvůli které přestává občas mrdat... chce vždycky, abych se s těmi jejími cecíky pomazlil. Nebývá to na dlouho, samozřejmě... deset minut a je spokojená. Pak jde zas po vás, aby dostala ptákem do kundy a vzala vás na další jízdu. Podezírám ji, jestli ještě stále nevěří, že kozy se zvětší, jen když si s nimi někdo hraje, a jsem si skoro jistý, že na ně používá nějaký údajně povzbuzující recept... Boha jeho, byl jsem starší než ona, když jsem podobné věci zkoušel se svým frantíkem... a nejdřív jsem si taky myslel, že to funguje, ale později jsem došel k názoru, že to bylo jen tou masáží... onanií, abych mluvil otevřeně... která kuru doprovázela...

Když Táňa natáhne ruce za hlavu a prohne se v zádech, kozy jí málem zmizí. Chce při tomhle výkonu, abych z ní péro...

ale jen na chvíli... vyndal.

"Koukni se na mě... jsem úplně stejná, jako když jsem byla ještě malá holka. Není ti to líto, že jsi mě, když jsem byla malá, neznal? Byla bych ti dovolila, aby si mě prcal, stejně jako dneska... vážně, dovolila! Já byla hezká holčička, s dlouhými kudrnatými vlasy... a každý den jsem se dívala, jestli mi něco neroste už i tam dole... a teď, když chlupy mám, si je oholím, není to hloupé?" Převaluje se a přes rameno si prohlíží vlastní prdel. "Ale jako malá jsem takhle velký zadek neměla. Nebyly na něm ty dolíčky..."

Zkoumáme dolíčky na jejím zadku... mě ale více zajímá důlek mezi jeho pŕlkami. Klečím za Táňou, která, když tam ucítí mého klac-ka, roztahuje nohy...

"Strč ho tam! Strč mi čuráka do té legrační holé díry a šukej mě..." Hlavu si ukrývá v pažích, má ztlumený hlas; "Je celá tak holá a malinkatá... můžeš dělat, jako že jsem pořád ještě holčička, až mě budeš mrdat..." Táňa ví, jak samu sebe rozrajcovat... ale já nic předstírat nemusím... Táňa o mnoho víc než malá holka není, ať se na ni podíváte z kterékoli strany, a takhle zezadu, když je vidět jen růžovou rozpuk-linku její žemličky, vypadá mladší než kdy jindy. Zdá se to hanebné, mrdat něco tak nedospělého, jako je ona, ale když na něj svou řiť-úl-kou takhle zamrká, je Jean Jeudi nezvladatelný.

Když vidíte, jak jí konečník roztahuje, čekali byste, že jí ke spokojenosti postačí mít v něm jen Honzovu hlavu... ale Táňa ho chce celého, až po chlupy, a chce ho opravdu naléhavě... Vraž ho tam až do konce, nepřestává ječet... a tak v ní mizí, nepatřím k lidem, kteří by tím, co mají k dispozici, skrbli. Pak chce, abych si jí hrál s kun-dičkou... a když to neudělám, bude šiji honit sama. Jednou prý mě to naučí, říká, jak správně mastit kundu.

"O tom, jak kundám dělat dobře, vím všechno," sděluje mi. "Velkým kundám, malým kundám, chlupatým i tlustým kundám... kdybys někdy narazil na takové, s kterými by sis nevěděl rady, přiveď je ke mně... já ti to ukážu." Načež... už žádné další řeči, kvůli s konečníkem plným semene z do mrtvé vycákaného ptáka, a má to taky. Poskakuje jako cvrček, přičemž já jsem každým skokem za ní a nepřestávám ji rašplovat... Jsem rozhodnut jí čuráka z prdele nevytáhnout, ale ona nakonec padá z pohovky a je totálně hotová.

"Kdybys tohle udělal Snuggles, vyděsil bys ji tak, že by se před tebou celou tu dobu, co ji rodina bude držet v Paříži, schovávala," říká. "Musíš mi slíbit, že ji tímhle způsobem, jestli ti ji přivedu, mrdat nebudeš."

Ocas mi pořád ještě stojí a Táňa si s ním hraje, aby ho tak udržela. Leží na zádech a kmitá po něm rukou, přičemž vidím, jak se jí z těch holých dírek dere ven semeno a kundí šťáva. Škebličí bujón...

Táňa chce slyšet všechno o Snugglesině matce a mně. Prcal jsem ji, že? Ne, odpovídám. No a mrám ji prý stejně, jako jsem právě zmrdal ji, Táňu? Kouří mi čuráka? Prováděli už jsme francouzské milování? Má hezkou postavu jako Tánina matka? Jenže já na to nic neříkám... Táňa dokáže nadělat dosti zmatků, aniž by musela cokoli vědět... Dobře tedy, povídá... ale ať prý si nemyslím, že to zůstane tajemstvím. Snuggles přece není slepá; dost brzy se o všem dozví.

"To je jí známo, že vymrdáváš s jejím otcem?" ptám se.

Když Táňa zjišťuje, že o tom vím, nestačí se divit. Jak prý jsem na to přišel? Přes Ann? A za čuráka mě chytá, jako by ho chtěla utrhnout...

"Řekl o tom své ženě?" ptá se. "Víš, co jsme s její mužem dělali?"

Nemluvím ani o tom a Táňa je z toho otrávená. Jak prý má vědět, jak se chovat, když o těchhle věcech nic neví?

"Dal mi šek, jako bych byla obyčejná kurva," říká. "Ale já ho ještě neproměnila, protože jsem si nechtěla nic koupit."

Pak chce, abych si šek vzal. Dá mi ho hned teď, a já si tak budu moci koupit něco, po čem toužím. Jestli jí budou platit jako některé z těch hotelových holek, může se klidně chovat jako ony a odevzdat své peníze nějakému muži, vzdychá. A nenašel prý bych si čas a Samovi se to snažil vysvětlit... ten šek s mým podpisem! Myslím, že co bych měl udělat, je zkusit si od Tání šek vzít a Samovi ho vrátit... jenže pro něho ty peníze nic neznamenají, tak ať jde k čertu. Říkám Táně, aby si šek strčila do prdele a přilepila si ho tam, když jsou to první peníze, které kdy vydělala. Udělá to, říká, když si jím obalím čuráka a strčím ji ho tam sám.

Stále mě ještě zajímá, jestli je Snuggles srozuměná s tím, jak je to mezi Táňou a jejím otcem. Táně trvá dlouho, než se dostane k jádru věci, což znamená, že o tom ještě vůbec nic neřekla. Šetří si to, usmívá se, šetří, aby zjistila, jaký má Snuggles ke svému otci vztah. Jestliže chce šukat Táňu, cítí určitě něco i k Snuggles, nemyslím si to taky? Kdo ví... třeba jeden po druhém hynou žalem...

Svíňka jedna! Je mi jasné, že už tam osnuje další plotky. Backero-vi lituji... jestliže se jim tahle oplzlá pičulka dostane na kobytku, nemůže dopředu nikdo odhadnout, k čemu všemu může dojít. Zpátky do Ameriky si toho pak povevou víc než jen Backerovu sbírku uměleckých předmětů...

Táňa se mým ocasem vydražďuje v rozkroku. Do minuty by ho měla v sobě, ale já ji vytlačuji k okraji pohovky. Leží pak na její hraně, zadek má zpola ve vzduchu a hubené nohy drží natažené a od sebe. Chodidly se opírá o podlahu a díru má širokou jak vrata od chlíva. Nepohne se... zůstává, jak je, a nechává mě, abych do ní strčil ptáka a šoustal ji...

"Snuggles bude žárlit, až jí o tom budu vyprávět," říká...

"A proč jí to proboha musíš vyprávět?"

To mi Táňa nepoví... sama možná odpověď nezná. Vrtivými pohyby se posouvá blíž ke kraji gauče, aby do sebe čuráka dostala opravdu celého, a pohrává si s vlastními cecíky, natřásá mi je pod nosem...

"Uvidím později... Myslím, že si ji vezmu do pokoje a řeknu jí, aby mě lízala. Ano, tak to udělám... přinutím ji, aby mi vylízala díru a všechno tvé semeno jí pak omažu o tváře a nos, a co to vlastně bylo, ji řeknu až potom, až mě pořádně vykouří. Pak jí budu vyprávět, jak jsi mě šoustal, a řeknu jí, že právě spolykala tvoje semeno. Ach, veliký Jeane Jeudi... jdi dovnitř, běž tam daleko... a nastříkej mi tam spoustu semene, protože později chci jednu hezkou malou holku donutit, aby ho všechno snědla..."

Jsmu v Backerově hotelu... a poslíček se svou splácanou angličtinou dělá, co může.

"My mít ne Humanity, pane. My mít Intransigent a Paris-Soir."

"Ne," říká Backer, "chci Humanity, hezky se jmenují. Znamená to lidskost, ne?"

"Ano, pane."

"To jejich jméno se mi líbí; a chci ty noviny. Zítra je pro mě objednej."

Kluk odchází, v ruce si tiskne spopitné, a nás ve chvíli uctivě zdraví portýr. Je velice důstojný, jistý si velmi, že celý ten problém vyřídí.

"Promiňte, pane. Chlapec mi říká, že chcete Humanitě. Ty noviny se vám líbit nebudou, pane. Mám objednat Matin!"

"Ne, chci Humanitě. Líbí se mi to jméno. Francouzi jsou obdivuhodný národ, národ velkých revolucionářů... Přijel jsem do téhle země, protože obdivuji volnost jejich ducha. Chci dostat vaše noviny o lidskosti."

Na portýrovi je znát ostražitost, nepřístupnost, zmatek. Nedá se říci, za koho tak asi považuje Backera, ale vidím, že mě ani Carla neschvaluje.

"Je vous demande pardon, monsieur, ale tam se o lidskosti nepíše... píše se tam o politice. Je to určeno pracujícím lidu."

"No, já pracuji, vy pracujete... sežeňte je. Ráno mi je opatřete."

"Monsieur!" vykřikne portýr zoufale, "vy to nechápete! Jsou to noviny rudých!"

Tak by to mohlo pokračovat hodiny, ale Carl zahlédne Severina, chlapíka, s kterým se tu máme sejit. Reprezentuje, jak mi Carl sdělil, různé významné a nejmenované zájmy. Přes Carla se snaží vmanév-rovat do nějakého kšeftu s Backerem, a Carl je z toho úplně vedle.

Celý život totiž čeká, že se do jedné z těchto transakcí, oněch skandálních obchodů, z kterých se sypou prachy a o nichž slyšíte šeptat po burzovních kavárnách, zapojí.

Severin je přesně ten typ muže, jakému by se chtěl Carl podobat. Ručně šité boty, překrásný umělý chrup, kapsa plná corona-coron, k nim na odpálení zlatý zapalovač, a ruměná pleť člověka, který dobře jí a pije, když rovnováhu si přitom obnovuje měsíci trávenými bobováním v St. Moritz. Se Samem se dvacet minut věnovali vzájemnému sondování, jeden druhého poměřoval... jsou jako dva lidé snažící se ve vši ohleduplnosti rozhodnout, zda spolu mají prožít někde víkend, nebo si jednoduše zaběhnout do nějakého hotelu narychlo zamrdat...

Možná se trochu předvádějí před Carlem. Každopádně ho, zatímco si domlouvají společný plán, na kterém hodlají pracovat, totálně ignorují. Severin, jelikož slyšel poslední slova Backerova žertování s portýrem, začíná mluvit o nedávných pouličních demonstracích. Povolali republikánskou gardu a dva černošské pluky, sděluje Backerovi.

"Je to jak ze starého Říma... Římany udoláš venkovskými balíky, barbary Římany. Jo, Francouzi, stejně jako Britové, provádějí v konkrétních případech moudrou politiku. Pokus o státní převrat obvykle stačí, aby z francouzských mozků vyhnal všechny otázky. Lagny se Staviskym stát téměř odstřelili... puč ze šestého února byl veden tak šikovně, že lidé na oba zapomněli. Ale nyní... lid si začíná uvědomovat, že Stavisky nebyl jediným hloubavcem ve Francii, byl pouze největší exhibicionista. A Francouzi, jako všichni Romani, jsou blázni do hazardních her... když jsou chudí, jde o desetinkové losy do loterie, když bohatí, tak o bayonnské obligace."

Po tomto úvodu se Backer se Severinem shodují na zkorumpova-nosti francouzského tisku, a Severinův plán začíná nabývat obrysů.

"Jde o to," říká Severin, "že dneska chce každý něco zadarmo... proto taky v žádném případě nenastane komunismus. Ovšem Francouzi jsou jediný národ, který velice pečlivě sleduje, jak přijít o peníze na burze. V žádných novinách nechybí stránka s burzovním zpravodajstvím, a vycházejí desítky a desítky menších deníků a týdeníků přinášejících tipy a komentáře z kapitálových trhů. Ale vezměte si takové Angličany... ti jsou blázni do koňských dostihů..."

"Dokonce i v dílnách se tam na ně každý týden sází," přerušuje ho dychtivě Carl. Je politováníhodné vidět ho, jak se snaží prosadit, a já nechápu, proč buď neodejde, nebo nedrží klapačku.

"Sem tam vidáte křídové nápisy," pokračuje Severin, "jako 'Zářivý blesk vítězem odpoledního dostihu', ale co listy s opravdovými informacemi? Obálky tipérů, velice drahé, a pár čtrnáctideníků nebo týdeníků. Ve Francii místní finanční zprávy zveřejňují denně."

"Jsi ke germánským zemím nespravedlivý," vkládá se do toho Bac-ker. "Zapomínáš, že lidi v nich neumějí číst ani psát... kdyby to uměli, noviny by nepochybně četli. Říkám ti, že jsou chytří. Když v autobusu slyšíš průvodčího, jak plánuje, že na pěti dostizích vyhraje padesát liber, když jako počáteční vklad mu poslouží pětka, uvědomuješ si, že tohle je rasa, která dala vzejít Newtonovi. Věřím, že tihle lidé jsou neprobádanými studnicemi inteligence národa."

"Já si to nemyslím. Kdyby byli chytří, nedostal bys z nich peníze a my tu neseděli. Kdyby to nebyli zabezděnci, mohl by si jediný byznysmen vydělat na živobyti? Ale jak jsem říkal, hráči z francouzské burzy si přečtou jakýkoli tip, dobrý nebo špatný, a jakékoli noviny, a nezáleží, nakolik budou podezřelé nebo co se o nich bude šeptat, a to díky třetí skutečnosti... neuvěřitelné prodejnosti parlamentních řečníků a soudců... předpokládají totiž, že tyhle malé plátky jim prostřednictvím jednoznačně vyděračských praktik mohou poskytnout informace z vysokých zdrojů. A i když se jedná o noviny nějakého syndikátu, říká si tenhle drobný spekulant, proč by se v něm nemohl ocitnout také. Uvažuje totiž tak, že ministr, který informaci poskytuje, může nebo nemusí mluvit pravdu... šeptanda v obou případech povede ke změně trhu, přičemž není důvodu, proč by se do toho on sám nemohl zpočátku zapojit, aby z toho zase, než se vody zklidní, vypadl... a celé to tak pěkně ošvindloval. Třeba je to novinářská kachna, myslí si, ale někdo něco vlastní a někdo ho oškube... i já jsem dosti chytrý, abych trochu urval. Jde o republikánský sentiment, víte..."

Carl moudře pokyvuje. Pomysleli byste si o něm, že je to starý burzovní podvodník... zmínit se mu o Americké T&T, začne se rozhlížet po holce ze Států...

"Čtvrtý bod mého plánu," pokračuje Severin, "vyplývá ze skutečnosti, že francouzské noviny hrozně nerady platí za telegramy. Budou tisknout zlé zprávy, týden staré... budou švindlovat, vykrádat u jiných, vymýšlet si cokoli, jen aby se vyhnuly placení za telegrafní službu."

"A Havas?" ptá se Sam.

"Havasovi bych podíl z těch prachů vyplatil, to je bez diskusí. Jde o to, že bych měl podporu od lidí z wallstreetské burzy."

"No, nepotřeboval bys víc než jediné noviny. Mohl bys koupit nějaký podřadný, zkrachovalý plátek, po nevěstincích a burzovních kavárnách o něm roztrousit, že má podporu z Wall Streetu, a přes noc je z tebe fantasticky úspěšný muž. Musíš ten systém jen rozjet... ostatní noviny se tvých informací chopí a rozhlásí je za tebe."

"Ne. Máme-li prodávat akcie ve velkém, potřebujeme, aby za námi stály všechny finanční noviny. Tahle věc musí fungovat, a to natolik dobře, aby se na ni nachytali všichni důvěřiví kořeni a vytáhla i tu poslední kloudnou minci z proslavených vlněných punčoch téhle země, z bavlněných živůtků starých panen i rezerv svěřených rodinným právníkům. Nechci jen ty mazané koumáky, kteří jdou občas do rizikové investice, paběrkovalce, co čekají, až se zvedne příliv, moudré chlápky, kteří stejně jako omezují ztráty, snižují výdělek... Já potřebuji peníze na investování..."

Jinými slovy, Severinova představa spočívá v tom, že se bude vydávat za soukromou telegrafní službu, přičemž tuto službu bude nakupovat u některé ze společností. Dalším z jeho nápadů je, aby se parta, kterou shromáždí, pojmenovala Výbor pro ekonomický průzkum nebo nějak stejně pitomě a poradní orgán napěchovala významnými jmény.

Carl se u doutníku mračí, aby se nerozesmál. Pouhé pomyšlení na peníze způsobuje, že se mu rozjasňuje tvář, a tenhle podnik ho přivádí málem k hysterii. Asi čeká, že Backer se okamžitě rozběhne do banky a Severin odejde najmout kanceláře, protože když porada, aniž by se dospělo k něčemu definitivnímu, končí, je zklamaný. Sam se Severinem se mají znovu sejít, Severin se s námi v taxíku veze až ke Kapucínům. Carla vysazujeme o pár bloků dál. Se Samem se pak vydáváme za Alexandrou... má u ní být Snuggles, což je pro Sama dobrá příležitost, aby se s Alexandrou seznámil.

Pořád si ještě dělá starosti kvůli Táně.

"Myslíš si, že je možné, aby dostala strach a řekla něco matce?" ptá se znovu. "Nechci se namočit do žádných potíží, chápeš. Ty už znáš její matku dlouho, co? Je dobrá?"

Zbytek jízdy věnuji tomu, abych ho uklidnil, ale, když zastavujeme před Alexandřiným bytem, je stejně nervózní. Jestli budou nějaké problémy, říká, nechá všechno na mně...

Snuggles v bytě není a není tam ani Táňa. Vrátily se do Backero-va hotelu a teď už nejspíš vyrazily někam na večer. Alexandra nás zve dál...

Sam při prvním pohledu na ni celý září. Nečekal, že to bude tak pohledná ženská. Našpulí ústa a začíná se předvádět a naparovat jako holub, a jeho snaha není tak úplně zbytečná. Alexandře je ihned sympatický.

"Řeknu ti, je nádherná," křičí Sam, jakmile se ocitáme sami. "Že je takováhle, tos mi nikdy nevyprávěl. Líbím se jí, nemyslíš? A ona ví, co se na ní líbí mně... sleduj, jak to předvádí! Hele, jaká ona je doopravdy žena? Je naděje jít s ní do postele?"

V takové atmosféře je zbytečné, abych se tu dál zdržoval, ale chci se ujistit, jak si věci stojí, než s ní Backera nechám samotného. Po zdoluhavém manévrování se mi daří zůstat s Alexandrou pár minut o samotě. Stojíme v chodbě a ona mě nechává, abych ji osahával... nechává mě dokonce vytáhnout Honzu Čtvrťka a třít se jí jeho nosem mezi nohama. Ale abych jí čuráka strčil až do kundy, to nechce.

"Pak bych zas dlouho nechtěla, abys ho vyndal," říká, odstrkuje mě a péro si na stehnech posunuje níž, tam, kde je zamokřená od kun-dích šťáv. "A nemohu se chovat neomaleně ke svému druhému společníkovi... měli už bychom se radši vrátit."

"Jestli k němu budeš chvíli neomalená, abys pak byla stejně neo-malená i ke mně, tak mu to vadit nebude," říkám.

"Chce tě ošukat."

O co mi to tady prý kráčí? Ano, co jsem o ní prý tomu okouzlujícímu panu Backerovi vyprávěl? Ví, že jsem s ní žil? A myslím si snad dneska, že si sem mohu klidně vodit přátele a Alexandru jim nabízet... jako kdyby byla moje manželka nebo co? A tak musím vysvětlovat, že Backer o ní vůbec nic neví, až na to, že je Táninou matkou, a že všechno, co je mu o ní známo, je to, co může vidět... což na to, aby chlápek dostal chuť ji omrdat, bohatě stačí.

Alexandra tam stojí, a zatímco o tom všem uvažuje, rajcujeme se navzájem doteky... Má pan Backer, když už vlastní tak pěknou dceru, také manželku? Vlastně ano, slyšela, jak se ta dívka o matce zmiňuje. Dále, je jeho manželka hezká, přitažlivá pro muže? A konečně... nakolik dobře jeho manželku znám?

Odpovídám na všechno kromě poslední otázky... Alexandra předstírá, že si chybějící odpovědi nevšimla... Je prý velmi... naplněná touhou, říká mi. Ano, ráda by si dneska večer zamrdala, a kdybych byl přišel sám, báječně bychom si ho spolu užili. Ale protože s sebou mám přátele, musíme se toho vzdát, jelikož ona tedy nemá v žádném případě v úmyslu, abychom ji klátili oba. A řekne mi ještě něco jiného... kdyby byl můj přítel přišel sám... možná by mu dovolila, aby zůstal. Kterýkoli z nás, chápu? Ano, takhle hrozně se chce vyspat s mužem, dostat čuráka do díry... Ale dva ne... ne, to nikdy... Po zkušenosti s Canonem Charentonem je jí jasné, že člověk musí zachovávat jistou zdrženlivost...

Vracím se promluvit se Samem. Je to v pořádku, říkám mu. Naťukl jsem ji a myslím, že mu zapracat dá... líbí se jí, říkám mu a vymýšlím si ještě spoustu dalších krásných věcí, které by Alexandra v životě neřekla. Takže teď už je to jenom na něm... jediné, co musí udělat, je pamatovat si, že Alexandra opravdu chce, aby ji opíchal, a že se nesmí bát po ní vyjet. Pokud jde o mě, mám rande, a teď odejdu. Neříkám mu, že rande mám s jeho ženou...

Ann se domnívá, že můj byt je velice atraktivní a velice útulný. Všechno v něm je tak důvěrné, říká... neví o průvodech lidí valících se tudy v těch nejnepatřičnějších hodinách. Místo jako tohle by prý bylo to pravé pro ženu, která by si přála provádět milostné pletky, že? A je v mé čtvrti více takových bytů? Ptá se pochopitelně pouze ze zvědavosti...

Ann chce lépe poznat Paříž a seznam jejich otázek je dlouhý jak má ruka. Kde je tohle? Kde najde člověk tamto? Která čtvrt' je z toho nebo jiného důvodu nejlepší? A tak tu první půlhodinu v mém bytě sedí a všechny mé odpovědi si čmárá do zápisníku. Má se toho ještě o Paříži, než pojedou domů, spoustu co dozvědět, prohlašuje, a chce to město poznat ze všech úhlů. Takže, kde se prodávají ty strašlivé pohlednice?

Říkám jí, kde může koupit pornografické obrázky... I když jak tady mohla strávit tak dlouhou dobu a s jejich prodáváči

se dosud nesetkat, nechápu. Dále chce vědět, jestli jsou ty snímky skutečně tak nemravné, jak si představuje... nebo jsou prostě jen... choullovivé? Žádné ještě nikdy pochopitelně neviděla... No a chtěla by nějaké vidět? A já nějaké mám? To je tedy trapné... ale řekla by, že i pornografie je součástí života; člověk by se neměl spokojovat s jednostranným vzděláním...

Ukazuji jí fotografie Anny, dávám jí celý ten balíček a nechávám ji, aby si je prohlédla. Zčervená, jakmile se podívá na první z nich. Ach... je to dosti síla, že? Velmi rychle se všemi probere, načež si je prohlíží znovu, velmi pomalu. Začíná jí být teplo, dívá se ke krku a uvolňuje si svetr. Pije spoustu skleniček vína...

Vysvléknout ji potom z šatů není vůbec nic těžkého. Pár doteků a je ochotná k čemukoli... nebo si to aspoň myslí. Jakmile se jí ocitnu rukou pod sukni, je to čistá rutina. Když se jí na nich dotknu, roztahuje stehna, a aniž by hnula brvou, mě nechává, aby jí svlékl kalhotky. A do atmosféry oněch fotografií se ta děvka opravdu vžila... mezi nohama je tak mokrá, že kalhotky má úplně prosáklé a její velká kunda je jak topeniště.

Možná bych radši, kdyby na sobě měla podvazkový pás? ptá se. Myslela na to, když se oblékala, ale zdálo se jí to tak zvrhlé brát si takovou část oděvu jen proto, zeje to sexuálně vzrušující... Ale přesto, kdybych chtěl, aby na sobě podvazky měla, přišťe to vždycky udělá, vezme si i erotické prádlo...

Jsem spokojen s takovou, jaká je... její velký zadek stačí, aby mi čurák trčel jako kůl, a na tom, jestli má nebo nemá podvazky, nesejde. Když si na sobě nechává punčochy a boty, zdá se ta prdel ještě větší... Ann se na pohovce, zatímco ji osahávám, převaluje. Ach, co by si Sam pomyslel, co by udělal, kdyby ji teď viděl! Strká mi pěst do kalhot a popadá mě za ptáka. Co by si Sam pomyslel! Je to od ní opravdu hanebné... přijít sem, abych ji mrdal, a chudáka Sama nechat samotného. Měla by být doma a šukat manžela, než to dávat mně... Neberu jí iluze... ale podle mého názoru by Sam s Alexandrou měli být v téhle chvíli už velice spřáteleni.

Ann mi stahuje kalhoty a pohrává si s chlupy. Ach, to je chlupů! Probírá se v nich prsty a šimrá mě na koulích. Viděla vůbec někdy tolik chlupů? volá. A vím, co při pohledu na ně touží udělat? Chce si k nim položit hlavu... ano, dotknout se jich přímo tváří... Jenže poté, co mi to řekne, se začne ostýchat. Musím ji nakonec chytit a přidržet jí hlavu dole...

Píchá to, stěžuje si... ale píchá to hezky, dodává hned. Píchaly by mě její chlupy na tvářích, uvažuje... Ví určitě, že je má velice hebké... Je mi naprosto jasné, že fotografie, na nichž Anna provádí francouzské milování se svými přáteli, Ann utkvěly pevně v hlavě, ale bojí se to říct nebo i jen pomyslet na to, že by mi kouřila ptáka. Objímám to její velké pozadí pažemi a hlavu jí kladu na stehna. Svíjí se... je tak vydrážděná, že ani nemůže souvisle mluvit... ale dát si tu věc do pusy se stále ještě bojí...

Hovno, věřím, že k tomu, aby si ho vzala, bych ji mohl přinutit... Skoro každá ženská, když bude dost nadržaná a ucítí, jak se jí mezi rty dere špička čuráka, otevře pusu... ale já chci, aby si ho vzala sama... nebo si to aspoň myslet, že si ho sama bere. Začínám jí olizovat břicho a stehna... roztahuje nohy a líbá mě nesměle na břicho. Pohybují boky, jako bych pomalu mrdal... a Ann dělá to samé.

Ženské! Jak jen milují, když se jim dostane něčeho zadarmo! Ann by v téhle chvíli nic nechtěla víc, než abych jí do té jak po ráně sekerou rozšklebené škvíry zasunul jazyk a pokusil se jí dosucha vylízt, ovšem sblížit se s mým pérem důvěrněji než dosud odmítá... Ale já dokážu být stejně paličatý jako ona... Lížu jí okraje kundy, koušu ji do stehén, nosem ji lechtám v chlupech. Když seji ocitnu těsně u díry, vzrušeně šeptá... tam... polib mě tam... proč prý teď nevystřím jazyk... Ach, vypadáme určitě přesně jako ti strašní lidé na těch fotkách, že? Ano, děláme skoro to samé, co dělali oni...

Konečně ji nechávám zakusit, co chce cítit. Líbám ji přímo na kundu, jazykem přejíždím po pyscích a nořím jej dovnitř... rozhodí stehna, je to jak litačky, které už se v životě nezavřou... a když jí tu mokrou, žhavou buchtu sajú, stačí jen lapat po dechu... Ach, jaký je to jen pocit! Teď už nesmím přestat! Jazykem můžu hlouběji... mohu ji cucat víc... roztáhne nohy širěji...; Honzovi Čtvrtkovi se snaží zakroutit krkem, ale stále ještě ho nekouří...

Nemůže uvěřit, že jsem znovu přestal. Jak... ach, jak jen jsem mohl přestat, když jí to dělá tak dobře? Co třeba... lehne si jinak, abych to měl snadnější... A až to budu dělat, bude mi takhle honit ptáka... Není to tak fajn? Proč znovu nezačnu? Ach, proč ji nepřitisknu pusu na kundu a necucám ji ještě trochu!

Když se jí ořtu ocasem o ústa, odtahuje hlavu. Podruhé už mi v tom nebrání... pak mě na něj políbí. Co chci, aby udělala? šeptá. Jako kdyby to nevěděla, jako kdyby neměla nejmenší ponětí o tom, co od ní čekám! Chci, aby mě líbala na varlata a břicho? Je to ono? Udělá to, jestli chci. A tak dále.

Víc podobných blbostí se vydržet nedá. Představte si ženu s dcerou velkou jako Snuggles, buchtu vdanou tak dlouho jako Ann, která předstírá, že neví, že chcete vykouřit péro! Rozhoduji se, že jí dám ještě jednu šanci... potom, jestli neotevře pusu, když už má tak rozevřenou kundu, jí do jednoho či druhého z těch otvorů vrazím nohu a do zbylého čuráka. Začínám jí lízat píču a převaluji se nad ní, přičemž ocas jí vbodávám do obličej. Náhle na něm cítím její jazyk... otvírá pusu a bere si do ní Honzovu palici... Pak má obě ruce kolem mého pasu a kouří co jí síly stačí... Dávám jí všechno, s čím se dokáže vypořádat...

Ann na tomto konci není tak dobře vybavena pojmout do sebe čuráka, jako je na konci druhém... dusí se, ale nelitostně pokračuje. Kundu má tak rozevřenou, že cokoli zevnitř by mělo vypadnout ven, ovšem nic takového se neděje... musí tam být dobře sešitá. Nemá možná tak ocelově pevné břicho jako Táňa nebo Anna, ale je solidně ukotvená.

To je další věc, díky které jsou americké amatérky ve výhodě oproti pařížským profesionálním kurvám... můžete je obrátit naruby, aniž byste se museli obávat, že se jim dělohy vysypou na podlahu...

Ann chce, abych ji, zatímco jí lížu píču, dráždil na konečníku. Nevšimla si evidentně, že už jsem jí do zadku dva prsty strčil... Zasouvám tam ještě jeden a ona je spokojená. Dělá, jako bych jí chtěl kundu sežrat, rozhihňá se... Neví, že se tak chovám kvůli tomu, že mám strach, aby ta velká díra nepozřela mě...

Mohl jsem téct skoro hned, jak si Ann vzala Honzu Čtvrtka do pusy... Zadržuji to ale, protože chci, aby ve chvíli, kdy zjistí, že má hubu plnou semene, byla už skoro hotová. Vyčkávám, dokud si nejsem jistý, že to má úplně na krajíčku,

do chvíle, kdy jako by mě chtěla mezi stehny zadusit a utopit mě v kundí šťávě... Prdelí jí probíhají mravenci a v břiše jí plane oheň, a ani kdyby sem teď měl vejít Sam, přestat by už nemohla. Potom, když ji mám takhle rozpučenou, nechávám Honzu Čtvrtka, aby se věci chopil sám.

Celé to náhle na vteřinku ustává. Ann vypadá poplašená... nevěří, že mi ho opravdu vykourila, a je to pro ni přílišný šok. Semeno jí ale stíká do huby dál a ona neví, co s ním. Rvu na ni, aby ho spolkla... hrozím, že pokud to neudělá, přestanu jí lízat kundu. Jazykem přejíždím vnitřní stěny těch chlupatých a vzdutých okrajů a Ann se náhle rozhoduje. Polyká to všechno, všechno najednou, a ptáka mi přitom pořád ještě kouří. Ústy se jí znovu přísahu na frndu, a udělá se taky... teče to z ní po litrech...

Jakmile je schopna promluvit, říká, že do mého bytu už víckrát nepřijde. Ne, tentokrát zašla příliš daleko... až příliš daleko. Uvědomuji si, že má manžela, který jí věří, a dcerku, která ji jednoduše zbožňuje? Musí na ně myslet. Ach, manželka a matka se nemůže chovat tímto způsobem! Čas na podobná dobrodružství minul... žena jejího věku, a v její situaci, musí být přece šílená, má-li se pouštět do takovýchto věcí, atd., atd. ...

Chce okamžitě odejít, ale to jí nedovolují. Přesvědčuji ji, aby zůstala ještě na jednu sklenku vína, potom na druhou. Do ruky znovu bere fotografie. Ty, na nichž Anna kouří různé ocasy a nechává si lízat kundu, jako by ji přitahovaly víc než předtím. Ta mravní zkaženost, jaká je k vidění ve Francii... musí to být čímsi v její atmosféře. Ona tedy určitě nic takového, jako jsme udělali dneska večer, dřív nikdy neprovedla... rozumím?

Rozumím jí dokonale, ujišťuji... a půjde teď do mé ložnice... nebo by radši na pohovce? Domnívá se, že pohovka je báječná, ale opravdu by neměla... Chudák Sam... Chudák Sam... není správné, aby jej takto podváděla... a převahuje se na záda a roztahuje nohy...

Carl má za to, že bych měl podniknout něco, čím bych na Backe-ra ohledně onoho Severinova kšeftu zapůsobil. Jsou v něm peníze, ujišťuje mě, peníze pro každého, kdo je s ním nějak spojený, a my oba bychom si jen díky tomu, že políbíme pár prdelí, mohli trochu změnit život. Carl prdele líbá tak dlouho, že dneska už ani neví, že to dělá... myslí si, zeje kouzelník, co tahá králíky z klobouku. Neustále a neúspěšně usiluje o snadné živobytí...

On je Carl konzervativce a věří v příliv zákazníků. Jak prý si má sakra jinak, ptá se, někdo jako on vydělávat na žití? Je to u něho důsledek kocoviny, která mu zbyla po roce stráveném na akademii výtvarných umění. Vykopli ho, ovšem zapoměli vypustit páru... pustili ho ze řetězu, když mluvili o cinquecentu, renesanci, Velké a Malé Pandoře, francouzském géniu... což všechno pochází přímo od toho všivého davu potloukajícího se kolem Deux-Maggots, kde čte Action Frangaise, nejnudnější noviny na světě...

Carl si každopádně myslí, že mám u Sama výhodu protekce - nebo jsem mu alespoň blízko...

"O čem si do prdele celou dobu povídáte, když lítáte po všech těch zapadácích?" ptá se. "To tě nic nenapadne? Vždyť se ti tu naskytá jedinečná příležitost... existuje tisíc... milión způsobů, jak vydělat peníze. Chceš říct, že o penězích se nikdy nebavíte? Proboha, jenom na úplatcích od těch špeluněk, kam ho vodiš, by ses mohl pěkně napakovat... jemu by to, kdyby ho tam trochu natáhli, nevadilo... kurva, ani by si toho nevšiml..."

Přerušuje nás Raoul, který říká, že už mě celé dny shání, a má pro nás legrační historku. Stala se jednomu jeho příteli, nezapomene vysvětlit... příteli, jehož jméno nám neřekne, protože bychom ho stejně neznali... Ovšem když potom příběh dovypráví, je na něm vidět taková úleva, že nepochybuji, že onen přítel je Raoul sám...

"Byla to taková malá holka... víte, velice malá holka, a tenhle můj přítel si báječně užil, když ji učil všechny ty věci, které by dívka jejího věku neměla v žádném případě znát. No a potom odešla... snad jí můj přítel něco zaplatil, aby mohla jít do kina... a celé to skončilo. Přítel na to chtěl zapomenout, nebo si to jen občas, až nebude mít ženskou a bude nucen onanovat, připomínat... Jenomže za tři neděle je ta holka zpátky. Můj přítel musí něco udělat... takže, co se prý stalo? No, je těhotná... jestli se něco nepodnikne, porodí mu dítě. Těhotná? To není možné! To je hrůza. A můj přítel je velmi rozrušen... Nakonec ho napadne se zeptat... jak ví, že je těhotná? Byla u lékaře... mluvila o tom s matkou? Ne... ne... ale krvácí. Krvácí? Kde? No, kde tak ženy krvácejí? Přítel ji posadí na postel a vyhrne jí šaty... holka má jenom krámy. A tak jí dává ručník, aby si ho omotala kolem těla, a opět jí dává nějaké peníze a posílá ji do kina. A už žádné malé holky! rozhoduje se. Co si o tom kurva myslíte?"

Protože ani Carl, ani já v historce humor, o němž je Raoul přesvědčen, nenacházíme, mění náš přítel téma a začíná mluvit o své švagrové. Je nyní mimo Paříž, říká... smůla, ale brzy se opět vrátí, dostanu příležitost, abych se s ní vyspal.

Mezitím by se rád seznámil s nějakou hezkou španělskou dívkou, s nějakou, s níž by se mohl pocvičit v jazyce. Ovšem s takovou, která by nechtěla peníze, dodává rychle. Známe nějakou hezkou španělskou dívku, která nemá kapavku nebo nerudné bratry? Hodila by se taková, co si sama vydělává na živobytí, a kurva by byla zvlášť vhodná, povídá... Říkám mu, že já už žádné španělské holky neznám, ale Ernest že by jich pár, které už dál nechce, mít mohl... zjistím to. Raoul je velice vděčný... kupuje mně i Carlovi pití a dává nám cigarety. Bude prý mu stačit jakákoli dívka, naléhá na mě, jakákoli naprosto postačí, jen aby nebyla nějak nemocná a měla většinu předních zubů...

Později, když jsem se Carla konečně zbavil a Raoul odešel na pohřeb jednoho ze svých mnoha příbuzných, potkávám Sama. Je v nadmíru veselé náladě a nepřestává mluvit o Alexandře.

Jaká to žena! Ach, jaká to žena, matka té dívenky! Vím prý, že u ní zůstal celou noc, domů se dostal až v devět ráno! Ann musel pochopitelně něco říct... a tak jí řekl, že si vyrazil se mnou. A jestli se mě na něco v tomhle ohledu zeptá, mohu jí vyprávět historku o tom, jak jsme se pustili do hraní karet...

Nemůžu mu říkat, že byla chyba vymyslet si na Ann právě tohle, stejně jako ona mu nemůže prozradit, že ví, jak ji oblbuje. A kromě toho je z Alexandry natolik rozrušený, že by nejspíš nic z toho, co bych řekl, neslyšel.

"Ta ví, jak mrdat!" sděluje mi. "Bože, jestli ta neví o mrdu své! Alfě, nebyl jsi pryč ještě ani půl hodiny a už jsme na to vlítli! Čestné slovo! Sakra, víš přece, jak tyhle věci chodí... jednu chvíli mluvíte a popíjíte, příští se jí dereš rukou pod šaty..."

Zastavujeme se a Sam budí nějakého pobudu, který spí na prahu, a dává mu pětifrank. Pohybem ruky zahání ženu vynořující se odkudsi s kňouráním, hlavou zabalenou v šále a nataženou dlaní.

"Půjdem radši nahoru," řekla, pokračuje Sam, "tak jsme šli do prvního patra, do její ložnice... přesně, jak ti povídám! Není to ale stejně něco šíleného... přijít tam, abych se kvůli té záležitosti s její dcerou podíval, jaká je, a skončit s ní v posteli? Nejdřív dcera, potom matka... Bože můj! A něco ti řeknu... pamatuješ si, co jsem ti o té holce vyprávěl? Že mi kouřila péro? Tak její matka taky... co si o tom myslíš? Jak na rozkaz, viděla mě poprvé v životě, a já neměl ty nejmenší problémy, když jsem chtěl, aby to udělala! Doboha, Alfě, já ti nevím, jestli se do Států chci ještě vůbec vrátit... když v Paříži jsou takovéhle baby. Jediná věc je, že si nejsem jistý tou její dcerou... nevím, jestli zrovna toužím po tom, aby tu s ní Snuggles někde courala..."

Sam si tím chvíli láme hlavu, ale vrací se zpět k Alexandře a k tomu, jaká je to úžasná píča. V mezičasech prý mu četla verše, říká a chce po mně, abych hádal, kolikrát ji ojel.

"Čtyřikrát!" říká triumfálně. "I když pro tebe to dneska třeba moc neznamená, ale počkej... počkej, až ti bude tolik jako mně, a uvidíš. Zvlášť když jsi ženatý, když je to každou noc ta samá žena. Ženskou, když jsi s ní patnáct, dvacet let ženatý, čtyřikrát za noc nemrdáš... Rusové milují básně... a stejně tak Číňané... to jsi věděl, že mluví čínsky? Je to tak... aspoň tedy říkala, že je to čínština... Proč jsem kurva

do Paříže nepřišel, když mi bylo dvacet? Co se to se mnou tenkrát dělo? Ale možná je to vlastně i dobře, že jsem nepřišel... nebyl bych to ocenil... právě tak, jako to ještě neoceňuješ ty. Kolik je ti, asi čtyřicet? Poslouchej, dám ti radu, jeď zpátky do Ameriky a vydělej milión dolarů, pak přijď do Paříže a zbytek života prostě žij... Ale nežeň se... at' uděláš cokoli, nežeň se, protože vždycky můžeš najít spoustu takových pěkných bab, jako je Alexandra, které ti budou číst verše a vykouří ti ho, jestli máš milión dolarů..."

Rada je to dobrá, až na to, že mi Sam zapomíná říct, jak vydělat ten milión. Myslí na důležitější věci.

"Nikdy nezapomenu, jak vypadala, když se svlékla a s vystavenou kundou tam ležela na posteli a čekala, až s ní něco udělám. Ne že by se ostýchala si o to říct, ale říkala to rusky. Je to příšerný jazyk, když se jím má mluvit o přání! Byl bych ji radši slyšel mluvit francouzsky... přinejmenším bych chápal, o co kráčí. Ovšem když se mi podívala na čuráka, roztáhla nohy a hleděla na mě mezi koleny, mohla už mluvit jakýmkoli jazykem a bylo by to znělo stejně..."

"Řekl bych," povídá Sam později, když sedíme v baru, "že jsem mohl čekat, že bude taková. Vždyť jestli je tak povolná ta holka, její matka bude určitě v rozkroku veselá taky... mají to v krvi. Ale poslyš, Alfě, já se od nynějška budu s Alexandrou vídat hodně často... takže pokaždé, když ti zavolám a řeknu něco o partičce karet, budeš vědět, že hodlám zůstat venku celou noc a potřebuju, abys mě před Ann kryl. Když se tě na to zeptá, řekni jí prostě cokoli... natolik ji to zas zajímat nebude, aby se vyptávala na podrobnosti."

"Hele, Same, tím si nejsem tak jistý..."

"Ale nesmysl. Říkám ti, že je to v pohodě. Jediné, co musíš udělat, je pamatovat si, že spolu občas chodíme hrát poker. Proboha, Alfě, přijel jsem do Paříže, abych si trochu užil... a ty mě nenecháš ve štychu, že ne?"

"Ne, nechci tě nechat ve štychu, ale stejně si nemyslím..."

"Tak teda hergot dobře, jestli na to máš takovýhle názor, fajn... řekl bych, že nebude problém přesvědčit k tomu Carla..."

"Ne, počkej chvíli, Same, ty mi nerozumíš... Neřekl jsem, že to neudělám... Jen jsem..."

"Tak si tohle pít tady dáme ještě jednou a přestaneme o tom mluvit. Hele, Alfě, poslouchej můj přízvuk, zkontroluj, jestli to říkám správně... Garçon! La mème chose! Jaký to bylo? Lepší?"

Sam dělá pokroky... naučil už se zvonit lžičkou... objednávat přes terasu a být slyšet, aniž by vypadal, jako že volá na prasata... používá i náležitý přízvuk, alespoň když objednává nápoje. A nyní chce znát všechny tvary slovesa foutre...

Ann si pronajala několik pokojů v mé čtvrti a jednoho rána mě tahá z postele, abych se na ně šel podívat. Nevím, proč by vrátného nešlo naučit, aby do domu před polednem nikoho nepouštěl, ovšem po oněch třech schodištích vedoucích k mému bytu smí v kteroukoli denní či noční hodinu procházet ten nejpodivnější houf lidí. Mohu se nicméně zastavit na pár minut na snídani, za což jsem vděčný.

Ann si našla perfektní hnízdečko, opravdovou skryš, zastrčenou pod okapy staré, rozviklané barabizny několik bloků od mého bytu. A je to velice levné, velice, velice levné, nepřestává mi opakovat, zatímco mě kvartýrem provádí a vysvětluje, jak to vlastně celé je. Říkali jí, že tu kdysi bydlel Verlaine, oznamuje mi, že právě tady napsal některé ze svých nejlepších sonetů. Věřím tomu? Říkám jí, že podle mě tu asi opravdu žil... ten chudák koneckonců někde bydlet musel, a atmosféru takovéhle díry si nemohl dovolit nikdo jiný než básník na mizině nebo nějaký americký osel s miliónem dolarů v kapse.

Pronajmout si to tu se rozhodla poté, svěčuje se mi, co se onoho rána vrátila z mého bytu. Kde prý si myslím, že Sam v době, kdy jsem jí tam prcal, byl? Kde? To jí teda kurva neříkám... no, ona to neví taky, ovšem je jí jasné, že karty se mnou nehrál... ne, když jsem ji celý večer šoustal.

"Ano, tak mi to řekl... že jste spolu někde hráli karty! A klidně si smrděl po nějaké jiné ženské! Ale já mu ukážu!"

Takovouhle hru mohou hrát oba... a tak budu mít tenhle byt, kam si budu chodit a dělat přesně, co se mi líbí..."

Ukazuje mi, jak ho zařizuje... nic přepychového, protože dlouho si jej držet nebude, ale jinak velice bohémské. Na stěny si chce pověsit nějaké pornografické obrázky... znám někoho, kdo umí podobné

věci namalovat? Chce asi nejspíš akvarely, možná jednu či dvě rytiny ve stylu sedmnáctého století. A pořídí prý si alba s oněmi fotografiemi, které si člověk může koupit... krátce řečeno, ukryje si tu celou jednu příjemnou část svého života... Kdo sem bude docházet, ptám se... No... přátelé... nebo možná nikdo. Jde prostě o to mít svůj byt, chápu? Mohla by ho využít třeba jen k tomu, aby vyvedla Sama z rovnováhy... nechala ho zjistit, že ho má, aby se pak snažil vypátrat, co se

tady děje. Ona už ho naučí přicházet za ní s těmi jeho historkami o kartách!

Napadá ji ještě něco jiného... vím prý, kde Sam mohl tu noc být? Já? Samozřejmě že ne! Snad s někým karty opravdu hrál, možná jen náhodou řekl, že byl se mnou místo s někým jiným. Ann si pouze pohrdavě odfrkuje. Byl s ženskou, trvá na svém... pro druhou ženu není tak těžké to poznat...

Jsem všemi deseti pro to, abychom byt rovnou a bez okolků použili, ale Ann se tomu vyhýbá. Je v pořádku, jestliže ji trošinku osahávám, jestliže jí vyhrnu sukni a rukou ji, zatímco mluvíme, popleská-vám po chlupech, ale dál věci zajít nenechá. Ne, říká mi, nemá cenu, abych tu věc vyndával z kalhot, protože ona s tím nic neudělá... ani se ho nedotkne... vlastně... trošku si s ním pohraje, ale nic jiného. Nesundá si kalhotky a mně nedovolí, abych se vysvětlil z kalhot, takže je zbytečné, abychom tu, když už jsme byt viděli, dále zůstávali. Kromě toho mám něco na práci, takže ji usazuji do taxíku a posílám zpátky k manželovi na oběd...

V redakci není co dělat, tak nějakou dobu trávím komponováním čtenářských dopisů, které, až půjdu zas pryč, za pomoci firemních známek odešlu. Řekl bych, že některé z nich občas otisknou... nikdy si nevzpomenu, abych se podíval...

Ve dvě se setkávám s Ernestem a Arturem, v podniku, kde jestliže vám nechutná jejich jídlo a nepijete, můžete jít nahoru a oklátit majitelovu manželku... z čehož plyne, že je to nadmíru solidní lokál, protože sem nezavítá jediná kurva... je to prý vůči jejich řemeslu nefér, stěžují si... když je vezmete do hotelu, nikdo se vám určitě nesnaží prodat něco k jídlu. Ale je to klidné místo, kde se dá posedět, jestliže nechcete, aby vás někdo rušil... bez kurev chybí rovněž novináři. Ernest se vyptává na všechny zvěsti, které prý o mně slyšel. Je pravda, že tu provádím nějakého Američana a ukazuji mu všechny bordely, aby se pak mohl vrátit do Ameriky a ve velkém to tam s nimi rozjet? Je pravda, že nějaký praštěný sběratel umění ztratil svou dceru a my prolézáme pařížskými kanály a hledáme ji? Je pravda, že s jakousi partou amerických finančníků pracuji na založení nového deníku, jehož budu redaktorem? Tak co je do prdele pravda? "Takhle by ses nám ztráčet neměl, Alfě," říká. "Zkoušel jsem tě párkrát najít... brali jsme Annu ven a mrdali ji, ale tys nikdy po ruce nebyl."

Možná je to jen dobře, že jsem po ruce nebyl... Artur si hrál s kodakem, který si koupil, a má hromadu fotek, z nichž některé jsou ty nechlíváčtější, jaké jsem kdy viděl... Anna a Ernest, Sid a on sám se spuštěnými kalhotami a postavenými ptáky... Nejsem si zrovna jistý, jestli bych měl o podobný druh reklamy, i kdyby se jednalo o se-besoukromější věc, zájem...

"Ukazuji je jen, když chci sejmout nějakou pannu," vysvětluje pošetile Artur a fotky odkládá. "Rozumíš, podle toho, jak ty fotky vyšly, vypadám, že mám dvakrát tak velkého ptáka než kdokoli jiný..."

Vzpomínám si, že Raoul se chtěl seznámit s nějakou španělskou pičkou, a ptám se na to Ernesta. To sakra ano, Ernest zná spoustu španělských ženských; jakou prý Raoul chce?

"Poslyš," říká, "mám jednu, která je skutečná španělská muška... stačí být s ní jenom chvíli a čurák ti týden nezměkne. Co má Raoul na výměnu?"

"Ale no tak počkej, Erneste, on nechce nic měnit... všechno, co chce, je seznámit se s nějakou hezkou španělskou kundou... zbytek zvládne sám"

"Nechce nic měnit? Hergot, to... bych mu pomoci nemohl. Ne, Alfě, já když někomu předávám ženskou, musím dostat něco zpátky. To Raoul nemá ani kapesní nůž?"

"Má švagrovou."

"Já tedy nevím, Alfě. Švagrové jsou hrozně nespolehlivé... to pak musíš svou rodinu sakra dobře znát. Mimoto sám víš, jaké tyhle španělské děvky bývají. Nechtyl jsem snad ránu nožem jen proto, že ses na jednu z nich příliš rychle vykašlal? Tyhle španělačky nejde jen tak ignorovat, točit je jak americké nebo ruské holky. Mají jinou povahu, s nimi nikdy nejsi bez rizika."

"Ježíši, Erneste, prokrista, vzpomeň si na některé z těch věcí, které jsem pro tebe udělal já... Nezařídil jsem ti to snad s Táňou? Ano, i jejím bratrem... a co Anna? Bože můj, není na čase, abys ty udělal zas něco pro mě? Je to přece něco jiného, než kdybych tě žádal o ženskou, kterou bys opravdu chtěl nebo se ti líbila..."

"Zaraz, Alfě... jak tě napadlo, že tu ženskou nechci? Je to bezvadná pička a má takhle širokou prdel. Kristovy nohy, když ji tomu tvému žabožroutskému příteli přepustím, v životě neocením, co dostává. Kurva, jestli bude chtít, olíže mu boty... jakékoli staré boty... vezme si je domů a tam mu je olíže..."

"Bude stačit, že mrdá, o nic jiného Raoulovi nejde. Nehledá žádný luxus, Erneste... Nepotřebuje nic než někoho, kdo by s ním šel do postele, a on k ní, až usne, mluvil španělsky."

Ernest nakonec říká, že uvidí, co se v tom dá podniknout. A kdy prý se hergot, chce vědět, setká s mými bohatými americkými přáteli? Kdyby on měl nějaké bohaté americké přátele, byl by mě jim už dávno představil... Musím se o to tedy postarat; snad se Samem na Ernesta jednou někde v kavárně narazíme.

"Poslyš, manželka pošli k čertu. Chci se vidět s jeho ženou. Řekni jí, že máš přítele, který jí chce ukázat Paříž; skutečnou Paříž, Paříž Villona, Maneta, Guy de Maupassanta... Řekni jí, že jí ukážu Café de la Régence, kde hrál šachy Napoleon... a Aljechin, ten šampión, taky... má ráda šachy? Ráda jí? Vezmu ji na večeři... ona to zaplatí... Ano, báječně si spolu užijem! Řekni jí, že ji vezmu do jednoho podniku na Place de l'Odeon, jmenuje se to tam 'U kouřícího čuníka', kouří jen po francouzsku, pak do kaváren na bulvárech... třeba na boul' Mich', kde může vidět studenty... Poslyš, Alfě, provádět toho jejího manžela tě musí stát spousta času... Ukážu jí, co je to pohoda: tady může člověk dostat báječný měkký chambertin; tamhle dělají roštěnou bercy... ólala! Proč ne? Má ráda knihy? Vezmu ji ke stánkům... je tam jedna stará, mateřsky laskavá ženská duše v černé zástěře... a šále... která nechala pít z misky chlebové polívky, aby mi za třicet franků prodala Brantomovy 'Veselé paničky', podvodnice! Byl to mimoto můj první den v Paříži... chci se s tou starou čarodějnici vyrovnat... Vezmu ji ke Kapucínům, kde se může podívat na barona de Rothschild... nebo možná barona zná. Má ráda umění? Hele, řekni jí, že mám v hotelu úžasnou rytinu... 'Poslední nástup girondinů na vrátnici' se

jmenuje... Má ráda politiku? Posadíme se někde na rue du 4 Septembre s La Verité pod paží a budeme hovořit o Trockém... hele, o politice zvládnou všechny ty náležité řeči... „Věřím, že jediným lékem na termidoriánskou degeneraci je permanentní revoluce“... „Bez Robespiera budeme bez devátého termidora“... Poslouchá ráda takovéhle kecy? Kdy se tu s ní setkám?"

"Co ji takhle vydírat?" ptá se Artur. "Kdyby ji Ernest někam vzal, zjistil by možná něco, o čem ona nechce, aby manžel věděl."

Artur by se zřejmě kvůli tomu, že se vyspala s jeho dědou, pokusil vydírat i svou babičku... Ernest mu říká, že takhle by mluvit neměl... někoho by klidně mohlo napadnout, že to myslí vážně, a předat ho policii!

"Zaříd' to prostě jen tak, abych se s tou bohatou kundou mohl setkat," říká Ernest, "ukážu jí, jak si zase užít... se mnou se bude cítit mladá..."

Doma u mě byla Jean, a když mě nezastihla, nechala mi vzkaz se sdělením, že ji možná najdu v hospodě za rohem. Jdu tam a objevuji ji, jak sedí u stolu s tmavou, znaveně vyhlížející lesbičkou, která jí kupuje americké koktejly.

"Věčně se kolem mě motají," říká Jean, když se vracíme do mého bytu. "I když je lokál plný žen, najdeš všechny lesby u mého stolu. Je to, jako kdybych nosila ceduličku... myslíš, že mají nějaký způsob, jak v sobě navzájem vyčenichat přítelkyně?"

Není třeba se Jean ptát, proč mě přišla navštívit... po schodech vybíhá přede mnou a do tváře mi vrtí svým rozkošným zadkem, když natáhnu ruku, abych ji do něj štípl, rozběhne se ještě o trochu rychleji. Hledá, kdo by ji ošukal, a po těch vypitých koktejlech dychtí, aby se to stalo co nejdříve. Zatímco hledám správný klíč ke dveřím, dráždí mě rukou v rozkroku... Chtěla se za mnou přijít podívat už dřív,

říká, ale kvůli Billie neměla čas... a v poslední době musela být vůči Billie díky jistým komplikacím milá...

Jmenuje se jedna z jejích komplikací Táňa? ptám se. Ach... Táňa, ta mladoučká, velmi nemravná čubička? Jean mě líbá, jazykem, lepkavým po první sklenice vína, mi olizuje rty a zajíždí do úst. Ano, Táňa věci zamotala... ona a ta druhá, ta velice, velice mladá holčička. Jsou obě tak mladé... a tak pěkné: ale mravně tak zkažené a všechno tolik ztěžují...

Jean na sobě má svetr, který je tak přiléhavý, že jsou jí vidět bradavky... a sukně je jí přes boky natolik těsná, že vpředu, na místě, kde jí pod ní rostou chlupy, se rýsuje vyboulenina... Osahávat ji v tomto oblečení je jako osahávat ji zcela nahou. Při takovém oděvu se s ženskou lze seznámit opravdu zblízka... položíte jí ruku na břicho a cítíte pupek; sjedete o kousek níž a pod prsty nahmatáte roz-puklinu... Jean mi sedí na klíně a já už se na ní se vším pomazlil, aniž bych jí jedinkrát sáhl pod sukni...

Snaží se mi to celé vysvětlit. Dívky jako Táňa a ta druhá, Snug-gles, říká, jsou Billiinou slabinou. Stejně jako muž má prý ráda, do-stane-li mladíčkou dívku, s kterou pak laškuje, vykládá jí krásné lži a svádí ji; dělá z ní zkaženou holku. Je to hra, přesně taková, jakou hrají muži, když dostávají dívky mladé, nevinné a učí je všem možným neřestem... Ovšem v Táně nalezla Billie konkurenci... ta přemoudřelá čubka je stejně vynalézavá, ne-li dovedná jako ona sama, a tu mladší holku ohromujícím způsobem kazí. Takže si Billie a Táňa, svého druhu soupeřky, se Snuggles hrají tak, jako si děvčata hrají s panenkou. Učí ji všem možným neslušným věcem, protože je nevinná... ale když uléhají spolu, chovají se obě prohaně a poučeně; hrají si jako dospělé kočky, ne jako koťata, jsou ostražitě a občas vystrčí drápy...

Což je něco poněkud jiného, než o čem mi vyprávěla Táňa, ale pomáhá to udělat si obrázek o tom, co se tam v té partě vylizovaček kund odehrává. Jean v tom s nimi jede také, ale zůstává stále spíše pozorovatelkou než čímkoli jiným... protože je Billiinou milenkou. Etiketa zhyrálosti je velice složitá...

Jean už je mým osaháváním přesycená. Vykasává si sukni a ovíví kolem mě nahou nohu, přičemž v kalhotách mi šátrá po něčem, čím by se vzrušovala. Když ocas vytáhne, přitiskne si ho na chlupy a s oběma rukama kolem mého krku si sedá a kolébá se dozadu a dopředu, dívá se mi do tváře a sedí mi tak na klíně. Má na sobě titěrné kalhotky, ale pták jí pod ně vklouzává a tře se o tu ochlupenou díru v nich... sem a tam, aniž by jedinkrát pronikl dovnitř...

Chce, abych se mazlil s jejími cecky. K čemu prý to bylo dobré, že na nich všechny ty roky pracovala, plánovala pro ně budoucnost, věnovala jim tu nejlepší péči, jestliže šíjí s nimi teď nebudu hrát? Tak jí svlékám svetr, pod kterým není nic než Jean... A takhle tam sedíme, když do dveří vchází Táňa...

Že je to Táňa, neví Jean o nic později než já... klepe vždycky stejně. Ovšem nemáme čas ani na to, abychom předstírali, že tam nejsme, protože Táňa zkouší dveře a nalézá je otevřené. Vchází dovnitř a my tam s Jean stále ještě sedíme s k sobě přitisklými rozkroky a otevřenými ústy.

Tak, tak... Táňa pobíhá po místnosti... Milostné dobrodružství, láska! Nevěděla, že tady někoho najde, a už vůbec ne Jean... Byla prý by počkala, až ji pozvu dál, kdyby věděla, že mám společnost.

Jean mi sklouzává z klína a stahuje si sukni. Je našťvaná, protože tuší, že Táňa o tomhle všem bude později vyprávět Billie, a ona nechtěla, aby Billie věděla, že tady dneska byla... Měl bych mít na dveřích západku, říká... K ničemu by to nevedlo... kdyby se Táňa chtěla dostat dovnitř, mohla vylézt oknem v chodbě a po střeších dojít do mé koupelny. Táňa se mi odlepila z klína... nestydíme se přece, že? Nejsme v žádných rozpacích? Ony dvě se koneckonců znají... čas rozpaků je pryč... Jean se, když Táňa začíná mluvit otevřeně, červená...

"Ale Jean, vylízala jsi mi buchtu... já lízala tvou... Proč bychom se tedy jedna před druhou měly ocítat v rozpacích? Viděla jsem tě provádět horší věci než tohle! Měl jsi ji vidět jednou večer se Snuggles..." (Teď mluvím ke mně.) "Byla nakonec tak vzrušená, že jsme ji nemohly přimět, aby toho lízání už nechala! A ubohá Snuggles... udělala se, a pak to pro ni byla opravdová muka, když se jí Jeanin jazyk dál tlačil do pindy, olizoval všechna ta vlhká, růžová místa..."

"Nakonec jsme ji musely odtáhnout násilím," říká Táňa, "a nechat ji, aby po řadě lízala nás ostatní, když jsme ji přitom dráždily, dokud jí to nepřišlo... Tenkrát by to bylo potřebovalo víc než jen otevřené dveře, aby přestala!" Sedá si na opěradlo mého křesla, sahá mi na čuráka a mazlí se s ním. "A bylo by potřeba víc než otevřených dveří, abych přestala, kdybych byla dělala, co jste tu teď prováděli vy..."

Jean se ten nenucený způsob, jakým jí Táňa přebírá Honzu Č. nezamlouvá. Odstrkuje ji stranou a opět na mě usedá,

bere mě za ruku a dává si ji pod sukni. Jestli má Táňa v úmyslu vyprávět něco Billie, říká, tak ať má tedy o čem. Vyhrnuje si sukni a ukazuje stehna... chce, abych jí je osahával, a chce, aby se na to Táňa dívala...

"Vidiš, řekla jsem mu, aby mě osahával... můžeš o tom Billie vyprávět, jestli chceš... klidně ji řekni, že jsem to celé udělala z vlastní vůle, že jsem sem přišla a požádala ho, aby mě osukal... a náramně ti to pomůže!"

Snažím se je utiшит... netoužím nijak mít co do činění s párkem handrkujících se ženských. Takže když se všichni uklidníme a dáme si po skleničce, můžeme všechno srovnat...

Jean říká, že se nic srovnávat nemusí... je to prý velice jednoduché... Táňa chce, abych ji oprcal, a ona chce, abych ji oprcal. Volba

je na mně...

Táňa to z rovnováhy nevyvádí. Natolik už přivykla oněm divokým, jak z Dostojevského vystřiženým scénám z domova, že tohle zřejmě nepovažuje za víc než mírný názorový rozpor. Zatímco Jean ještě stále hovoří, předklání se a líbá ji na jedno z jejích rozkošných, nahých řader... Kdyby jen ona měla takovéhle kozy, vzdychá... Ví, jak Jean dostat do nálady... netrvá ani pět minut a obě mi sedí na klíně, přičemž jedna druhé osahává cecky a já je obě rozdělávám prsty...

Nehodlám si stěžovat. Pokud se mezi sebou nakonec dohodnou, můžu je klidně oklátit obě. S dvěma neznámými ženskými by to, pokud bychom nebyli zrovna opilí, tak snadno nešlo, ale tyhle čubky se znají a znají i mě, a jedna v druhé nepřestává vším tím vzájemným masírováním a muchlováním rozpalovat chtíč.

Táňa chce losovat. Hodit si minci, aby se věci ujasnily, navrhuje... vítězku ta, která prohraje, vylíže a já ji zmrdám. Jean je opatrná... má podezření na nějaký figl a já jí to nevyčítám. Ale je to jediný způsob, jak podobný problém, aniž by to vyvolalo pocity nepřátelství, vyřešit.

Nahlíženo chladným rozumem je udělat něco takového fantastická věc... vylízat druhé ženské kundu jenom proto, že nějaká mince dopadla na jednu místo na opačnou stranu. Je to svinská hra a já pocítuji úlevu, když Táňa prohlašuje, že svůj nápad odvolává... i když vím, že aby měla Jean co jíst, závisí přímo na její schopnosti pořádně vykourit píču. Nějak se mi ale nezdá, že právě Jean by dneska měla být tou dívkou, které by měl padnout špatný los.

Jean je během chvilky svlečená... a Táňa, když na to přijde, taky. Stojí obě vprostřed místnosti a svlékají se. Potom, ruku v ruce, přecházejí po špičkách k pohovce. Ruku v ruce! Jsem tím úplně uchvácený... Mysleli byste, že jsou to dvě děvčátka na cestě do školy... měly by mít čepečky na hlavách a košíčky pod paží.

Je na ty dvě fantastická podívaná. Jean má tělo jak má být; Táňa vedle ní vypadá jako miniatura. Dva růžové zadky vzdalující se přes pokoj, dva trsíky chlupů objevující se v místech, kde je i něco jiného, co tak dobře vidět není... je to nádherný pohled, zvlášť když víte, že obě ty čubky patří víceméně vám, a já doufám, že na to, jak vypadaly, nikdy nezapomenu.

Jean si lehá na pohovku. Táňa usedá u jejích kolen, tiskne jí nohy. Obě se ohlížejí po mně, jako by čekaly, že upustím kapesník a dám tak znamení, že zábava může začít. Sedím tam s lahví vína po ruce, nohy mám natažené na taburet a z kalhot mi visí ocas. Cítím se jak Claudius...

Táňa si namáčí prsty ve své sklenice a několik kapek rozstříkuje po Jeanině břichu, stehnech i růžovém keři. Víno není pro její chuť dosti sladké, vysvětluje půvabně... načež se sklání a slízává kapky jazykem.

Jean už je celá nažhavená, ovšem v dalších pěti minutách doslova hoří. Je na tyhle věci zvyklá, stejným způsobem jí mokvají kalhotky večer co večer, a má to ráda. A Táňa není žádná amatérka... leží a tiskne se houštinkou - houštinkou rozrůstající se jí už i dozadu -k Jeaninu kolenu, zatímco jí saje bradavky a šimrá jí na bocích. Prsty jí přejíždí po stehnech... pak jí strká pěst mezi nohy a masíruje jí píču.

Dráždí ji na poštěvážku, až Jean nohy roztahuje, a konečky Tániných prstů jsou mokré.

Honza Čtvrtek mi z poklopce trčí jako šikmý kůl. Nafukuje se důležitostí, vzteká pocitem marnosti. Svlékám se, abych mu dopřál více vzduchu, nechal mu vousisky proběhnout vánek a trochu ho zchladli. Jean, když ji Táňa laskala, ležela na zádech. Ale Táňa ji teď líbá stehna a ona si sedá, aby na to lépe viděla. Táňa ji škádlí... ústy ji zajíždí téměř až k zvlhlé dře, ale nikdy se jí nedotýká. Jean začíná být netrpělivá... náhle popadá Táňa za hlavu a vráží si ji mezi stehna... "Lížeji ji, ty malá d'áblice!"

Nijak se v tom nemýlí. Táňa je d'áblice. Ovíjí ruce kolem Jeaniných pŕlek a jazyk jí mizí v její řndě. Kdybyste zavřeli oči, znělo by to, jako když někdo vycucává pomeranč, někdo, kdo pomeranč už dlouho neměl. Saje, líže, kouše... a všechno, co dělá, je obě rozohřnuje ještě víc. Bojím se, že Jean se udělá dřív, než na ní dostanu šanci... Sakra, při tomhle tempu budou obě za pár minut hotové...

Ale Táňa ví, kdy přestat. Vyskakuje a setřásá si vlasy z očí, přičemž Jean tam nechává zajíkat se a škubat nohama. Táňa se skokem ocitá u mě a skopává mi nohy z taburetu, aby si na něj mohla kleknout. Kundí šťáva jí doslova stéká po bradě... Pak mi líbá ptáka, olizuje varlata... sesouvá se z taburetu a líže mi prsty na nohou... chytá mě za čuráka a dává si ho do pusy, když prsty, páchnoucí po kundě, mi zároveň strká pod nos.

"Omrdej ji! Omrdej ji!" kvílí... a než si stačím uvědomit, co se děje, vyskočí a olízne mi ústa, zanechávajíc na mých rtech vůni a chuť Jeaniny kundy... "Omrdej ji, než si ji bude muset honit!"

Když na ni skáču, má Jean doširoka roztažené nohy... a stejná je i její kunda. Honza do ní zaráží hlavu, aniž by se dřív vůbec podíval, a neustává, dokud není celý uvnitř. Jean drží do výšky vytrčená kolena a prdel obrací téměř ke stropu... když mrdá, celá se třese; není na ní klidného místačka... Teď už nelituji, že nás Táňa svým příchodem vyrušila... když Jean dostala do takovéhoho stavu, tak ne...

Táně se to ohromně líbí. Má velké a zářící oči, zadkem se uvelebila na vyhrátém místě, které jsem v křesle zanechal; zatímco sedí a dívá se, jak šoustáme, onanuje. Kéž by tu tak mohla být její přítelkyně Snug-gles a vidět to! křičí. Jak jen by se to tomu malému neviňátku líbilo! Chudinka Snuggles... kromě Petrova musí přece poznat také jiného ču-ráka...

Nikdy ještě neviděla, jak mladou dívku jebe dospělý muž...

Táňa si opět pouštěla pusu na špacír... Jean chce vědět, jestli jsou věci, o kterých jí vyprávěla, pravdivé. Prčám její matku, jak tvrdí?

"Jasně že prčá moji matku," říká Táňa rozhořčeně. "A Snugglesi-nu matku taky! Ano, prčá! Snuggles mi to nechce věřit, ale přijde na to sama..."

A její bratr, ten zženštilý... je to pravda, že když jde jeho matka do postele s nějakým mužem, bere s sebou i toho chlapce a chce na něm, aby jejímu milenci kouřil péro? Ach, co je tohle za svět! Pak tedy ten kluk vykouřil i mého ptáka, toho obrovského ptáka, který je teď v ní... Co se to jen dozvídá!

"Ukážu vám, co Petr někdy dělá," říká Táňa... a zvedá se z křesla a ocitá se s námi na pohovce. "A někdy to dělám i já, když mrdá matku..."

Je na nás, mezi námi, pod námi... prolézá a svíjí se mi mezi pažemi jako úhoř... Nic ji už neudrží v klidu, nikdo neodstrčí stranou. Olizuje Jeaniny kozy, líže mi prdel a kouše do ní Jean... nakonec, když ležíme na boku, se s rukama kolem jejího pasu převaluje za Jean.

Jean drží stehna od sebe, protože ji budu brousit ještě dosti dlouho na to, aby si Táňa sedla na prdel. Bzučí kolem nás jako ovád, ovšem jsem příliš rozdyčtělý, než abych ji něčím plácl. Líže Jean mezi stehny... olizuje moje stehna i koule. Neexistuje nic, co by neudělala, čubka oplzlá... Líbá Jean na konečnicku... slyším mlaskot jejích rtů a slyším, jak vzdychá. Nosem je v mém klíně, tře se o něj ocasem... prosí nás, abychom se na chvíli zklidnili... na jedinou malou chvíli.

"Nech ji to udělat," naléhá Jean. "Udělej, o co žádá... Chci vědět, co provede..."

Pohovka přestává poskakovat. Ptáka mám z Jeaniny kundy napůl venku a Táňa ho líbá. Přisává se k němu rty a začíná ho kouřit... pak po něm ústy sjíždí a chňape i po Jeanině pindě... Kouří nás oba najednou, a i když Jean začínám opět prcat, nechat toho nemíní. Nakonec už stěží rozeznávám, které pysky mrdám a které mi kouří čurá-ka... když péro vytáhnu a pak vrážím zpátky do Jeanina rozkroku, ocitá se stejně často v Táňině puse jako Jean v kundě.

Jean sténá, že je hotová... Mrdám ji, až mě z toho bolí břicho... a Honza Č. vybuchuje. Táňa ho kouří jako čuně, a já čuráka z Jean vytahuji dosti dlouhého na to, aby měla plnou hubu a vychutnávala si mě na rtech... Načež jsem zpátky Jean v kundě. Honzovi je to teď už jedno... je příliš opilý, než aby věděl, kde je. Dávám ho zpátky Táňě... pak znovu Jean... Poslední semeno nechávám nakonec vycucnout

Táňu...

Věci už jsou tak strašně pokurvené, že horší by být nemohly. Ovšem já ke všeobecnému zmatku musím svým dílem přispět... Ann chce obrázky do svého kutlošku, a tak radím Billie, aby ji šla navštívit. Billie neví, že se jedná o matku dívky, s kterou si užívala... má obrazy, které chce prodat, a zákazník je zákazník. Když se příště s Ann setkávám, je mírně vyděšená.

"Ta malířka, co jsi ji za mnou poslal... je to lesba! A tak úděsná lesba! Byly jsme spolu na obědě... měl bys slyšet poznámky, které pronášela o ženách, co chodily kolem! Vážně, necítila jsem se příliš bezpečně!"

To mi říká ženská, která kupuje pornografické umění, aby si je doma rozvěsila po stěnách... Ann je stále ještě turistka a turistkou zůstane, a na tom, co se jí v Paříži přihodí, nezáleží. Když ji slyšíte mluvit, myslíte byste, že to, když si ženské vzájemně lízají kundy, je něčím, co vyrašilo pouze na téhle straně oceánu... Několik obrázků ale každopádně koupila a objednala si další; líbí se jí a své peníze nevyhazuje oknem, což se o všech Samových riskantních podnicích s nakupováním uměleckých předmětů říct nedá.

S Billie jsem mezitím hovořil o jiných věcech, než je umění. Přišla si ke mně promluvit o Jean. Co se prý potřebuje dozvědět, řekla mi, je čistě jen, co si o Jean myslím... Mám s ní nějaké ušlechtilé záměry, jako že bych ji třeba napravoval a mínil ji přivést k lepšímu způsobu života? Přemýšlel jsem o tom, že bych z ní udělal svou stálou milenkou? A mluvíme prý upřímně...

Když se dozvídá, že mé úmysly vůči Jean nejsou ani trochu počestné, je na ní vidět úlevu... je jí prý jedno, jestli na tu holku občas vlezu, alespoň tedy do té doby, než se ji od ní budu snažit odloudit. Je vlastně ráda, že Jean chodí právě sem, protože ona pak ví, kde je, i že tady pravděpodobně nic nechytí. A Jean to rovněž uspokojuje, když se dostane k mrdu. V tom, říká Billie, tkví příčina, proč ona sama nepřestává kreslit obrazy, přestože už si dávno uvědomila, že je pouze zdatná řemeslnice, že nepohne světem... ani lesbičky úplně nestačí, když jí někdo vylíže kundu... nepřináší jí to ono uspokojení, jehož normální žena dosahuje při dobré souloži. Takže ona je ustavičně neukojená, musí něco dělat, a stává se téměř umělkyní.

Když ji přesvědčuji, že s Jean žádné záměry, kromě čistě náhodných záležitostí, nemám, velmi se s Billie sblízkujeme.

Jako muž, ptá se mě, co si prý o ní myslím? O ní jako o ženě, říká... Hýbe to se mnou v rozkroku, když se na ni dívám? Myslím si, že by se na ní dalo udělat dobré číslo, nebo bych spíš řekl, že by pro ten účel neměla mít tímhle způsobem ostříhané vlasy a já nesměl vědět, že je lesbička? Protože je mi jasné, že s tím, čím je, nikdo nic neudělá, a protože vím, že naprosto kašle na to, jestli je přitažlivá pro muže, mohu s ní mluvit po pravdě...

A pravdou je, že Billie je shodou okolností velice svůdně vypadající kočička, a je jedno, jakou má srst, což jí také říkám. Asi půl hodiny sedíme u mého okna a bavíme se o Billie, jako kdyby byla někdo jiný, někdo, kdo tam s námi zrovna není.

Potom se Billie dívá na hodinky... brzy má prý schůzku... ale než odejde, nechtěl bych ji omrdat? Nevěřím svým vlastním ušim... Ano, přesně to řekla... chtěl bych ji zkusit opichat; má se na těch pár minut, než půjde, svléknout? Objasňuje mi to... líbím se jí a je vděčná za to, jak se chovám k Jean. Co ženy mužům dávají, když jsou jim vděčné? A tak jestli se mi líbí a jestli mám opravdu za to, že je pěkná buchta a bylo by fajn ji prcat, nechá mě to udělat. Jestli nechci... jestli myslím, že její homosexualita by tomu byla na překážku (i když, poznamenává, ta mi při našem prvním setkání v tom, abych od ní chtěl vykouřit, nebránila)... tak je to pochopitelné a nikdo z nás kvůli tomu jistě nepocítí žádné

nepřátelství.

Podobný návrh bych nedokázal odmítnout, ani kdybych už předtím nebyl myslel na to, jak by se to s Billie, nebýt teplá, určitě báječně mrdalo. Kunda je kunda, a pro Honzu Čtvrťka je důležité, co má ženská mezi nohama, ne v hlavě.

"Mám to ráda, když mě občas někdo šoustá," přiznává Billie. "Zdá se mi, že když to nedělám, podvádím osud. Nemysli si, že jsem jako ty ženy, které nesnesou, aby na ně muž jen sáhl... kdybych musela, dokázala bych se za muže vdát a fungovat jako dobrá manželka. Ale moc bych si při tom neužila."

Svlékáme se v ložnici, a protože Billie je tak tmavá a zvláštní, sundávám se zdi svůj čínský čaloun, aby si na něj lehla. Líbí se jí to... je to erotický pocit, jaký neočekávala. A jí dokonale vyhovuje.

Billie je dojemně neobratná... při svlékání se snaží působit žensky a svůdně, a je to jako sledovat velice nevinnou dívčinku, která se pokouší vypadat jako někdo nadmíru zkušený. Jak jen opatrně vystupuje z šatů, když jí leží u kotníků... je tak nesmírně jemná, když si stahuje kalhotky a nechává mě pohlédnout na onu černě olemovanou žemličku... až si připadám jako nějaký křupan na holčičky, který šperky od Woolwortha uplatil desítku. Potom, dříve než si sundá boty a punčochy, přichází ke mně a klade mi do rukou všechno, co má. Tiskne se ke mně břichem; stojí na špičkách a čičinkou se mi tře o poklopec. Přišla, abych ji doteky rozdělával, a já její pozvání neodmítám... Rozpačitě se rozesměje, když ji zvedám a odnáším na postel.

Ksaku, jsem v rozpacích taky... pouštím ji na příkrývku, na zadek, a ona se s roztaženými nohama převrací a ukazuje rozpuklou pindu. Chci si kousnout? ptá se. Načež, když po ní skáču... ne, žertovala; to je holčičí záležitost.

Brko mi nestojí, jak by mohlo, a tak tam ležíme a vzájemně mas-turbujeme, dokud dostatečně neztvrdne. Je toho strašná spousta, co Billie o honění ptáka neví, ale Honza potřebuje pouze povzbudit, nikoli přesvědčovat...

"Je to hodně hezké, šukat s Jean?" ptá se mě Billie, když dál jeden druhému jezdíme rukou v rozkroku. "Dělá to stejně dobře jako ostatní dívky?"

Pak chce vědět další věci... Vykouří mi ho Jean sama od sebe, nebo ji k tomu musím nutit? Chce po mně, abych jí lízal píču? Milujeme se po francouzsku? Mluví Jean někdy o Billie? Mluví někdy o jiných ženách, s kterými byla v posteli? Konečně... myslím, že je Jean s Billie šťastná?

Na všechno jí náležitě odpovídám a ona je spokojená. Jean, říká mi, je nejhezčí holka, s kterou kdy žila. Za prvé není nepořádná. Pokud jsem prý nebyl ženatý nebo nežil dlouho s nějakou ženou, nevím, co to znamená. Sponky v posteli, moč a papír v nespláchnutém záchodě, menstruační tampóny ve skříních na šaty... tyhle věci k většině ženských patří. Ale Jean je čistotná jako kočka; kdyby s ní člověk nespál, mohl by s ní žít celé roky a nikdy by se nedozvěděl, kdy vyvěšuje rudou vlajku, a kdykoli pak nadejde čas k milování, má svou roztomilou prcinku svěží jako květ.

Billie by o Jean dokázala mluvit celé odpoledne a celou šukačku by poslala klidně k čertu, jenže mě už zatraceně hučí v pérú. Nakonec ji vracím k tomu, čím jsme začali, a nechávám ji pocítit, jaké to je, když se jí Jean Jeudi tře hlavičkou mezi stehny. Roztahuje je a já si na ni lehám... je přichystaná? Chce, abych ji teď mrdal? Ano, ano, můžu prý jí ho strčit dovnitř, ale ne příliš rychle... nesmím zapomínat, že na to není zvyklá.

V životě jsem ještě neklátil píču, které by tak zatraceně málo sešlo na tom, co se děje. Nudí se, to je to... a když jsem v ní pak několik minut, je jí to už úplně fuk. Načež vidím, jak otvírá kabelku, vyndává z ní rtěnku a tužku a na zeď vedle hlavy si něco čmárá! Já ji přecám a ona si přitom kreslí obrázky! Je to pro mě do prdele parádní urážka, ovšem ona si to absolutně neuvědomuje... leží natažená na posteli, něco si pro sebe brouká, a vás by ani nenapadlo, že do ní buším čurákem...

Navíc je obrázek vzhůru nohama, takže kdyby se na něj chtěl někdo podívat, musel by buď ležet jako ona, nebo se postavit na hlavu...

"Už jsi hotový?" ptá se... protože jsem ji šukat přestal.

Pak mi přímo před očima zívne, svině! Oh, ty mizerná, naruby převrácená píčo. Já už se o to postarám, aby ses probudila... mám tady něco, čím tě přinutím otevřít oči! Jestli jsem hotový, se mě už ptát nebudeš... až hotový budu, tak to poznáš, a budeš zatraceně ráda, že to máš za sebou.

Vytahuji jí čuráka z pindy, rtěnkou mrštím přes pokoj a Billie si pod sebou házím na bok. Je tou taktikou silných paží ohromená, ale vypadá, že ji to i trochu těší... dokud jí nedochází, co se pokouším udělat. Pak spouští kravál...

Ne! A myslí to naprosto vážně... do zadku ji šoustat nebudu! Je to... je to zvrhlost, a navíc, bude ji to bolet! Jestli to chci provádět, můžu to udělat Jean... pokud to má ráda. Ale jí to dělat nebudu! A snaží se vyskočit z postele.

Kdyby byla Billie jako každá jiná ženská, zřejmě bych ji nezvládl. Ale ona se rve jako chlap, nekouše, neštípe, neškrabe ani se vás nepokouší nakopnout do koulí. Záleží jen na váze a síle, a dokud jsem za ní, jsem ve výhodě, a když se mi podaří dostat ocas tam, kde ho chci mít, už mi to, že spolu zápasíme, jenom pomáhá... pokaždé, když sebou zazmítá, jí Honza Čtvrtek nahlédne do konečníku.

Billie mi vyhrožuje... jestli prý nepřestanu, postará se o to, aby mi Jean už víckrát nedala. Všem prý řekne, že mám tripla. Bude křičet a přivolá sem domovníka... Dobře, když lidem řekne, že mám tripla, rozhlásím všude, že jsem ho dostal od ní. Jestliže zbucuje domovníka, řeknu mu, že je kurva, která se mě pokoušela podvést... je to soucitný chlapík; nejspíš mi ji pomůže držet (ten starý parchant by se mnou praštil o zem, to by ve skutečnosti udělal).

Z tohohle se nevykroutiš, Billie... No, feťáčko kundích děr, proč nenakreslíš nějaké další obrázky? Ano, vím, že na tohle nejsi zvyklá. Když do něj vrážím čuráka, cítím, jak máš pevný konečník... Ale on bude dostatečně velký; až skončím, až budeš vědět, jaké to je, mít v něm mou kládu až po kořen, a až ten tvůj nástroj promažu spermatem, bude větší...

Billie se vzteky zahryzává do postele. Jsem křipl, říká, zkurvysyn, strejček rodiny požíračů hoven... Dívám prý se na sprosté obrázky a onanuji, spím se starými vložkami pod polštářem... má barvitou fantazii, a je radost vidět, jak se probírá k životu. Čurák v prdeli dokáže někdy divy; je to vynikající povzbuzovač.

Než skončím, vyšukávám z Billie duši. Teď už mě nežádá, abych přestal... žebrá o to. Jenže já jedu dál. Billie ochabuje, leží tam a nařiká... je to finta, a když nezabírá, buší pěstni do postele.

"Už ne," prosí, "už ne! Alfě, poslouchej mě... seženu ti holky... ach, takové holky! Znáš spousty a spousty pěkných buchet, které hledají muže, Alfě; můžu ti je obstarat... dám ti hned jejich adresy... zavolám jim kvůli tobě... Vyndeš už mi toho ptáka z prdele, Alfě..."

A tak dál, pořád to samé. Nějaké šikovné kundy zřejmě opravdu zná... tyhle lesby sbalí, co pěkného kde vidí. Ale mohla by mi slíbit víkend se stodolou plnou panen a já bych stejně nepřestal. Přecám drsněji a začínám láskovat s její kundou. Vzdal bych se klidně levé koule, kdyby se pak tahle čubka naráz udělala, ovšem to se podle všeho čekat nedá...

Náhle mám pocit, jako když ztrácím koule obě... obrací se mi naruby a vyletují z péra ven, do Billiina konečníku. Vrážím jí prsty do kundy a honím ji, až Billie ječí, ale tě svinu to prostě nepřijde. Plním ji prdel semenem a mám jako vždycky chuť se jí dovnitř ještě vychcat, ale na tom rozkošném starém čalounu si takový risk nemohu dovolit...

Billie se téměř okamžitě navrácí do dobré nálady. Tedy... pokud mi o něco jde, tak to prý určitě dostanu. Příště bude moudřejší; nikdy už sem nepřijde bez policejní ochrany. Nebo mi přinejmenším nebude nabízet, abych ji šoustal; a nebo si to nejdřív dvakrát rozmyslí. Celou věc bere už jako žert... neví, jestli o tom má vyprávět Jean nebo ne. Ale líbilo se mi to? Jsem teď spokojený? To je dobře! A mohla by si nyní, prosím, lehnout na postel, chvíli si odpočinout a dokončit přítomnou svou vzhůru nohama převrácenou kresbičku?

Sam se Severinem uzavřel nějaký obchod. Neznám přesné detaily, ale Carl nás všechny vidí jako lidi, kteří vydělávají hromady peněz.

"Nevím, co to se mnou je, Alfě," běduje nad sklenicí minerálky, která jako by byla výrazem jeho lítosti nad odporným životem. "Rozhodně nemůžu říct, že bych nebyl šťastný... ale já si hergot nepřipadám jinak, než jsem si připadal vždycky; tu holku jsem mimochodem skutečně pekelně zmrdal..."

Sam nechápe, proč jen proboha Alexandra na tu schůzku nepřišla.

Kdyby to byla udělala, mohlo být všechno v pořádku... byl by se s ní býval pobavil a nebolela by ho z toho hlava. Ale teď, teď mu opravdu spadly prachy do klína.

"Kdybys ji zahrnul jen s matkou, Ann by mi to odpustila," říká mi. "Je natolik tolerantní, aby pochopila, že takové věci se stávají; že muž občas nějaké menší povyražení potřebuje. Ale jak jí mám do čerta říct, že to bylo dítě... malá holka, sotva starší než moje vlastní dcera? A nejhorší na tom je, že ji chci přefíknout znovu. I v téhle chvíli, když tu sedím a bavím se s tebou, ji vidím, jak tam stála po tom, co mi dovolila, abych ji svlékl... nevěděla, jestli se má zakrýt, abych ji neviděl, nebo si přikrýt oči, aby neviděla mě." Táňa mu musela nakecat spoustu obdivuhodných blbostí - nebo možná mlčela a nechala ho, aby si všechny ty věci kolem vymyslel sám, protože Sam má plno ohromujících nápadů. "Byla ve všem tak nevinná... naprosto mi důvěřovala, dalo se to poznat. A byla přitom tak plná života, tak horlivě se snažila udělat cokoli, aby mě potěšila... je takové nevinátko..." Vypadá to, že cokoli bych teď řekl, by Sama rozběsnilo. Buď by si myslel, že očerňuji milé a nevinné dítě, nebo by měl pocit, že jsem ho nechal, aby ze sebe udělal blbce. Nakonec usuzuji, že nejlepší bude být zticha a doufat, že až se zřítí London Bridge, ocitnu se na té straně, kde budou stát zpravodajové s filmovými kamerami. Nechávám Sama mluvit... kvůli několika skleničkám už jsem vyslechl spoustu nudnějších historek...

"Nemyslím, že byla panna," říká zamyšleně. "Příliš se tak nechovala... Podle mě ji nějaký kluk vyvedl někde na piknik, nebo něco podobného. Ale je opravdu špatnost vzít takovou dívku, se všemi jejími iluzemi, a provést ji, co jsem jí prováděl já. Jenomže já, jakmile jsem s tím jednou začal, nedokázal přestat! Musel jsem ji šukat, a protože byla mladá a nevinná a malá, choval jsem se k ní hůř než k její matce... Nutil jsem ji dělat všechno, co dělala její matka... Bože! Matka a dcera, a já je obě šoustal... a ani na jednu nemohu zapomenout. To je situace! Alfě, ty znáš Alexandru; co by udělala, kdyby to zjistila? Myslíš, že by šla za Ann? Bylo by to hodně zlé? Kristepane, Bože všemohoucí. Já bych jí to řekl sám, hned teď, kdybys měl pocit, že by to bylo k něčemu dobré..."

Takhle si tedy své dny užíval Sam. Pokud jde o Ann, má pro mě jinou historku, a je to tedy úžasný příběh. Ann z nějakého důvodu chce, abych věřil, že prožila něco opravdu nevídaného... možná se domnívá, že o tom budu vyprávět Samovi a on kvůli tomu začne žálit... nechce mu zapomenout onu partičku karet, na kterou nešel...

Jde o dva neurčité muže... tak neurčité, že si Ann ani pořádně nevzpomíná na jejich jména. A tihle dva chlápci s ní údajně před pár dny prováděli v jejím malém úkrytu nějaké velice psí kusy. Podle toho, co mi Ann vykládá, je vzala nahoru a měla v úmyslu nechat je, aby ji opíchali, hezky jeden po druhém, ale pak dostala strach. Načež, když zjistili, že si kalhotky sundat nemíní, se chlápci namíchli, přivázali ji k posteli a dali jí, co se do ní vešlo...

Kdyby si aspoň vybrala lepší jména! Kdyby se ti chlapi jmenovali například Sid a Ernest, možná bych jí věřil. Ale tihleť maníci jsou zarputilí žabožrouti... snad Apači... a celá ta atraktivní scéna je evidentně dílem intelektuální spekulace.

"Jak ti se mnou zacházeli!" vykřikuje Ann a daří se jí zachvát hrůzou. "Těch obscénností, které jsem byla nucena snést! Nedá se o tom ani mluvit... musím na to zapomenout! Přivázaná k posteli! Bezmocná, vydaná na milost a nemilost mužům neznajícím slitování! Co by jen řekl Sam, kdyby něco tušil!"

Pokud si Ann nedá pozor, snadno svým pohádkám uvěří. Když si žena začne tímhle způsobem malovat vzdušné zámky v Americe, zajde k psychoanalytikovi a nechá si prohmátat mozek. V Paříži skončí spíš v hotelové ložnici, s dvěma netvory, pasákem a filmovou kamerou...

KNIHA 3

Cherchez le Toit

Sam by poslední dobou neustále mluvil o Francouzích. Je to výmysl, říká, všechno, co člověk slyší o jejich lenivém a příjemném způsobu života. Lenivost je jim ještě ochoten přiznat... pokud jde o příjemný život, potřebuje o něm pronášet řeči.

"Hodina a půl na oběd," zavrčí směrem ke mně... "Myslíval jsem si, že lidé, kteří takto žijí, musí být nádherně bezstarostní... dokud jsem nezjistil, jak tu hodinu a půl tráví. Pomluvami, skrblením... chceš opravdu vědět, proč obědvají půldruhé hodiny? Protože se domnívají, že v kavárně jsou v bezpečí, že se tam nedostanou do pokušení utratit víc peněz, než sami sobě povolili. Kdyby zůstali v kanceláři, mohl by tam někdo přijít a prodat jim novou pásku do psacího stroje. To je celé... třesou se hrůzou při pomyslení, že by měli provést nějaký obchod, protože obchodovat něco stojí. Hele, podívej, něco ti ukážu..." V kapse nalézá útržek papíru a hází ho na stůl. "To je účtenka, kterou jsem dneska ráno dostal v obchodě s údajně dobrou pověstí. Vidíš, co to je... zadní strana obálky. Tak s tebou bude Francouz obchodovat."

A mluví a mluví. Dokáže si tisíckrát zdůvodnit, proč nemá Francouze v lásce, ovšem opravdová potíž spočívá v tom, že od doby, co pobývá v Paříži, je jeho život poněkud rozháraný. Všem tomu příliš pozornosti nevěnuje, dokud Sam nezačne vyhrožovat, že se vrátí domů do Ameriky. Ať si říká, co se mu zlíbí... dokud tu budou zůstat jeho manželka a dcera, aby je člověk mrdal, a on bude vždycky po ruce, aby mi kupoval pití, může si, pokud jde o mě, třeba vymluvit plíce. Ne že bych Sama neměl rád... když vezmu v úvahu všechny ty roky, které jsem v New Yorku strávil tím, že jsem mužům, jako je on, líbal zadky, vycházíme spolu krásně. Vypráví mi dopodrobna o svých dobrodružstvích s Alexandrou a Táňou; já mu o svých zážitcích se Snug-gles a Ann neříkám nic. Funguje to tímhle způsobem dokonale. S Ann se děje cosi nového... nebo tak mi to alespoň sděluje Billie. Ann se mně ještě stále vyhýbá, takže mi nezbývá než Billie věřit. A nemám důvod předpokládat, že by mi chtěla blbnout hlavu...

Podle toho, co Billie vykládá, se ji Ann pokouší dostat do postele... a myslím, že o tomhle by právě Billie měla něco vědět. Zastavuje se u mě jednoho odpoledne, hned poté, co byla za Ann s další várkou oněch svérázných akvarelů, které Ann sbírá, a s tou důvěrnou informací, opravdu tajnou věcí mě seznamuje. Baví se tím, ale řekl bych, že ji to i zajímá. Ann je koneckonců pohledná ženská, a jelikož Billie obvykle jede po roztomilých mladých holkách, jako jsou Jean a Snuggles, dovedu si představit, že občas uvítá změnu.

Billie tvrdí, že Ann se jí tentokrát snažila jako ženě co nejvíc zalichotit, vyprávěla jí, jak prý se cítí v Paříži bez přítelkyň sama, a v podstatě ji požádala, aby ji naučila, o čem vlastně pojednává Studna osamění. Billie si nejprve myslela, že jde o pouhou zvědavost, ale nyní už došla k názoru, že Ann se s ní chce opravdu vyspat. Ptá se, co prý si o tom myslím... ne tedy že by to na věci nakonec něco příliš změnilo.

Tedy, proč ne? Ann se pravděpodobně domnívá, že v Paříži už se dostala tak neuvěřitelně daleko, že by prostě nemělo smysl opomíjet příležitost, jejímž prostřednictvím by našla odpovědi na všechny otázky, které sama sobě klade. Paříž pro ni představuje něco, co předtím nikdy neprožila a co už se jí zřejmě v životě, jakmile se ocitne na lodi mířící do New Yorku, vickrát nepříhodí. Jestliže chce vědět, jaké to je, vyspat se s ženou, má tady poslední šanci.

Billie potěšené přikyvuje, protože právě tohle ode mě chce slyšet. Jaká je Ann v posteli, ptá se. Je vášnivá mrdna? Je stejně dobrá jako například Jean? Chce, abych jí o Ann řekl úplně všechno, tak, jak by to chtěl slyšet muž. A co ten chlapík, který za ni platí účty... co její manžel? Hází si nohu přes opěradlo křesla, přičemž sere na to, že vidím všechno, čím je obdařena, a zasypává mě otázkami.

"Pro lásku Boží, dáš tu nohu dolů?" musím ji nakonec přerušit. Už skoro týden jsem si neutloukl jediné číslo."

Billie vypadá, že jí to působí bolest. Je plná soustrasti. Proč prý nezavolám Jean? Nebo nechci, aby sama, až přijde domů, Jean řekla, ať se u mě zastaví? Čubka jedna! Jestli si nedá pozor, domů se nedostane... mám chuť zamknout ji někam šaty a držet si ji tady týden, ať je lesba nebo ne.

"Co s Ann hodláš udělat?" ptám se, když jsem zodpověděl víc otázek, než si Billie dokáže pamatovat.

"Ještě jsem se nerozhodla... budu o tom přemýšlet. Hlavou mi vrtá Snuggles."

Načež se zvedá k odchodu, a je pryč dřív, než se vyburcuji k tomu, abych ji znásilnil...

Volá mi Ernest. Co prý jsem podnikal, ptá se mě, abych zařídil věci ohledně oné schůzky u Ann? Jsem nucen mu oznámit, že jsem nepodnikal nic... Ann už jsem dost dlouho neviděl, takže jsem s ní nemluvil. Dobře tedy, kurva Boha fix, postará se o to sám... kde ji najde? Jmenuji mu několik podniků, kde by na ni mohl narazit, a on zavěšuje.

Když o pár hodin později volá znovu, zní mu hlas stejně překvapeně jako mně. Našel ji, jsou v nějakém zapadáku na rue St. Jacques, a Ernest chce, abych tam okamžitě přišel.

"Co bych tam měl podle tebe dělat? Podívej, Erneste, prostě to nějak zorganizuj... já se teď budu muset jít někam ven najíst..."

Zdá se ale, že Ernest mě opravdu potřebuje. Musí si zajít domů pro fotoaparát, a Ann nemůže vzít s sebou, ani ji nemůže nechat samotnou. Bojí se, že když tam s ní nikdo nebude, příliš mu vystřízliví.

"Řekla, že s tím večírkem souhlasí?" ptám se ho.

"Tedy, to ne, přesně tak to neřekla, Alfě, ale bude to v pořádku. Jakmile ji budeme mít u ní v bytě, nějak už to zvládneme. O co jde... ty ji nechceš ošukat?"

"Jo... jo... jasně že ji chci ošukat, Erneste, jen si nejsem tak úplně jistý tím fotografováním. Nejspíš všechno akorát zkazíš, jestli se tam objevíš s taxíkem plným světla a drátů a bůhvíčeho ještě."

"Nic nezkazím... až ji dostaneme do té správné nálady, bude jí to připadat senzační. Nebyl to kromě toho její nápad?"

Nakonec za nimi samozřejmě vyrazím. Kdybych to neudělal, Ernest by se naštvál. A něco z toho možná koneckonců kápne... každopádně alespoň zadarmo pití.

Venku se, když jdu po ulici a kurvy se plíží ven za večerními zákazníky, stmívá. Kdo si kruci v tuhle hodinu koupí kurvu? divím se. Turisté, zřejmě... kdokoli jiný by věděl, že pokud teď některou sbalíte, budete ji muset nakrmit. Jedna se ke mně připojuje a spouští svou stručnou nabídku...

"Je to tak příjemné, monsieur... a stojí to tak hrozně málo... nechť byste se dozvědět, jak to dělají v Havaně? Ano, já byla v Havaně, monsieur... tohle není můj obvyklý styl... vůbec ne! Ale když dneska už jsou takové časy... Třeba mi koupíte malý pernod..."

Zbavuji se jí a několik bloků kráčím za jednou blondátou pičkou. Pod paží si nese obraz... určitě je to studentka nějaké umělecké školy, ovšem krok má jako sboristka. Po prvních patnácti metrech se mi čistě jen z toho, jak pozoruji její pohupující se zadek, staví péro a párkrát zapískám, abych zjistil, jestli se otočí. Neotočí.

Kolikrát už, ptám se sám sebe, jsem tohle prováděl... honil se ulicemi za ženskou jako pes, který větrí fenu... aniž bych měl šanci jedna ku miliónu, že mi projeví alespoň náznak zájmu. Ta prdel, pohybující se jako kyvadlo a třístící svým tikotem můj život na kusy. A teď to dělám znova, běžím za kundou, kterou nedostanu... milión dalších chlápků se v této chvíli chová určitě stejně... a kyvadlo se houpe dál. Jsem rád, že mám kam jít. Kdyby tomu bylo jinak, obrátil bych se a našel zas onu kurvku... nebyla tak špatná.

Dívka zahýbá do obchodu a já ještě neviděl její tvář... ale erecke, kterou mě obdařila, nemizí. Je to jako najít peníze na ulici, když ho mám takhle tvrdého a odnáším si ho s sebou. Rozdíl je v tom, že tady nikdo nic neztratil. Poznávám si, že jestli tu pičku ještě někdy potkám, budu za ní muset zajít a poděkovat jí, vysvětlit, jaká je to nádhra, dostat něco zadarmo, když nikdo přitom o nic nepřichází. Jenže já už ji nepotkám... nikdy se s nimi znovu nesetkávám, se všemi těmi krásnými kundami, které mě vodí po třídách velkoměsta.

Hýčká si své ztopoření, dokud nenalézám Ernesta a Ann. Chodím a očima provázím jednu buchtu za druhou, sním o nich. Do prdele, kun-da mě snad přímo oslňuje... to mluvím opět sám k sobě... věc, kterou jsem od doby, kdy jsem sem přijel poprvé, neudělal, když tehdy jsem mával tak zkurvený hlad, že jsem se většinu času nacházel v mírném deliriu... Zašoustat si... k čertu. Když jsem spatřil velikou, tučnou prdel, měl jsem vždycky chuť tu zatracenou věc sežrat. Ovšem přišel jsem na jednu věc... můžete hlady třeba umírat, a ostřílený Honza tam dole kun-du z hlavy nedostane. Když se vám podlamují kolena a nejste schopni rovné chůze, pořád se vám ještě v plné síle staví. Jiné to možná je, když už pak na tom jste opravdu špatně a začne se vám nadýmat břicho. Tuhle věc jsem nikdy nezjistil... místo toho jsem žebrol. Ernest o tom, že mi volal, Ann neřekl. Jakmile mě zahlédne, začíná křičet. No ne, tedy, tohle... v životě by ho nenapadlo, že se tam objevím! Plácá mě po ramenou a třese mi rukou... právě se o mně chtěli začít bavit, říká. Pokud jde o Ann, je zmatená a v rozpacích, ale nezbyvá jí než dělat, co se dá.

Kristepane, kolik jen zbytečných keců to stojí, než dostanete ženskou do postele! Aspoň o některých to tedy platí. Bylo by o tolik jednodušší, kdyby vám stačilo plesknout Ann prostě po prdeli a říct: "Pojďme si k tobě domů zapracat." ... Ann by možná šla, kdyby byla dostatečně opilá. Místo toho ji musíme oblbovat a srát se kolem horké kaše. Ernest dochází k názoru, že má dneska narozeniny.

"Všichni si na mě dejte panáka!" povídá. "Mám narozeniny..." ... Protože tam sedíme jen my tři, oslava ho moc stát nebude. Ann je zprávou o jeho narozeninách překvapená stejně jako já. Ernest na tom, že má narozeniny, trvá, ale nevzpomíná si, kolik mu je.

"Uspořádal bych mejdan," říká smutně, "ale můj byt je tak malý..." "To ano, a můj také, můj také," povídám Ann.

"No..." říká nejistě Ann.

"Výborně!" zaře Ernest. "Přesně to pravé místo na malý narozeninový večírek! Vy dva tu teď zůstaňte... já si musím vyřídít nějakou maličkost. Ale vrátím se... vrátím se!" Stranou, když odchází, mi říká: "Proboha, dohlédni, ať pořád pije..."

"Jasně... ať pořád pije! Jak to mám kurva udělat, jestli se rozhodne, že pít nechce?"

"Postav ji na hlavu a lij to do ní prdeli... já to tak dělal taky. Hlavně ji, dokud se nevrátím, nenech vystřízlivět."

"Do píci, to ji budem takhle otravovat? Proč nejdeme ven a neseberem nějakou kurvku? Na ulici je dneska večer spousta pěkných holek."

"Ale, Alfě, nezačíněj s tím... Víš, kde je Sid?"

"Ne, to nevím, kde je Sid, a je mi to celkem fuk. Uvědomuješ si, že tohle bývala moje buchtu, než jste se Sidem přišli a začali si při-hřívat vlastní polívčičku? Kde je ten oblek, co mi ho chtěla koupit? Koupí mi ho dneska večer? Ne, ty ji podrazíš s nějakým svým kšeftem s fotkami, který jsi na ni narařičil! Bože můj, Erneste, přátelství má své hranice! Vy to se Sidem, než budete hotoví, celé pokurvíte."

"Pst, uslyší tě... Hele, Alfě, v životě jsem tě do ničeho nezatáhl... jestli něco do toho foťáku dostanu, postarám se, aby ses tam neobjevil. Jestli ji ovšem šukat nechceš, chodit s náma nemusíš..."

"Jak to myslíš, jestli ji šukat nechci? Kdo má větší právo ji šukat? Kdo ji načal?"

Byl bych rád, kdybych si vzpomněl, co jsem to během další půlhodiny Ann vykládal. Slova se ze mě přímo řinula... přetékal jsem jimi. Věty ze mě tryskaly jak z ochablého močového měchýře. Nevynechal jsem přitom jedinou pojebanou věc... která mě napadla, a tečku jsem dělal pokaždé, když jsem chytal číšníka za šos. Ann zapomněla, že je na mě naštvaná, a seděla tam s kozami visícími jí nad stolem a pootevřenou pusou, jak se snažila uhádnout, o čem to vlastně blábolím. Dovolila mi dokonce, abych ji pod stolem, když jsem jí k tomu rusky zpíval nějakou písničku, trochu osahával. Ale sama se mě ani nedotkla, bestie... na to zůstávala pořád ještě příliš dáma. Pít ale v každém případě nepřestala. Začíná být nicméně nesoustředěná. Pro její turistické myšlení není v téhle špeluňce dostatek lidí. Nemohli bychom jít na chvíli někam jinam a nechat tu Ernestovi vzkaz? Domnívám se, že je to skvělá myšlenka, a tak platíme, necháváme u číšníka zprávu a vydáváme se na ulici.

Ann se rozveseluje. V novém baru jí stačí dva drinky a má tam toho dost. Píšeme další vzkaz a zkoušíme jiný podnik. Tou dobou začínám všechny ty panáky pociťovat už i sám na sobě. Další vzkaz. Ann se jedna hospoda nelíbí proto, že je plná námořníků. V další je příliš mnoho kurev. Pak někde napočítá šest koček, a ona nemá kočky ráda. Už jsem se, bože, vzdal pokusů dát Ernestovi vědět, kde bychom tak mohli být... nechávám mu prostě pokaždé vzkaz se sdělením, že jsme tu byli a šli pryč.

"Má Ernest dneska opravdu narozeniny?" ptá se mě Ann každých pár minut.

Do prdele, nevím, jestli má narozeniny... mohl by mít. Když na to přijde, řekl bych, že ani Ernest neví, kdy je vlastně má.

Uvažuji, jestli bych s tím neměl rovnou vyrukovat a říct Ann o nějaké peníze... to pití už se začíná prodražovat. A pokaždé, když chci u baru nechat vzkaz, se musím hádat s hostinským, který nemůže pochopit, proč nechceme zůstat a se svými přáteli se setkat v tak příjemném podniku, jako je ténhle.

"Jestli má Ernest narozeniny," rozhoduje se Ann, "musím mu něco dát..."

Vycházíme z baru a míříme do nejbližšího obchodu s pánskou konfekcí. Ernestovy narozeniny! Do prdele! Rád bych věděl, proč to nemohly být moje narozeniny? Když Ann začíná nakupovat, usedá mi srdce. Chodí prostě po krámě a prstem šťouchá do věcí, které pak prodáváč vrší na hromadu na pultě.

Košile, kravaty, ponožky... Bože můj, to je trestuhodné! A já tu stojím v obleku, který už se mi na manžetách třepí, a s kloboukem, co vypadá, jako bych si s ním vyčistil boty... Spodní prádlo... jakou velikost? Jakou prý velikost si kupuji já? Ten zkurvenec a jeho narozeniny! Boty! Pro ty musíme jít do jiného obchodu, a aby to pro mě bylo ještě urážlivější, musím všechny ty baličky nést. Dáváme si další pití, za které platím, a kupujeme boty. Tedy, jestli ta čubka chce utrácet prachy, tak jí s tím pomůžu... ovšem Ernest si to u mě za ténhle večer zodpoví.

"Proč mu nekoupíš oblek?" ptám se ji, "a třeba i plášť a klobouk?" Oblek? Ale jak by krejčímu mohla uvést Ernestovy míry? A než bývají hotové Samovy obleky, trvá prý to vždycky tři nebo čtyři týdny- Nakonec ji přemlouvám, aby Ernestovi koupila oblek v konfekci...

když mu nepadne, může ho vrátit. Jsem v téhle chvíli už tak nasraný, že je mi jedno, co Ann dělá. Nechávám je dokonce, aby mě, než vybere, co potřebuje, používali jako krejčovského panáka. Ovšem rozhodl jsem se, že ty zatracené balíky do další hospody už neponesu. Házím je před toho úlisného chlapíka, co ténhle kvelb vede, a říkám mu, že to může všechno poslat. Bude to samozřejmě něco málo stát, jestli to má poslat dneska večer, říká mi...

V té další hospodě Ann směřuji až daleko dozadu, do rohu, a usazuji ji čelem ke zdi, aby neviděla nic, co nemá ráda... potřebuji si na chvíli dřeptnout a odpočinout. Ale nesedíme tam ještě ani deset minut, když dovnitř vchází Ernest... se Sidem.

"Dostali jsme vaše vzkazy," haleká Ernest a mává jimi. Odněkud z něho vypadává žárovka a to, jak bouchne, v baru málem způsobuje paniku. Ernest nese kufr a všechny kapsy má vyboulené. Sid je vybaven stativem, pultuctem reflektorů a nějakými stojany na světla. Vypadá jako člověk, kterému rozpárali břicho a on se pokouší udržet si střeva pod kabátem... čouhají z něho kilometry smotaného černého kabelu. Vypínací šňůra, když se podíváte lip.

"Ty pitomče," říkám mu, jakmile ho dostanu mimo Annin dosah, "chceš ji totálně vyplašit? Proč jsi to nenechal v taxíku?"

"Blbost... neví, co to je. Řeknu jí, že je to náčiní na výrobu takového toho sladkého šampaňského..." Obrací se k Ann a povídají: "To mám na přípravu domácího šampusu..."

Ernest se chce po několika dalších skleničkách vydat na projíždku, a tak nasedáme do fiakru a po Ile de la Cité přejíždíme na pravý břeh. Já si ovšem dávám zatraceně dobrý pozor, abych seděl vedle Ann. Cítí se v pohodě... je nažhavená a v tmavé, ztuchlinou páchnoucí drožce celkem přátelská. Jedeme až na Pláce de la Bastille, a když dorážíme k Annině bytu, kde se kuň okamžitě vychčije, dopijíme jednu z lahví, které koupil Sid. Když jsme cestou míjeli Notre Dáma, měl jsem ruku Ann pod sukni a ona mi sahala po poklopci... když jsme pak jeli kolem márnice na Pláce Masas, měla už mého ocasa venku a já jí napůl stálh kalhotky, a co dělala se svou druhou rukou, jsem nevěděl.

Všechny ty krámy, které Ann nakoupila, dorážejí zároveň s námi. Jakmile se ocitáme uvnitř v bytě, podává všechno Ernestovi. Ten má zamlženo, neví, co to má znamenat.

"To máš k narozeninám, blbče!" řve na něho. "K tvým pitomým, posraným narozeninám!"

Nemůže se mi podívat do očí, ale Sid to celé pojímá po svém. Plácne Ann přes prdel a říká jí, že má narozeniny taky.

"Co kdybych i já dostal nějaký dárek?" ptá se jí v jednom kuse. "Nechci nic moc... Jen pár minut tvého času..."

Tahá ji do kouta a začíná se s ní muchlovat. Ernest se na ně podívá a pak pohlédne na mě. Vrtí hlavou.

"Tohle nedokážu pochopit... prostě tomu nerozumím," povídá. Zatřese krabicí, která leží mezi všemi těmi zmuchlanými balicími papíry, a vypadne další kravata. Ernest ji bezděky strčí do kapsy.

Právě v tom okamžiku Ann zavřeští. Sid si ji položil na zem a sedí na ní. Ann má šaty vyhrnuté přes hlavu a Sid jí ze zadku stahuje kalhotky. Když má tu její choulostivou, vlnadnou partii obnaženou, několikrát ji přes ni pleskne.

"Nechce si svléknout šaty," vysvětluje. "Myslím, že má asi ráda prdel pěkně v teple."

"Myslela jsem, že sem jdeme na pár skleniček," kvůli Ann. "Kdybych byla věděla, že budete chtít zkoušet tohle..."

Ernest začíná klopýtat přes svoje dráty a světla. Na stativ připevňuje fotoaparát a nakoukne do něj.

"Per se s ní ještě chvíli, Side," říká. "Chceme, aby na těch prvních vypadala opravdu pomuchlaně, tak."

To Ann skutečně rozběsí. Žádné její fotky dělat nebudeme, tvrdí nám. Ale Ernest kolem dál rozmisťuje a zkouší světla, zatímco Sid ji ještě trochu muchlá.

"Hej, Erneste... chceš, aby jí byla vidět kunda? Chceš, aby měla roztažené nohy; jak to chceš?"

"Ukaž mi celý její břicho... jo, a taky jednu kozu... tu podprsenu jí nech viset dolů. Možná by ses do toho měl vložit taky, Alfě..."

"Vyser se na to! Mě tedy při žádném znásilňování nevyfotíš! Víš, jak bude ta fotka vypadat?"

Ať už na ní bude cokoli dalšího, šťavu tedy rozhodně postrádat nebude. Ann je polonahá, zatímco Sid má na hlavě pořád ještě klobouk a v zubech sežvýkává zbytek svého doutníku, přičemž oba vypadají parádně rozhicovaní. Ernest konečně mačká spoušť a získává první snímek. Sid potom Ann pouští, ale ona zůstává ležet na podlaze, svírá ruce a kope nohama.

"Pomyslet jen, že mně se stane taková věc!" Vykřikuje. "Ach, kdyby se to někdy dozvěděl Sam! Bože můj, kdyby se o tomhle někdy dozvěděl Sam!"

"Dokud nebude dělat příliš velký kravál, tak ji nechtě bavit se, jak umí," říká Ernest a otvírá další láhev. "Přijde k sobě." Ann se, když jí podáváme skleničku, napije a se zády opřenými o stěnu si sedá. Snaží se nám to rozmlouvat. Žena v jejím postavení si skutečně nemůže dovolit, aby ji někdo takhle fotil... copak to nechápeme? Ernest přísahá, že fotografie jsou určeny pouze pro její soukromou sbírku... říkála přece, že si chce koupit fotoaparát a nějaké snímky si pořídit... Takže tady je ten foťák a tady má nás...

"A tady máš dalšího fit'ana," říká. Sedá si vedle ní a začíná ji rozdělovat. Sám už jsem měl taky chuť se posadit, takže zabírám její druhou stranu. Po dalším panáku nás nechává, abychom ji vyhnuli šaty nad břicho. S Ernestem se střídáme v osahávání jejího rozkroku, přičemž se snažíme přimět ji, aby nám honila čuráky.

"Dobře," říká náhle, "tak si ty své zatracené fotky dělejte..."

Prázdnou skleničku si staví mezi nohy a jednou rukou zajíždí do mého a druhou do Ernestova poklopce. Honza i Ernestův pták se dostávají na vzduch. Ocas mi fantasticky stojí a každou minutou je větší. Ani Ernestovo náčiní není žádný drobeček. Sid si volí právě tenhle okamžik a mačká spoušť. Jsem teď příliš opilý, než abych přemýšlel, jestli chci nebo nechci mít svou fyziognomii navěky zpodobněnou.

"Svlečte mě," říká Ann a pak se nám ta mrcha roztáhne přes kolena.

Od té chvíle mám pocit, že pokaždé, když se otočím, mi ten zasaný foťák cvakne do ksichtu. Je v něm zařízení, které se mi Ernest pokouší vysvětlit, ovšem já jsem příliš opilý, než aby to pochopil, které zpožďuje jeho chod a umožňuje tak chlapíkovi, co zmáčkne spoušť, se do záběru, než přístroj spustí, dostat. Po prvních několika snímcích nám to už nijak zvlášť nevadí.

Jakmile Ann svlékneme, vrhá se nám po pérech. Ta čubka nemůže ani počkat, až bude úplně nahá. Zatímco se stále ještě svíjí na břicho a Ernest jí stahuje punčochy, rozvírá mi dokořán poklopec a strká do něj obličej. Jazykem se mi ovíjí kolem varlat a líže je, když současně mi při tom honí ptáka, a netrvá ani deset vteřin a popadá Honzu Čtvrtka do pusy a omývá mu tvář.

"Chytni mě za prdel!" ječí na Ernesta. "Pořádně mě za ni vem!"

Roztahuje se a ukazuje nám všechno, co má mezi svými mohutnými stehny. Ernest ji vydražďuje na pindě a strká do ní prsty, a Honza mizí zpátky v její puse. Ann se mi tře kozami o nohy a po hlavě se mi pokouší zalézt do kalhot. Pak vyskakuje a jako tanečnice hulá hulá nám před nosem natřásá zadek.

"Pojď sem zpátky, ty bestie!" křičím na ni. Ale k ničemu mi to není. Když po ní chňapnu, utíká k pohovce. Skáče na ni a obrací se břichem ke stropu, leží tam s široce roztaženými nohama a předvádí nám píču. Chce zmrdat, chce tam v té díře dole cítit ptáka, a nijak se neostýchá o tom mluvit. Frndu si mocně roztahuje a do šterbiny v ní vtlačuje prsty. K tomu, aby se o takovou kundu, když začne téct, postarala, by měla mít okap... z lesíka jí vyvěrá řeka šťáv, zavlažuje květy, rostoucí ji kolem prdele...

Sid se mezitím svlékl a na pohovku doráží zároveň s Ernestem.

"Teď ji, Erneste, přece nebudeš mrdat," přesvědčuje ho. "Nebudeš se ji přece pokoušet omrdat v kalhotách... tím mokrem tam ti tak nasáknou, že je budeš muset zakopat... Nech ji opíchat mně a ty se zatím připravíš."

Ann je celkem u prdele, kdo ji ošuká... nohy má roztažené jako past čekající, aby polapila prvního čuráka, který se dostane dosti blízko. Sid na ni skáče a past sklapne. Ann kolem něho ovíjí nohy i obě ruce, přičemž zadek se jí staví do náležité polohy. Sidův vztyčený ocas vypadá jako něco, po čem byste měli jít na koni a s lasem, ale přesně takový druh Ann hledá. Zadek párkrát zavrtí a naládjuje si tu věc do břicha. Ernest utíká k foťáku, a zatímco Sid Ann sjíždí, začíná sekat jeden snímek za druhým...

"Bože můj!" vykvikne Ann po chvíli. "Budu to mít! Dejte mi někdo kouřit péro, až mi to přijde..."

Na to, abych dal svého čuráka čubkyni, která je tak rozdivočelá jako Ann, nejsem dostatečný blázen... Jean Jeudi mi musí vydržet po zbytek života a já nemíním riskovat, že o půlku z něho přijdu. Ann vypadá dosti zcvokle na to, aby ho snédla. Chňape po mně, a když jí strčit si mého lofasa do pusy nedovolím, křičí na Ernesta. Ten je vmži-ku u ní a vráží jí ho až do krku, zatímco ona nad ním cukruje a vrní. Jakmile se ho zmocní, začíná Ernest vypadat zoufale, jako kdyby byl udělal chybu, ale do huby jí ho vrážet nepřestává.

"Prokristapána," volá se supěním na Sida, "nezařídil bys, aby to ta děvka měla?"

Popadne ji za cecky a stiskne je, až bradavky téměř znachoví. Sid strká prsty Ann do zadku a ona pokaždé, když jimi zakrouť, zavyje a pokouší se spolknout Ernestovu houštinu. Načež, prásk... prásk... prásk. Jeden po druhém, Sid, Ann a Ernest.

Ann drží nohy kolem Sida, až z něho nemůže vymáčknout už ani kapičku. Pak je připravena nechat Ernesta, aby se na ní vyřádl taky, ale ten nepřestává onanovat do jejích úst.

"Co se to k čertu snažíš udělat?" ptá se Sid a dívá se na něho. "Chcát?"

"Jasně," říká Ernest... a Ann vyskakuje rychleji, než by se od ženy její velikosti dalo čekat.

Je na čase, abychom se všichni znovu napili, a Ernest si hraje s foťákem. Ann začíná dostávat nápady ohledně toho, jaké fotografie by chtěla mít. Především prý potřebuje snímky, na kterých by ho každému z nás vykourila.

Na tom není nic těžkého... pokládáme ji na stůl a jeden po druhém k ní přistupujeme. Jdu první, s trčícím ocasem se stavím k hraně stolu a Ann, ležící na břicho, si ho strká do pusy a pažemi mě objímá kolem zadku. Jakmile se mi pták ocitne v sevření jejích rtů, pustil bych celé focení nejradši k vodě a jednoduše se do ní udělal.

"Hele," povídám Ernestovi, "co takhle vykašlat se na umění a prostě ji opíchat? Půjčte mi ji na půl hodiny do ložnice, pak možná nějaké ty fotky uděláme..."

Ale to by, jak se zdá, nešlo. Dokonce ani Ann s mou myšlenkou nesouhlasí. Chce ty fotky, a chce jich hodně, a řada je teď na Sidovi.

Náhodou mu zrovna nestojí, ale Ann to napravuje. Věší se na něho a líbá ho na koule. Pak mu olizuje břicho a stehna a chlupy kolem přirození. Než si Ernest připraví foťák, je Sid v pohotovosti taky. Ann stahuje kůžičku jeho péra a žlábek

pod žaludem čistí špičkou jazyka. A šup tam sním...

Když přijde řada na Ernesta, je Ann už zas doopravdy nažhavená... dá se to poznat ze způsobu, jakým ho chytá za čuráka. A napadá ji další fotka... chce si lehnout na záda a nechat Ernesta, aby jí pustil koule do huby. Ernest se tváří pochybovačně... po tom, co ho před pár minutami tak divoce vykouřila, mu to nevyčítám... ale nechává ji dělat, jak myslí. Varlata má stejně příliš velká, než aby je zvládla obě najednou... a když mu jedno ukousne, druhé mu pořád ještě zbyde. Ann svěšuje hlavu přes okraj stolu a Ernest jí jednu z koulí spouští do úst elegantně jako třešničku... ona mu ho přitom oběma rukama honí... nohy má od sebe a kroutí prdeli.

Náhle mi dochází, že ta mrouskaající se děvka tady je Ann. Žádná Táňa nebo její matka, žádná z Arturových nebo Carlových děvek, ale Ann Backerová, co se vydala prohlédnout si Paříž. Bože můj, kundí přizpůsobivost je úžasná věc... když jsem Ann poznal, byla by spíš skočila do Seiny, než by udělala něco jako tohle. Z toho jasně vidíte, jaká je cestování skvělá věc...

Ann má další nápad... přemýšlela, jestli by šlo kouřit dva ptáky naráz, říká. Ernest a já si budeme muset lehnout na pohovku...

O něčem podobném jsem nikdy předtím neslyšel... ale ono to, divná věc, funguje. Leháme si s Ernestem tak, že každý máme hlavu na jednom konci pohovky a dotýkáme se navzájem zadky, nohy dávám přes jeho. Ann mi olizuje čurase, pak to samé provádí i Ernestovi... pokouří ho a do pusy potom bere moje brko. Nakonec kolem obou ohonů ovine prsty a přitiskne je k sobě...

Není snadné pozřít ty dva čuráky najednou, ale Ann je rozhodnutá. Kroutí hlavou, hubu neustále dokořán otevřenou. Je to ta nejnemravnější věc, jakou jsem kdy viděl, jak se tak namáhavě snaží dostat dovnitř oba naše ocasy současně... Nějak se jí to nakonec podaří... a já jsem připraven stříkat dlouho předtím, než nám je začíná kouřit. Sedám si, abych na ni lépe viděl, a sedá si i Ernest. Sid má tak vyvalené oči, že na foťáku mačká samé nesprávné knoflíky... fotí celý byt. Ann nad námi slintá blahem, vrtí zadkem a kozami se nám pokouší otfít o koule.

"Proboha," řvu na ni, "jestli přestaneš dřív, než se vycákám, tak tě tou zatracenou věcí uškrtím."

Začíná nás oba zpracovávat, hlava jí jezdí nahoru a dolů, dokola, takže mám pocit, jako bychom ptáky měli v nějaké těsné kundě. Sid už to dál nevydrží... nechává foťák foťákem a s postaveným ocasem letí k nám. Staví se za Ann a čurákem jí naráží do konečnicku. Ann nadskočí, jako kdyby jí do prdele někdo vrazil rozžhavený pohrabáč, ale jakmile pochopí, o co se jedná, kouří nás s dvojnásobným úsilím.

Sid to do Ann nepřestává prát a za pár minut už má špičku péra v jejím konečnicku. Začíná ji prcat, dostává dovnitř i zbytek, a Ann poskakuje takovou měrou, že máme co dělat, abychom ji na pohovce udrželi. Nemůže se pomalu ani nadechnout, protože kdykoli se pokusí zvednout hlavu, zatlačí ji Ernest opět dolů. A ty dva penisy se nijak nezmenšily. Sid na ni ječí, ať se usmívá, protože foťák má co nevidět spustit...

"Usměj se, ty kurvo," řve, "nebo ti toho mého čuráka narvu do držky taky..."

Fotoaparát není to jediné, co hodlá už už spustit... cítím Ernestova čuráka vedle svého, a Annina ústa jsou v následujícím okamžiku velmi lepkavá. Semeno jí z nich teče ven, stéká jí po bradě a pak dál po všem ostatním dolů... nemůže to zastavit.

"Moje prdel," daří se jí zadrmolit, "...Bože můj, je v jednom ohni!"

Sid mrdá, až mu z toho jdou oči šejdrem, láduje jí konečnick semenem, ale hotová Ann stále není. Snaží se spolykat Ernestovo sperma a chybí zpropadeně málo, aby s ním pozřela i mého pind'oura... Když teču, mám ho napůl cesty v jejím krku, a ta první dávka jí musí stříknout rovnou až do střev, nic tam tomu nebrání. Sid se s myšlenkou, že ji k vyvrcholení uprcá, loučí... hluboce vzdychne a začíná v ní močit. Je rozhodnut ji buď udělat, nebo zabít, a obojího nakonec příliš vzdálen není...

Z Ann se pak na půl minuty stává totální cvok. S Ernestem ji nedokážeme čuráky vzít a ona jako by nám skrz ně chtěla vycucnout koule. Ty tedy tak úplně nedostane, dostává ale všechno ostatní. Sperma, které z nás vysává, ji dusí, což ovšem natolik důležité, aby ji to trápilo, není. Prdel má plnou chcanek a hubu plnou čuráků... je zpi-tomělá jak mladice, a absolutně šťastná.

Když nás vykouří, nemůžeme se s Ernestem ani hnout. Jsem tak rád, že mám ptáka celého, že tam prostě jen ležím a vzdychám, zatímco Ann, která vypadá, že jí to ještě neodeznělo, mi z čuráka a koulí a chlupů slízává semeno. Má toho očistit celou spoustu... jsem zase-meněný od pupku ke kolenům, a Ernest je ve stejném stavu. Ale ona to všechno olizuje, načež si musí zaběhnout do koupelny, aby se zbavila dárečku, který jí dal Sid.

Mysleli byste, že po tom všem se bude chtít posadit a na chvíli si odfrknout... u Ann to ale neplatí. Vlije do sebe jen další sklenku a má chuť dělat další fotky. Nechce ji pryť teď někdo mrdat? ptá se vesele.

"Co takhle," navrhuji, "abys nám vykouřila prdele?"

To ne! To je jediná věc, která se na žádných fotografiích neobjeví, říká Ann. A tak se to pochopitelně stává jedinou věcí, kterou jsme rozhodnutí na fotografiích mít. Sid s Ernestem Ann chytají... já k ní nastrkuji zadek a oni se mi jej pokoušejí jejím nosem masírovat. Ann se rve jako čertice, ovšem stejně jako my jsme vyšukaní, je ona opilá. Cítím, jak se mi tře nosem o konečnick, pak mi k uším doléhá plesknutí, když ji Sid holou rukou plácne přes prdel.

"Dej mu pusku, děvko," říká jí, "nebo ta prdel, kterou zítra ukážeš manželovi, bude pěkně seřezaná..."

Ann mi zadek konečně líbá. Tiskne k němu rty a jazyk jí vystřeluje z pusy ven. Stále ještě cosi namítá, ale občasná rána přes prdel ji drží v normě. Nakonec mě začíná kouřit... paže mi klade kolem pasu a Jeana Jeudiho svírá pod krkem. Ještě před pěti minutami mi bylo jasné, že se mi ocas znovu nepostaví, ale když cítím, jak mi zajíždí jazykem do konečnicku, a slyším ten čvachtavý způsob, kterým mi prdel vylizuje, zvedá Honzík opět hlavu. Je to tak báječný posilující prostředek, že ho Sid s Ernestem chtějí vyzkoušet také, čili Ann musí oběma jejich prdelím poskytnout extra dlouhou kuřbu, zatímco oni se přitom snaží vpravit zpět do náležité kondice. Ernest si chce zkusit nalít do konečnicku láhev vína a nechat ho pak Ann vycucávat, ale Sid mu to vylouvá... Ann je tak s'atá, že na nás, jestli jí toho dáme

ještě tolik, zkape. Ona ale tvrdí, že opilá není... na důkaz do sebe hází dvě další skleničky, jednu po druhé. Chce, abych ji oprcal, a já jsem přichystaný, takže když mi ještě trochu pokouří prdel, skáču na ni a vrážím do ní čuráka. Bože, jakou ta má ale hlubokou, rozdychtěnou díru! Po chlupech kolem ní by se člověk, kdyby spadl dovnitř, vyškrábal bez nesnázi nahoru... Ale Honza C. to má takhle rád... hotový je téměř v okamžiku, kdy se do ní dostal. Prčám ji dál a udělám se dřív než ona.

Když končím, chce ji mrdat Ernest. Ale Ann nám chce stále ještě dokazovat, že není nachcaná, a tak než před ním roztáhne nohy, obrací flašku dnem vzhůru a pořádně, ale opravdu pořádně se napije. Odcházím do koupelny, a když se vracím, rajtuje na ní Sid, přičemž ona už je totálně tuhá.

Ernest, obklopen svým novým oblekem a košilemi a dalšími věcmi, sedí v rohu a Ann, když s ní Sid skončí, proklíná. "Koukněte na všechny ty krámy, co mi ta bohatá děvka koupila," říká. Luskne prsty. "Prostě jen tak... A já se tu mrcasím a snažím se ji přimět ke koupi foťáku, abych měl příští týden nějaký prachy navíc... Píča jedna. Ať táhne k čertu, píča bohatá!"

"Ze se kurva nestydí," soucítí s ním Sid. "Taková sprostá děvka!"

Ernest nadává ještě chvíli, ale pak toho nechává, aby Ann několikrát vyfotografoval, když my mu ji přitom se Sidem natáčíme do pozic, které si přeje. Je jako pařez...

"Hele," povídá Sid po několika snímcích, "já už jsem na to příliš starý, abych tu provozoval takovýhle tělocvik... Proč nejdeme ven a neseženeme nějaké chlápky, aby nám pomohli? Do prdele, když sem několik takových maníků pustíme a necháme je, aby ji ošukali, můžes nafotit pár skvělých obrázků. Pěkně ji tím překvapíme... kurvu svinskou bohatou!"

"Ne, Side, to by nebylo hezké..."

"Jak to do prdele myslíš, nebylo hezké? Co tě vede k tomu, aby sis myslel, že ona se chová hezky? Ona je jen bohatá... Takže, co vy na to? Mohli bysme vybírat i nějaký menší poplatek, aby nám sem nenalezl kdekdo..."

Dohadujeme se, kolik by měl takový poplatek činit, ovšem celé nám to zní jako natolik dobrý nápad, že se oblékáme a vyrážíme ven, abychom zjistili, jestli nějaké zákazníkы najdeme. Já na věc přistupuji z toho důvodu, že se vůči Ann zdá jako skvělý žertík... z čehož je vidět, jak jsem nadraný.

"Že je v limbu nebo že chceme fotit, jim říkat nemusíme," intrikuje Sid, když padáme se schodů. "Řekneme jim jenom, že tady máme jednu bohatou kundu, která chce ošoustat. Doboha, ta bude překvapená, až se na ty fotky podívá!"

Přichází mě navštívit Snuggles... Snuggles s malinovými bradavkami a neustále nažhavenějšími kalhotkami. Je odpoledne... právě jsem se vykoupal, takže mě nachází pouze v županu... což jejímu účelu, zdá se, přesně vyhovuje. Přišla, protože hledá, kdo by ji osoulo-žil... a aby mi vyprávěla ohromující historku.

Sam na ni vlezl. Snuggles vypadá, že se z toho stále ještě nevzpamatovala, a řekl bych, že by tak vypadat měla, vezmete-li do úvahy, že se jedná o chlapa, který je po pěknou řádku let jejím otcem. Musí to být tak či onak zatracený otěs, když váš otec jednoho dne vytáhne náhle ocas, zamává vám jím před nosem a položí vás na záda.

Úplně tak se to samozřejmě nestalo. Při tom, jaký Sam je, se to muselo odehrávat trochu jinak. Výsledek je ovšem stejný...

Za vším vězí Táňa, jako obvykle. Celé týdny Sama nejspíš zpracovávala, vnesla mu tu myšlenku do hlavy a vtloukala mu ji tam každým záhybem své rozdivočelé, zpustlé prdele. A téměř od okamžiku, kdy se spolu poznaly, vmlouvala stejnou myšlenku pochopitelně i Snuggles. Takže jednoho dne hrnec přetekl.

Když jsem slyšel někoho za dveřmi, myslel jsem, že je to Ann... Ernest ji chtěl dneska fotit. A myslel jsem si, že jsem připravený na všechno. Ale na pozdrav, kterým mě Snuggles obdařila, jsem připravený nebyl...

"Včera mě omrdal táta..."

To na chodbě, kde ji může každý slyšet, příliš dobře nezní, takže ji tahám dovnitř a pro případ, že by někdo přišel, zamykám dveře. Ona si pak sedá a celé mi to vypravuje...

Děvka, nezapomíná na jediný rozpalující detail. Nemůže mi jednoduše říct, že ji ošukal a kdy a kde to bylo... ne, musí bezmála předvádět, jak se to dělo. Další Tánin figl.

Jak jsem říkal, bylo to odpoledne. Snuggles se vrátila do hotelu a našla tam otce samotného... i když naprosto určitě věděla, že tam před chvílí byla Táňa, protože když ji otec políbil, ucítila její parfém. To je dosti možné, zvlášť jestli Táňa věděla, že se má Snuggles brzy vrátit... dovedu si představit, jak chudáka Sama dráždila, až se z toho málem zcvokl, a pak ho tam s trčícím čurákem a pokleslou obranou nechala. Šel za Snuggles každopádně do ložnice a ona se před ním jako trubka... nebo děvka... začala převlékat. Do dvou minut ji osahával a do tří ji měl na posteli. Během pěti prcali, a když jich uběhlo patnáct, měl Sam důvod, aby se cítil pěkně mizerně.

"No a proč jsi ho to proboha nechala udělat?" řvu na ni, když se dostává až sem. "Nemuselas, nebo ano? Neznásilnil by vlastní dceru!"

"Myslím, že jsem chtěla, aby to udělal," řekla mi Snuggles a upřela na mě svůj moudrý pohled dítěte.

Chtěla, aby to udělal! Ano, zatraceně, řekl bych, že přesně tak to bylo. A vůbec nechápe, proč mě to tolik vytáčí. Co může, kurva, vědět dítě o ekonomice. Má snad ponětí o tom, že pokud se věci ještě víc zapletou, odjede její rodina fofrem zpátky do Ameriky, kde měla v první řadě zůstat, a mě tady nechá, abych svým ženským návštěvám ukazoval leda tak ochablého pind'oura a žiznil po lepší kořalce, než jakou si mohu dovolit? Může o tom vědět akorát hovno... A tak mi dál vypráví, jak moc ho chtěla a jak se cítila, když ji osahával, a jak velké měl péro... Všechny tyto věci, až to už prostě dál nevydržím. Odcházím si do kuchyně najít něco, čím bych si zklidnil nervy, a obě ty cesty, myslím, když se pak opět vracím zpátky, absolvuji s takovým hrbolem na přední straně županu, že to vypadá, jako bych trpěl elefantiázou vajec.

"Co s tím teď hodláš dělat?" ptám se Snuggles, když se se skleničkou usazují a já dávám mnohem menší pohár.

"Oprčám ho nejspíš znovu," povídá. "A pak zase... jestli bude chtít."

Jestli bude chtít. Co může proboha chlap dělat? Nezbývá mi než se na ni dívat... sedí a přehazuje si nohu přes nohu,

příčemž mi ukazuje nové kalhotky, které na sobě má... a mně stojí ocas... a nejsem, Bože, její otec!

"Myslela jsem, že budeš rád, když se o tom dozvíš," dodává Snuggles po chvíli. "Táňa říkala, že se ti líbí holky, co jsou doopravdy oplzlé mrsky."

Chytám si jen hlavu do dlaní. Nevím už, co odpovědět. Celá tahle záležitost se mi vymkla z rukou a nabrala pro mě příliš rychlé obrátky. Potom, jak tam tak pořád sedím, ke mně Snuggles přichází a sedá si na podlahu mezi moje kolena. Bradu si mi jako pes klade na stehno a kouká na mě. Prsty má, když mně jimi zajíždí pod župan a dotýká se mé nohy, lepkavě... potřísnila si je vínem...

"Ty víš, proč jsem za tebou přišla, víd'?" šeptá. "Mohla bych jít samozřejmě domů a podívat se, jestli je tam táta..."

Nepřestává mě hladit na noze, nehty, které se učí udržovat zašpičatělé, mi nyní jede vzhůru po stehně. Bože můj, a ten pohled na ni! Medové copánky a na prstech místo laku na nehty skvrny od inkoustu. Ale ta její malá, rudá, nemravná ústa ji už brzy začnou prozrazovat... ústa, která kouří čuráky, ústa na lízání kund... Objevuje se na nich onen výraz, na který se naučíte dávat si pozor... Nevím, co to je, ale už se to začíná projevovat...

Snuggles se mi tře kozami o kolena. Kozami? Spíš bych měl říct hrudí, ale má tam už i cosi měkkého, poznáte, že se jí tam něco rozpučelo, a župan mi co chvíli o kousek rozvívá, a jak mně odhaluje nohy, nespouští z nich pohled. Honza Č. tam v tom stanu slouží coby tyčka a čeká, až se strhne velká show. Snuggles vklouzává rukou pod župan a šimrá ho ve vousech...

Když župan rozvívá úplně, padá mi málem sklenička z ruky... ve chvíli je z ní hotová lítice. Srážím jí trochu hřebínek a ona si sedá na paty a s poněkud přihlouplým výrazem v očích se mi dívá na čuráka. Bere ho do ruky a tiskne, až rudne a bobtná mu hlavička.

"Proboha, neseď tu tak a nečum na něj," říkám jí, "vem si ho do Pusy, jestli ho chceš kouřit..." "K tomu mě nedomutíš..." Přinutit ji k tomu není nic těžkého. Jediné, co musím udělat, je položit jí ruku na hlavu a stlačit ji dolů... o zbytek už se stará sama. Jean Jeudi zajíždí dovnitř a Snuggles se o mě opírá, jak si vpředu rozpíná šaty. Pak se mi tím svým bezkozým kozištěm tře o varlata, a vypadá jako pozoruhodná napodobenina vlastní matky.

"Omrdáš mě?" Pérem si přejíždí přes ústa a nos a nevině se na mě přitom dívá. "Mám se teď svléknout... nebo to chceš udělat sám?"

Vstávám, ale co chci udělat, nevím. Snuggles klečí s mým čurá-kem opět v puse a není celkem důvod nenechat ji, aby ho tam měla dál, dovolit jí, aby mě vykouřila, a pak ji vykopnout, ať táhne ke všem čertům. To ale neudělám... zvedám ji a ženu do ložnice...

Lehá si napříč přes postel a dívá se na mě. Šaty má vykasané až k bokům a odhalené se jí daří udržet i cecíky. Jedna bota se jí sváží na zem, pak i druhá, vyzouvá ji prsty na nohou. Župan nechávám někde na podlaze a skáču na postel s ní.

Jak jen tyhle malé pičky milují svá nedovyvinutá těla! Do prdele, i kdyby nebylo tak zatraceně vzrušující se na ně dívat, vyrajcovalo by vás čistě jen vidět, kolik si toho o sobě myslí... Sundávám Snuggles šaty a strhávám z ní kalhotky...

Obrací hlavu, aby viděla, jestli mám dobrý výhled na její prdelku...

"Přej mě v punčochách!" říká. "Mrdej mě v punčochách!"

Takže už se to naučila. Nejspíš od Táni. Ta malá kurva... Zmrdám ji v punčochách! Možná by chtěla, abych šel ven a koupil si cylindr a mrdal ji v něm... Popadá mě za čuráka a rozhazuje nohy. Její malá rudá škeblička mi jako výstražné znamení zírá přímo do obličej. Je holá jak jablko a má téměř stejnou barvu. Kristepane, je to ale šťavnaté jablko...

"Lízej mi ptáka," říkám jí. "Poslyš, dělalas to tátovi?"

Ne, povídá, jenom mrdali. Dal jí čuráka do kundy a omrdal ji, víc toho mezi nimi nebylo. Ale příště třeba...

Chytám ji kolem pasu a břichem si ji připlácnu na prsa, pérem jí přitom jezdím po celém obličej. Jsem možná pračď malých holčiček, ale komu na tom k čertu záleží... Snuggles je zatroleně mrdatelné dítě... Lížu jí boky a koušu do steh. Kvičí jak vepřík a stejně sebou i zrnítá, ale líbí se jí to... a, když na to přijde, proč by se jí to hergot líbit nemělo? Kolik tak starých holek jako ona dostane šanci, aby jim

někdo ty jejich dírky lízal? Spousta, já vím, ovšem taková kupa jich zas, kurva, není...

Když pochopí, o co mi jde, píchou se po mně doslova vrhá. Hlava se mi ocitá v sevření jejích steh, pleská mě jimi po tvářích. Je to, jako kdyby mi někdo oplácával hubu teplou, mokrou utěrkou na nádobi... ovšem žádná utěrka ještě neobrustala chmýřím a žádná zatím nevoněla jako tahle šťavnatá broskev. Bořím se do ní jazykem... a ústa mám najednou plná její šťávy... ocas jí přitom zarážím do pusy. Tahle francouzská poloha se jí strašně líbí... krouť se na mně jako úhoř, pere to do sebe i do mě. Mám čuráka, který je dvakrát tak velký než cokoli, na co by měla být zatím zvyklá, ona si s ním ale náramně užívá. Rozplývá se nad ním blahem jako stará kurva, všechno je s ní prima a fajn. Tímhle mě tyhle mladé čubky pokaždé překvapí. Když dostanete ženskou s pořádnou chlupatíci a párem těžkých vemen... jednu z těch udělaných klisen, kterým jako by se byl do rozkroku trefil někdo sekýrou... předpokládáte, že budou mít mezi nohama moko. Ale holky jako Táňa a Snuggles... je úžasné, kolik toho z těch svých maličkých škvírek vyprodukuji... Snuggles má pěčkoučké malé bříško. Není tak široké a měkké jako břicho její matky... s žádným pérovým polštářem byste si ho nespletli... kůže na něm je ale hladká, a rozpálené je jak váš vlastní čurák, a neustále se, jak Snuggles dýchá, pohybuje. Víte, že v rukou držíte živou věc. A když jí ho olíznete, začne se Snuggles svíjet...

Vjíždím jí jazykem do pindy a chvíli ji lížu. Snuggles mě oběma rukama drží za péro, Honzovu hlavičku má přitom pořád v puse, ale než aby ho kouřila, tak mi ho spíš honí. Jazykem ho lechtá pod nosem a říká mi, že hrozně slintá. Myslela si vždycky, sděluje mi, že kdyby Táně a Billie a Jean nemusela lízat kundy, ale kouřila místo toho čuráky, neměla by pak vždycky celý mokrý obličej... ale ocas je prý skoro stejný převít...

Mezi půlkami je Snuggles na prdeli skoro holá. Má růžový a pevný konečník, který mě z nějakého důvodu setsakramentsky pokouší. Přejíždím přes něj prstem a stlačuji ho. Snuggles sebou silněji zavrtí, ale nezdá se, že by jí to

vadilo. Nakonec jí strkám prst dovnitř, jen abych viděl, co bude dělat... a ta malá děvka proti němu začíná přirážet, snaží se na něm píchat.

Znenadání jí přestávám lízat píču a místo toho začínám oblizovat řiť. Neptejte se mě proč... čistě proto, že tam je a vypadá, jako by ji měl někdo vykouřit... několikrát konečník olizuji, líbám... a vrážím do něj jazyk. Snuggles mi málem urve čuráka, tak natvrdo ho pak čadí.

Nemusí mi říkat, že se co nejdřív udělá... vím to... a já se udělám taky. Lezu na ni, abych si ji mohl lépe přidržet a zbavil ji tak možnosti, že by si to najednou rozmyslela a nechala mě s konví semene, kterým bych pak zacákával prostěradla, a všechno, co mám, jí, až na varlata, cpu do pusy. Daří se mi dostat jí s jazykem do dírky i jeden z prstů... a oběma nám to přichází.

"Spolkni to, píčo potrhlá!" řvu na ni, když Honza Č. spouští. "Spolkni to, nebo ti to doboha spláchnu hubou plnou chcanek!"

"Já... se o to... snažím..." říká jen. Dostala takovou dávku, zejí to leze skorém ušima, ale dělá s tím, co může.

Trvá dlouho, než se místnost usadí. Vznášel jsem se po ní jako pták, a dopadám otřesen. Snuggles mi stále ještě kouří brko, dál polyká mě sperma. A nějaký zkurvysyn se snaží vyrazit dveře. Odháním Snuggles pryč... drží se čuráka jak pijavice... a poslouchám. Zní to jako Sid, ale mohl by to být kdokoli. Mohl by to být dokonce Carl, což by byla pěkná polizance.

O podobných věcech už jsem četl, ale tohle je boha poprvé, kdy se opravdu ocitám v situaci, že bych musel někoho schovávat. Dělalí jsme takový hluk, že ať je tam venku kdo chce, musí vědět, že jsem doma. A já bych se rád dozvěděl, kdo to je, jen pro případ...

Snuggles je bleskem pod postelí, bere si s sebou i šaty. A já ji nedokážu dostat zpátky. Popadám ji dokonce za nohu a pokouším se ji vytáhnout, ale ona je jak šnek zalezlý v ulitě. Proč do prdele nepočkala, než ji zavřu do skříně? No, teď už s tím nic nenadělám... dveře mi vyletí z pantů, jestli neotevřu...

Je to Sam. Přichází ke mně domů poprvé, a musí to být zrovna ve chvíli, kdy prcám jeho dceru! Divně se na mě podívá a jde dovnitř.

"To už snad hluchneš?" ptá se mě. "Co to bylo mimochodem za bengál?"

"Cvičil jsem," říkám mu. Sakra, musím tak skutečně vypadat, jako že jsem cvičil. Bouchám se do prsou a zhluboka se nadechuji. Pak si náhle vzpomínám, že nemám nic na sobě a péro že mám ještě určité mokré. Říkám Samovi, že mu přinesu něco k pití, a odcházím do kuchyně, kde si můžu kolem zadku uvázat ručník.

Když se z kuchyně vracím, Sam v obýváku není. Je v ložnici, sedí na posteli. Seru si málem do gati.

"Hej, Same, pojď sem a sedni si tady..."

Ne, ne... nesnesl by pomýšlení, že mi přerušil tělocvik. Je to prý ta nejlepší věc na světě... udržovat se v dobré fyzické kondici. Chce, abych, zatímco on se bude věnovat svému drinku, zašel za ním do ložnice a prováděl své cviky tam. Nemá smysl říkat mu, že už jsem skončil... je naprosto pevně přesvědčen, že mé cvičení přerušil, a kromě toho...

"Přišel jsem si s tebou o něčem promluvit," říká. "Byl bych radši, kdybys, jak ti to budu vyprávět, něco dělal."

Takže musím jít do ložnice. O tom, jak lidé cvičí, nemám kurva nejmenší ponětí. Rozmáchnu se několikrát rukama a zkouším pár dřepů. "Máš tady tu postel pěkně pomuchlanou," poznamenává Sam. Zdá se, jako by o něčem uvažoval. "Jo... jasně..." Pokouším se přeskočit pelest, abych mu ukázal, jak k tomu pomuchlání došlo, a přistávám na hubě.

Najednou si uvědomuji, že pokud nebudu v cvicích pokračovat, Sam nejspíš Snuggles pod postelí uslyší. Kristepane, tohle shýbání a natahování se a mlácení sebou o zem nemůžu vydržet věčně.

"Same," prosím ho úpěnlivě, "pojďme vedle. Já už mám všechny cviky za sebou."

Je to boj, ale z ložnice ho nakonec dostávám. Dveře do ní zavřít nemůžu, protože tam žádné nejsou. Kdysi tam nějaké bývaly, ale to bylo dávno předtím, než jsem se nastěhoval.

Věc, o které mi Sam musí vyprávět, je to samé, o čem mi už řekla Snuggles. Jenomže jemu trvá skoro hodinu, než se z toho mála, co má na srdci, vyzpovídá. A já celou tu dobu čekám, že se Snuggles

projeví nějakým zvukem... třeba že si prdne. Prdím sám. Těch prvních deset minut nejsem nic než nervózní ruina.

Nejhorší na tom je, že musím být trpělivý a projevovat Samovi účastensství, když ve skutečnosti bych ho nejradši kopl do prdele. A musím mu sloužit i radou... zatím mi tedy nedošlo, proč by se člověk, který dokáže vydělávat peníze podle těch nejlepších amerických tradic... z hadrů do paláce... chodil radit k nějakému mizernému novináři, ale Sam má zřejmě pocit, že o těchto věcech vím všechno, co je třeba.

"Měl bych ji dát někam do školy a vyloučit ji tak ze svého života?" ptá se mě, "nebo bych měl požádat Ann o rozvod?"

Nejdřív to byla ta druhá holka... Táňa... a teď moje vlastní dcera! Alfě, až se vrátím domů, nechám si vyšetřit hlavu."

Musím ho povzbuzovat. Musím mu nalít trochu vína a ujišťovat ho, že všechno bude v úplném pořádku, že všechno se samo vyjasní. Sám mám přitom k tomu, abych věřil, že všechno bude nakonec v úplném pořádku, ztraceně daleko.

Z mého pohledu tahle situace vypadá jako ta nejposranější kaše, jakou si kdy kdo zavařil... a já jsem v ní až po uši...

Sam si plácá játra, a když uběhne hodina, nedostal se vůbec nikam. Jedinou věcí, které dosahujeme, je, že ho přesvědčuji, aby se s celou věcí nesvěřoval Ann. Konečně se dívá na hodinky... má nějakou schůzku a já se ho nepokouším zdržovat. Vyprovázím ho, jak nejrychleji můžu a současně mu slibuji, že si s ním o té záležitosti ještě někdy popovídám...

Když se ujišťuji, že sešel po schodech a už sem znovu nevrazí, jdu do ložnice a nahlížím pod postel. Snuggles leží na zádech a onanuje, náramně si přitom užívá. Tahám ji ven, načež leze do postele a vrtí na mě zadkem.

"Proč jsi se na to proboha nevykašlala?" řvu na ni. "Sakra, mohla jsi ošukat koho chtěla, jen ne vlastního otce..."

"Jsem potvora," říká. "Myslela jsem si, že bude mít velkého čuráka. A on velkého čuráka fakticky měl. Zkusím ho přesvědčit, aby mě omrdal zas..."

"Čubko jedna malá nešťastná, doufám, že dostane tolik rozumu, aby ti seřezal prdel! Proč myslíš, že si ho tvoje matka brala? Abys ho mohla šoustat? Ani nápad! Aby ho mohla šoustat ona! Šoustat s ním, to je její věc, ne tvoje! Ona mu může dát všechno, co potřebuje..."

"No, ona nemá čas, když věčně přec s tebou nebo někým jiným. A proč bych otcí neměla dovolit, aby mě mrdal? Je hodný... znám ho celý život! Jak dlouho znám tebe? Vždyť ty jsi pro mě skoro cizí..."

Cizí necizí, vrhá se mi po ocasu a začíná mi ho honit. Klečí nade mnou a já si těmi malinovými bradavkami jejích cecíků masíruji lo-fase a koule. Honza se staví do pozoru a Snuggles se posouvá dál a tře se o něj břichem. A je tady její hebká prdelka, která na mě čeká...

Teprve když moje ruka asi potřetí dopadne na její holý zadek, jí dochází, o co se jedná. Pak začíná kopat a ječet, jako by ji vraždili. Vyplácím ji na zadek a plná stehna s takovou vervou, až mě ruka bolí...

"S otcem už víckrát mrdat nebudeš! Slib mi to!" Hovno mi slíbí. Je to umíněná děvka, a čím víc jí prdel zpracovávám, tím je umíněnější.

"Budu ho mrdat! Budu a budu a budu a budu a budu a budu!" Pleskám jí ještě chvíli. A je to mnohem lepší. Zadek jí růžoví, ovšem řičí o to hlasitěji a je to víceméně pořád stejná písnička.

"Budu ho mrdat! A... taky mu ho vykourím! Je mi jedno, jak dlouho mě budeš takhle plácát, budu ho mrdat! Omrdám ho přímo před mou matkou, když budu chtít! Plácej mě silněji... uvidíš, jestli mi na tom sejde! Plácej mě tak silně, jak chceš... udělám to, i když mě přinutíš slíbit, že to dělat nebudu!"

Plácej mě silněji! Mrcha! Vzdávám to. Měl už bych dneska vědět, že babu můžete řezáním přimět k tomu, aby vás opíchala nebo vám ho vykourila, ale jakmile jim jen kousek prdele zbývá, touhu po tom z nich nevymlátlíte. Přestávám do ní bušit a ona, jak jsme tam na posteli, na mě leze...

"Teď mě omrdej!" vzlyká. "Zadek mám kvůli tobě v jednom ohni... zmrdej mě!"

Rozpálím jí zadek ještě mnohem víc... obracím ji na břicho a stavím se za ni. Hlavu Honzy Čtvrtka jí vtlačuji do žemličky a peru za ní i jeho zbytek. Snuggles je, i když mi ho právě vykourila, malá, je to těsná fazóna, ale má tam spoustu džusu a Honza se do ní dostává celkem bez potíží. Šoustám ji, až se celá svíjí, až vzdychavě nařiká, abych ho do ní rval dál. Pak Honzu rychle vytahuji.

Nemá teď jedinou šanci... jednou rukou ji chytám pevně kolem pasu a do druhé popadám čuráka. Šup... rovnou do konečníku. Když cítí, jak jí špička mého ohonu vniká do prdele, poskakuje Snuggles jako vrabec, ale zastavit to nemůže. Bože můj, nechápu, že nepraskne... z toho, jak při tom řve, byste soudili, že se tak už stalo.

S otcem už mrdat nebude, kvílí... neudělá nic, co nechci, aby dělala... jen když jí vyndám péro z konečníku. Bude hodná holčička, skuči. Slibí mi cokoli...

Je mi teď úplně jedno, jestli Sama nechá nebo nenechá, aby ji sjížděl. Co se mě týče, může mu třeba nasrat do polívky. Jediné, co chci, je udržet čuráka v jejím zadku a ještě trochu si v něm užít. Chci ji zmrdat, až se z toho pochčije, ovšem dosahuji pouze toho, že jí z píci vyšukávám potoky kundího džusu...

"Jestli budeš dělat tohleto, tak mi hoň kundu!" zajíká se. "Ten pocit tam vevnitř v sobě nevydržím..."

Říkám jí, ať šiji honí sama... a ona to dělá, čubka sprostá! Jednou rukou si ji rozvírá a prsty druhé v ní onanuje. Já do ní nakonec strkám dva prsty také. Pak jí plním prdel semenem a jí se dostavuje orgasmus, až z toho drnčí okna...

Ann skáče málem do stropu a Sam má klepky. Nemůžu říct, že bych některému z nich něco příliš vyčítal. Samozřejmě, Ann tomu, že k věcem, které ji trápí, vůbec došlo, napomohla, ale chudák Sam...

Ernest k Ann doručil naše fotografie. Náramné fotografie, když uvážím, jak jsme byli tenkrát opilí. Ann je ale prostě ocenit nedokáže. Zhrozila se hlavně nad snímky, kde je zachycena s pultuctem chlapíků, které v životě neviděla. Nejdříve Ernesta obvinila, že jeho fotky jsou podvrhy, ovšem on jí tu myšlenku vyhnal okamžitě z hlavy. Když jí konečně došlo, že ji ti hoši skutečně obskočili a že po Paříži nyní běhá pultučet cizích chlapů, kteří znají ty nejintimnější detaily jejího těla, spustila nádherný brajgl. Povídá Ernest... já sám s ní ještě nemluvil, a možná je to tak lepší. Báł se jí, přinejmenším mi to takhle říká, prozradit, že jsme za tu výsadu od těch chlápků něco málo vybírali...

Každopádně si od něho koupila ten foťák... a pokud Ernesta znám, koupila nejspíš i negativy. A pokud tedy Ernesta znám, nedostala je pravděpodobně dřív, než se z nich nadělalo pár set zvětšenin. Ernest říká, že když spatřila první z nich, zezelenala... byl to povedený, pikantní záběr, kde má Ann jednoho čuráka v hubě, druhého v kundě a pozadí tvoří tři v řadě čekající maníci. A ona v nejmenším neoceni-la, co nám to dalo za práci, než jsme zařídili, aby všechny ty klacky vykourila a přitom se úplně neprobudila...

Co se týče Samova problémku... je to Snuggles, přirozeně. Před několika dny si dával odpoledního šlofička a vzbudil se, aby zjistil, že ho ta holka vykuřuje. Od té doby je ustavičně více či méně opilý. Pokaždé, když začne střízlivět, dospívá k rozhodnutí ulevit si a svěřit se s tím Ann, načež ho musím přinutit, aby se zas napil. Začíná mu to brnkat na nervy... a mě taky. Nemůže to takhle trvat věčně... buď bude muset zůstat po zbytku života ožralý, nebo si vymyslet něco lepšího, jak z toho ven, než ho napadalo dosud. V jednom kuse mi o tom vypráví...

"Napůl jsem se probudil, Alfě," řekne mi... a tady si dáváme po skleničce... "a cítil jsem, jak mi maká na čuráku."

Všemohoucí Bože, já myslel, že se mi to zdá... myslel jsem, že je to Ann... nevím, co jsem si vlastně myslel. Ale ani jsem se nepohnul. Nechal jsem ji pokračovat... na pár dalších minut jsem zavřel oči a nechal ji, ať mi ho čadí... Přetahovala mi na něm kůžičku... víš, jak to ženské dělají, tobě to vykládat nemusím... a koule mi hnětla v dlaních... Moje vlastní dcera, zpropadeně! Ta moje hodná holčička! Boha jeho, ale já vím, kdo za tím vším vězí... je to ta děvka Táňa! Ona ji k tomu navedla, a je už jedno jak! Kdyby tak táhla tahle Táňa k čertu! Kéž bych ji byl nikdy neoprcal! Proč jsi mi neřekl, že Snuggles nemá s tou malou obscénní zvrhlíci nikam pouštět? Proč jsem neměl tolik rozumu, abych, když Táňa začala vyvádět ty svoje kousky, neviděl, že k ní Snuggles nesmím vůbec pouštět?"

Pár minut o tom, Sam i já, rozvažujeme. Protože na většinu nabízejících se otázek uspokojivá odpověď podle všeho

neexistuje, navyšujeme hromádku před sebou o dva další podšálky a já čekám, až se Sam opět rozhovoří. Ksaku, mohl bych mu už celou tu historku převyprávět pozpátku, ale jemu to zřejmě dělá dobře, když si může popovídat.

"Nechal jsem ji, ať mi ho kouří," opakuje. "Nechal jsem ji v tom pokračovat, až jsem už málem stříkal, a byl jsem přitom čím dál tím probuzenější. Pak jsem si postupně začal uvědomovat, že ta, kdo mi to provádí, je Snuggles... Bože můj, to byla chvíle! Doufám, Kristepa-ne, že si něco takového nebudeš muset nikdy prožít, Alfě!"

Doufám v to taky. Chci vlastně říct, že si dám zatracený pozor, aby se mi něco podobného nikdy nestalo.

"Potom, když jsem si naplno uvědomil, o co vlastně kráčí, jsem... nevím, co to do mě vjelo. Musel jsem se na chvíli zbláznit. Podíval jsem se na ni... a ona na mě mrkla, přesně jako ta kuřačka Táňa... a já ji chytil za hlavu a posadil jsem se. Klečela vedle pohovky a já ji tam přidržel... začal jsem ji nazývat obscénními jmény..." V tomhle momentě začíná být Sam obyčejně, pokud se podrobností týká, značně neurčitý, ovšem celé to směřuje k jediné věci: ta holka mu ho přebíla a končila podle všech kuřáckých pravidel... "a pak jsem viděl, že to polyká... koule mi skoro úplně vycucala..." Je tu ale něco, čím se trápí skoro stejně jako tím, co jí provedl on sám... "Jak se vůbec naučila něco takového dělat? Od Táni, samozřejmě... ale kdo mohl být ten muž? Nebo muži! Kolik mužů myslíš... ach, je to něco hrozného, muset se tě ptát na podobné věci ohledně vlastní dcery! Který muž mohl být tak zpuštělý, že něco takového prováděl s tak mladým děvčetem, jako je ona? Až na mě tedy... jejího otce..."

Občas, když tohle pronáší, mě Sam obdaří tak prazvláštním pohledem, že si přeju, aby si ho odpustil. Nevím, jestli mě opravdu podezírá. Hlavou se mu jakási otázka honí, ale k tomu, aby ji položil, se odhodlat nedokáže.

"Snažil jsem se to dozvědět, když mi to dělala... když jsem jí říkal těmi slovy... a... to všechno. Ptal jsem se jí pořád, komu už ho předtím vykouřila, kolik těch mužů bylo... ona mi ale neodpověděla..."

Po tomhle se mi vždycky dýchá už lépe, ale že bych se cítil nějak dobře, to se tedy zatraceně necítím. Jestli se dostanou opět do postele, je pravděpodobné, že Snuggles kápne božskou... a něco mi říká, že je po čertech jasné, že se do postele dostanou. Jakmile si s něčím takovýmhle začnete, přes noc to jednoduše neskončí.

"Samozřejmě, mohl bych na ni vzít řemen a vytlouct to z ní," říká Sam. "To by se mnou byl udělal můj otec, kdybych... chci říct... ty víš, co chci říct. Ale já nesnesu pomyslení ani na to, že bych si ji zavolal. Skoro se bojím vrátit se vůbec do hotelu..."

Jediné, co můžu dělat, je doufat, že ať se stane cokoli, stane se to sakra rychle a samo sebou se to nějak vyřeší. Takhle vynervovaný to dlouho nevydržím, a opilý už taky o moc déle zůstat nemohu; když jsem takhle opilý, nedostanu do sebe ani sousto, i když trochu polívky se mi polknout podaří, když odcházím do redakce, abych tam prováděl ty věci, kterým se říká práce, a umírám tak zvolna hladu.

Navštěvuje mě Billie a coby jakýsi dárek mi přivádí Jean, nebo já jsem snad dárek pro Jean... nemám v tom ještě tak úplně jasno. Billie se možná snaží Jean zalichotit za to, co se stalo s Ann.

Je to večer a já jsem právě po dvou dnech strávených v posteli vstal. Nebyl jsem nemocný... spal jsem. Jednoduše už jsem to déle nesnesl a konečně se mi podařilo Sama zbavit. Schoval jsem ho do bordelu... bát se o něj nemusím, je to prvotřídní díra... a doufám proboha, že tam pár dní zůstane. Dobře se tam o něj postarají, jsou to hodné holky a já je všechny znám...

Jak jsem říkal, Billie přichází s Jean, a já v životě zřídka kdy viděl někoho tak rád jako tu lesbickou pičku a její děvku. Není to jenom proto, že si potřebuju pořádně zapíchat, abych tak z těla vypudil trochu té zkažené krve... chci vidět někoho, kdo není příliš zapleten do věcí, které se kolem mě v posledních několika dnech odehrávaly. Načež zjišťuji, že Ann s Billie si spolu hrály na honěnou. No co... stejně je rád vidím.

Je to už dlouho, co mi nějaká ženská udělala něco k jídlu. Myslím, že naposledy to byla ta malá Čiňanka. Ale když se Billie s Jean teď dozvídají, že jsem právě vstal a chystal se vyrazit ven něco pojit, mají najednou napilno a začínají něco připravovat. Což znamená, že někdo musí jít nakoupit, a jít nakoupit znamená, že půjde Jean. Billie si sedá a vypráví mi o svých milostných pletkách s Ann.

O pikantních podrobnostech se Billie příliš otevřeně nevyjadřuje...

hlavním sdělením je, že Ann poznala, co chtěla vědět o ženách, jako je Billie. Ta ji navštívila s několika dalšími kresbami, večer si někam vyšly, načež si Ann dodala kuráže a požádala Billie, aby u ní zůstala přes noc. Skočily do postele a zábava mohla začít. Dneska ví Ann všechno. Nemyslím, že je to zajímavé?

Samozřejmě, že si myslím, že je to zajímavé. Rád bych ještě věděl, jestli to má být všechno, co se mezi nimi dvěma stane... nebo má Billie v úmyslu s Ann v milostném poměru pokračovat? V tom si není Billie jistá. Zdá se, že je to jedna z oněch věcí, které člověk, když se ráno vrací domů, nechává prostě svému osudu. Ale Billie se každopádně baví, protože Jean po tom teď trochu žárí.

Jean se vrací a obě ty pičky pro nás pro všechny klohní večeri. Naštěstí mám stůl a pár kousků nádobí... v jednom bytě, kde jsem bydlel, bylo pár prken, která jste si měli pokládat přes židle. Mít stůl je bezvadná věc, protože se pod ním můžete vždycky s někým mazlit. S Jean si jeden s druhým hrajeme po celou dobu, co jíme. Billie ví, o co jde, ale je jí to jedno. Netrvá ovšem dlouho a vzbuzujeme její zájem, a ona začíná Jean osahávat taky. A tak tam tedy sedíme, Jean s mým čurákem v ruce a sukni vyhrnutou až k pasu, a jen Bůh ví, co dělá Billie... a všichni se přitom dál bavíme o tom, jak je těžké sehnat dobrý boloňský salám nebo nějakou takovou podobnou pokur-venou věc. Jsme jak idioti.

První to vzdává Jean. Nechce druhý šálek kafe, říká. Má zhavo v kalhotkách a chce si sundat šaty. Zvlášť silně mi ještě stiskne ocas a od stolu vstává, zatřepe přitom prdelí, aby si urovnala sukni. Jde k pohovce a lehá si, přičemž nám, zatímco se rozhodujeme, co si s ní počít, nabízí k pohledu vysoko odhalená stehna.

"Vzalas mě sem, aby mě mohl přefíknout," říká nakonec k Billie. "Proč teda nejdeš pryč a nenecháš ho to udělat?"

Billie má za to, že bychom ji vyhánět neměli. Viděla mě koneckonců, říká, s Jean souložit už dřív.

"Ty se na to chceš vždycky dívat, když mě mrdají," stěžuje si Jean. "Myslím, že se ti líbí myslet si o mně, že jsem

svině."

Billie říká, že svině je... mimořádně oplzlá svině. A tohle všechno ty dvě pronášejí tím nejpříjemnějším způsobem, jaký si lze vůbec představit. Když je člověk poslouchá, cítí něco jako pohodu a klid...

"Jsi nevybíravá čudička čuráků," říká Billie Jean.

"Ty taky," odpaluje Jean. "Nezapomínej, že jsem se dívala, jak ho kouříš Alfovi..."

"Na tom, komu čuráka vykouřím, mi ale záleží, Jean... Ještě nikdy jsem nepřišla domů s podprsenkou od semene, jak mi to na ni kapalo z brady."

"Ne, to jsem si všimla... polykáš to, co?"

Takhle to jde ještě chvíli dál. Mohlo by to pokračovat celou noc, a já bych tam jen seděl a poslouchal. Je to takový poklid sedět tam s tvrdým lofasem a poslouchat, jak se ty dvě krásné děvky častují provoněnými, nechutnými slovy...

"Povídej nám o tom klukovi, co ti rozmazával hovno po ksichtě," navrhuje Billie tichým hlasem. Sedí vedle Jean a začíná ji rajcovat doteky, vyhrnuje jí šaty a štípe ji do toho rozkošného zadku, který jsme předtím oba tiskli.

"S tebou se o tom bavit nebudu," říká Jean... a červená se k tomu. Do prdele, možná jí to někdo opravdu dělal.

Billie Jean nejdříve jaksepatří promasíruje, než ji začne svlékat. Ví přesně, jak ji nažhavit, a Jean jí za chvíli sahá pod sukni, hledá ten chlupatý bochánek, který tak často jí a nikdy nesní. Billie jí stahuje kalhotky a sukni jí drží nahoře.

"Ukážu Alfovi tvou kundu, Jean," říká, "protože si myslím, že po ní ani trochu netouží. Co budeš dělat, jestli tě nebude chtít prcat?"

"Nechci, abys mu ji ukazovala," říká Jean. "Když budu chtít, ukážu mu ji sama! Proč mu neukážeš svou, mrcho jedna?"

"Už ji viděl," ujišťuje ji Billie. "A taky ji mrdal..."

Vykasává Jean sukni až na břicho a tím soustrojí, které má mezi nohama, ji natáčí proti mně. Jean kope nohama a červené světýlko v ní se rozvěcuje a zhasíná. Billie ji dráždí v klíně. Jean jí chňape po sukni a napolo ji z ní stahuje, obnažuje jí zadek. Bože můj, jestli mi ocas ztvrdne ještě o poznání víc, budu s ním moc lámat skály...

"O co ti jde?" ptá se Billie. "Chceš, aby viděl tu věc, kterou každý večer lížeš, je to tak? Já mu ji tedy ukážu... ale ty budeš muset předvést, co s ní vždycky děláš, teplouško jedna! Jsi sprostá, malá kundí lizna!"

"Jsem víc ženská než ty," řve na ni Jean. V tuhle chvíli má Billie-nu sukni už natolik servanou, že Billie prostě stačí skopnout ji se sebe dolů. Obě teď mají nahé zadky, na pohovce se spolu perou. Billie se snaží shodit Jean na zem a Jean se z Billie pokouší dostat zbytek oblečení. Napadá mě, že pokud podobné hrátky provozují každý večer, musí to být hotová pohroma pro jejich šatník...

"Jsi oplzlá kurva, lížeš prdele!" tvrdí Billie. "Nazvala bys muže mužem... opravdovým mužem... kdyby ses dozvěděla, že kouří čurá-ky? Tak proč si myslíš, že jsi skutečná žena? Jedeš jen po holkách! Honíš se za ceckama!"

Náhle se uprostřed všeho toho povyku ztišují; přesně jako by někdo zmáčkl nějaký knoflík. Vypadá to, že se jedna druhé rozplynula v náručí, začínají se címat a líbat. Jean jezdí rukou Billie po kundě a Billie jí rozepíná halenku. Když ji vyndá kozy, líbá je a cucá bradavky.

"Teď tě vylížu, jestli jsi připravená," šeptá Jean.

"Ne... já vylížu tebe," říká Billie.

"Ne, já jsem žena," namítá Jean. "Ty jsi můj manžel... musím tě vykouřit."

Zbavují se posledních zbytků oblečení a Jean sklouzává z pohovky Billie mezi nohy. Billie si lehá a zvedá zadek, aby se jí Jean dostala na díru, a Jean ji začíná líbat. Bere to od prstů na nohou a propracovává se až k vemenům, načež si jazykem razí cestu zpátky k buchtě.

Jean možná je, jak říká, skrz naskrz žena, ale Billie se jí líbí stejně jako kdokoli jiný. Bože můj, bezmála ji žere. Kouše ji do břicha, líže jí kozy a líbá na stehna... brzy se jí nosem boří do rozšklebené pindy, prsty ji drží rozevřenou, aby se nosem dostala ještě hlouběji. Pak dovnitř strká jazyk a doslova se do ní propadá.

"Je dneska večer tak pěkná a šťavnatá!" říká, jakmile ochutná. "A na chloupcích máš ten parfém... Pomerančový květ, vid'..."

"Tentokrát ses prozradila," říká Billie a svírá kolena, aby si Jean lépe přidržela. "To je Ruthin parfém! Já jsem si to myslela, žeš ji lízala! Přiznej to aspoň, ty ulhanej malej spratku... nechalas ji, aby si tě posadila na kolena, co?"

"Jenom... jenom trochu...", nezbyvá Jean než se přiznat.

"Jenom trochu! Budu ti muset nasadit vodítko, taková jsi děvka, jestli nechci, abys po městě pobíhala s vyplazeným jazykem! Ale jen počkej... až k nám Ruth přistě zajde, donutím tě, abys ji vykouřila přímo před tím, kdo tam bude... a bude mi jedno, kdo to je! A teď strč jazyk dovnitř! Lízej ji! Tak, to stačí... teď mi vykouříš prdel..."

Jean proti tomu ani nic nenamítá. Billie se převrací a vystrkuje zadek, aby ji na něj Jean políbila, a Jean jí prostě jen položí ruce na pŕlky a pouští se do toho. Olizuje každické místočko Billiina zadku, odpovídající partie nohou... nevynechá tentokrát dokonce ani paty. Potom jí klade rty na konečník.

Kdybych se k tomu co nejdřív nepřipojil, nastříkal bych si do spodků. Jean Jeudi se vydal na válečnou stezku. Natřásá si peří a vypadá, že každou chvíli zakokrhá. Já bych trpělivý možná zůstal, ale on to nedokáže; není tak mazaný jako já. Žádná z těch kund neví, že jsem za nimi, dokud se neocitám na nich. Pak se Billie otáčí, a nejspíš proto, že je to ona, kdo mě první spatřil, se po ní vrhám. Skáču na pohovku a mávám jí pérem před nosem.

Nechce mít s mým ptákem nic společného, já se kolem ní ale ovívím jak opice kolem stromu a tří se jí kládou o tvář. Pták se jí kvůli tomu nelíbí o nic víc, ovšem já si z toho, jestli se jí líbí nebo ne, hlavu nedělám. Nastrkuji jeho konec proti jejím rudým ústům a zvlhčuji jim její rty. Jean knám vzhlíží odněkud zpod Billiiny prdele... stále ještě líže jako hodná holčička...

Neobejde se to bez určitého přesvědčování a zatraceně štedřejší dávky skutečného násilí, než dostanu, co chci. Ale Billie nemá zatvrzelé srdce... myslí na sebe skoro jako na muže, takže může mít pro mé pocity pochopení... Nakonec mi dovoluje, abych jí ho strčil do pusy, a začíná ho kouřit. Jenže zatímco se snažím rozhodnout, jestli Honzu nechám nebo

nenechám, aby tímhle způsobem vypustil z hlavy páru, skáče Jean na pohovku taky. Chce zjebat, říká, a je škoda mrhat tím čurákem tady na Billie, když Billie ho doopravdy ocenit nedokáže.

"Tobě se moje kurvička líbí, co?" ptá se mě Billie. "Ale jen počkej, až šiji pořádně zkrátím.. udělám z ní ještě skutečnou děvku..."

Nevím, co tím myslí... jestli jsem kdy nějakou děvku viděl, tak je to Jean... ne ta nechutná odrůda; ten zkurvený druh. Ať s ní Billie provádí cokoli, o mnoho lépe než teď by to zvládat nemohla... Začínám ji šoustat a ona proti mně kroutivě přirází, natahuje přitom ruku, aby zmáčkla Billie kozy...

Billie chce lízat kundu, a tak se převalujeme na stranu a ona se nám vecpává prdelí mezi hlavy. Jean ji vráží obličej mezi stehna a já si opírám hlavu o Billiin bok, abych se na ni mohl dívat.

Jean má ráda, když ji někdo pozoruje, a odvádí na Billie opravdu precizní práci. Líže jí chlupy, načež se jí jazykem boří do vlhké šterbiny, a čím je Billiina kunda mokřejší, tím lip mě Jean mrdá. Brzy má zmáčený nos, od kundích šťáv má i celou bradu... a zvuky, které vyluzuje, občas připomenou spláchnutí záchodu... To, co dělá, vypadá její zásluhou natolik elegantně, že začínám mít chuť vyzkoušet si to také. Koušu Billie do zadku a strkám jí prst do rozkroku, abych dráždil místo, na kterém ji Jean líže.

Billie, zdá se, chápe, co mám na mysli... převrací se a předkládá Jean zadek, zatímco oním promáčeným trsem chlupů a rozevřenou, odkapávající dírou se mi vrhá přímo do tváře. Nesnaží se přitisknout mi ji na ústa... čeká prostě na to, co udělám. Hergot, teď není čas na formality... mezi Billiinými stehny hledím na Jean a ona se dívá na mě. Ocasem v ní vezím, řekl bych, tak na metr hluboko, ale nebude to zřejmě ani tři čtvrtě, a oba jsme tak rozdychtění, že se ocitáme úplně mimo.

Jean vytáhne jazyk ven a velmi rozvážně jím olizuje Billiinu řiť. Pak to udělá znovu. A potom, než se stačím vzpamatovat, se nakloní a strká mi jazyk do pusy. Ta mizerná, oplzlá děvka! Jsem tak naštvaný, že nepomyslím na nic jiného než lízat Billie kundu a všechny ty sliny do ní naplivat... ale jenom na to myslím.

Billiina piča nádherně voní. Dávám si jí nos do chlupů a pár minut tam jen tak ležím a očichávám ji. Jestli je to Pomerančový květ, jak říká Jean, tak se mi Pomerančový květ zamlouvá... ale voní pro mě prostě jako pěkná, čistá díra... nakonec ji líbám a pak ji lížu. Ja-

zyk se mi mezi Billiinými stehny setkává s Jeaniným. Začínám kouřit a to samé dělá i Jean. Billie divočí...

Náhle to na ni přichází. Je hotová a teče. Šťáv je příliš, než abych se s nimi vypořádal sám, a tak pokaždé, když si naberu plnou pusy, ustupuji, Billie nastrkuje zadek k Jean a ta část toho přidělu hlučně polyká.

Jean z prcání se mnou přichází nejspíš o rozum. Začíná se smát a já mám na chvíli pocit, že se jí co nevidět zmocní hysterie. Plácám ji přes prdel a její smích trochu slábne.

"Žádné strachy, šefe," uchichtne se, "udělám se potichu." Což taky provádí. Nevím, kdy jí to začíná ani končí, ale někde mezi tím to mám sám. Čurák se mi do ní jednoduše vylije a já tisknu obličej zpátky k Billiině kundě a chvíli ji, zatímco Jean plním lůno, lížu. Uspokojivější mrdačku, než jakou mi poskytly tahle lesba a její přítelkyně, jsem už týdný nezažil...

Konec jízdy. Konec dlouhé, dlouhé jízdy. Zavíráme, je to pryč, všechno je za námi. Teprve nyní se začínám ptát, kde jsem se na tenhle kolotoč dostal a proč jsem vystoupil zrovna tady. No, řekl bych, že je to stejně dobré místo jako každé jiné. Figl spočívá v tom, aby si člověk při jízdě nenechal příliš zamotat hlavu, a když sleze, mohl pak chodit rovně. Tudy k ďáblu kolu, prosím, a horské dráze. Nedovezou vás nikam, a dech vám to sebere ještě víc.

Dneska jsem zašel do redakce a obdržel onen malý proužek papíru, který jsem vždycky hledal a pokaždé čekal, že ho nespátřím. Dostal jsem i dva týdenní platy, které padly na proplacení nějakých těch účteček, které jsem si během oněch dvou let, co jsem v redakci pracoval, tu a tam otevřel. Takže teď to mám všude vyrovnané.

Nejzábavnější na tom je, že mě vyrazili za článek, který jsem nenapsal. Aspoň mi to tedy tak říkají. Nějak prostě došlo k tomu, že se v novinách objevila zprávička o někom, kdo je přítelem kohosi z vyššího patra. Já ten kousek nikdy neviděl, fakt ovšem je, že tím, kdo se o něj měl postarat, jsem byl já. Přidělili mně tu prácičku v některém z těch dnů, kdy jsem Samovi pomáhal se opíjet, a protože nikde neexistuje záznam o tom, že bych se byl vzdálil... když věci jsou tam na tom posraným papíru vždycky tak zmršené... jsem tím chlapíkem, kterému se to celé připisuje, já. Bránit se nemá samozřejmě smysl... docílil bych jedině toho, že by vyhodili nějakého jiného ubožáka, nějakého chlápka s ženou a osmi dětmi.

Bývají to vždycky maníci s ženou a osmi dětmi, kteří dělají práci za někoho jiného... jsou v jednom kuse tak vylekaní, že by přišli o své vlastní místo, že nesnesou dívat se, jak se do průšvihů dostává někdo druhý. A tak jsem se se všemi srovnal. Tak dlouho jsem si vyvedával šeky, aniž bych přitom něco udělal, a teď z toho samého důvodu dostávám kopačky. Je to zvláštní.

Takže mám padáka a sedám si, abych vyklidil svůj stůl. Stůl vyklidit nelze... nic v něm není; nikdy jsem do něj nic nedal. Jedině, co opravdu chci udělat, je polechtat mezi půlkami tu nafoukaně se tvářící blondýnu, která co chvíli prochází redakcí zpráv a prdýlku si, načečranou, nosí pěkně nahoru, jenže ta tu teď zrovna není.

Na ulici v sobě začínám pociťovat úžasné radostnou náladu. I když jsem v redakci nikdy nestrávil víc než hodinu denně, cítím se od toho místa báječně osvobozený. Loudám se ulicemi a uvažuji, kam půjdu nejdřív... jako kluk, co se ulevjá ze školy. Je krásný den: je mi ohromně...

Najednou si vzpomínám, že až zaplatím nájem, ocitnu se na mizině. Jen tak pro legraci se rozhoduju zajít za Samem. Sam by měl posloužit coby příhodný objekt pro jistý stupeň vydírání. Existuje tisíc věcí, které pro něho mohu udělat. Kurva, když budu muset, můžu Car-lovi rozmluvit ty jeho podezřelé kšefty s uměním, ale že bude opravdu potřeba, abych něco takového podnikl, si nemyslím.

Kráčím k Samovu hotelu a snažím se přijít na něco, co bych mu prodal. Nebo, říkám si, bych mu možná měl jenom sdělit, že jsem ztratil místo, protože jsem se s ním opil... bude se o mě pak muset postarat. Hlavu si z toho v žádném případě

nedělám.

Několikrát zvoním u jeho dveří, ale nic se neděje. Právě se obracím k odchodu, když se dveře rozletí a objevuje se Sam v podvlé-kačkovém kompletu. Vypadá, že je pěkně opilý...

"Pojď dál... pojd' dál..." haleká na mě. "Máš s sebou nějaký kamarády? Jestli jo, tak je sem vem!"

Zavírá za mnou a se stolu bere láhev, kterou mi kyne k ložnici.

"Je vevnitř," říká mi. "Jdi tam a omrdej ji..."

Dokud nevstoupím do ložnice, nevím, o čem mluví... napadá mě Táňa. Ale není to Táňa. Na posteli leží Ann, úplně nahá.

"Posluž si... omrdej ji," vybízí mě Sam. "Nejdřív se napij." "Hele, podívej, Same..."

"Neříkej mi, že za omrdání nestojí," povídá, "já to vím líp. Mám na to důkazy!" Ze zásuvky vyndává hromádku papírů a strká mi je pod nos. Nejsou to papíry... jsou to ty fotky, které jsme tenkrát večer s Ann dělali. Sam mi je vráží do rukou a jde k posteli. Ohlížím se ke dveřím, abych se ujistil, že pokud bych chtěl, můžu se k nim rychle dostat... ale nevypadá to, že by Sam chtěl mávat pistolí nebo něco takového. Stahuje Ann z postele a postrkuje ji svým směrem.

"Teď mu ho vykuř, ty kurvo!" ječí na ni. "Všecky ty fotky už jsem viděl... teď chci vidět, jak to děláš!"

I Ann je parádně opilá. Potácí se ke mně a sváží se přede mnou na kolena. Snažím se jí vytrhnout, ale objímá mě kolem nohou. Líbá mi zadek kalhot a strká mi prsty do poklopce.

Je to tak šílené a jde z toho taková hrůza, až mám pocit, že jsem zkameněl. Nevím, jestli jsem se zcvokl já, nebo oni.

Dívám se, jak mi Ann vytahuje péro z kalhot a olizuje ho... Pak si ho dává do pusy... "Snuggles!" huláká Sam.

Snuggles přihopsává z vedlejšího pokoje. Je rovněž nahý, ale nijak vystrašeně nevypadá. To je dobré znamení... kdyby se byl Sam pomátl, chtěla by si do gatí.

"Pojď sem k té posteli," říká Sam. "Ty taky, Alfě. A pusť se do toho, zmrdej je obě... dělal jsi to už předtím. Já je obě zprcám taky... i já už to udělal..."

"Poslouchej, Same," říkám, "co má tohle prokristapána znamenat?... Co se to tu děje!"

"Tohle je přece Paříž, hochu!" vykřikuje Sam. "Paříž, kde se děje úplně všechno, kde se dozvíš věci, které jsi sám o sobě - a o svojí rodině! - nikdy nevěděl!" Přitahuje si Snuggles a ona ho popadá za čuráka. Usazuje si ji na koleno, a zatímco na mě ječí, hraje si jí s pindulkou... "Chci poznat všechny tvé přátele... toho chlapíka Ernesta, a Sida. A toho teploušského bratra Táni, toho taky... myslím, že by se mi líbilo dívat se, jak mi nějaký teplouš prcá manželku! Možná ho nechám, aby mi ho pak vykouril, jestli to provede jaksepatří! Přiveď je sem všechny... všechny až na toho kripla Carla. Chci poznat jen lidi, kteří mi mrdali rodinu!"

Odstrkuje Snuggles, až holka padá na prdel, a řve na Ann, aby k němu zaskočila a kouřila mu chvíli ptáka. Pak dochází k rozhodnutí, že chce, aby to dělaly obě dvě, na střídačku.

"Dneska večer budeme mít velký večírek, Alfě," říká. "Lesbičky a všechno... někdo, komu říkají Billie, si vzal mou ženu do postele! a moji dceru TAKY... na Snuggles nesmím zapomínat! Šampaňský a kundy pro všechny! Bude tu i Táňa... a Alexandra! Budu pařížštější než Paříž..."

"Same, myslím, že děláš chybu..."

"Už ne, Alfě! Hele, proč někoho neomrdaš, proč kvůli mně ne-přefíkneš některou z těchhle děvek tady? Já už z toho málem umírám, jak se je snažím obě zvládat... kdyby jedna druhou nelízaly, jsem už dávno po smrti!"

"Podívej, Same, jestli se budeš chovat tímhle ztřeštěným způsobem, naděláš si spoustu problémů... Máš obchody, o které se musíš starat..."

"Obchody? Jaké obchody? Nemám... jo, ty myslíš tu věc se Severinem? Ať jde Severin do prdele! A ten posranej kretén Carl taky. Tenhle syčák mi šel vždycky vážně na nervy... Ne, pustil jsem to celé k vodě..."

"Ale co budeš, Same, prokristapána dělat?"

"Dělat? Trochu se pobavím. Hodlám zjistit, co jsou ty mé dvě čub-ky vlastně zač... Dostanu z nich, kurva, i tu nejposlednější slzu slizu, kterou v sobě mají! Slyšel jsem, že vy jste, volové, na tý mé kurvě ženě něco málo vydělali... možná to takhle zkusím i sám! Ne... přijdu určitě na něco ještě lepšího... A až je poznám fakt skrz naskrz, víš, co potom udělám? Nařežu jim oběma prdel a odvezu je zpátky do Ameriky! Chtěly Paříž... dám jim tolik Paříže, kolik snesou!"

Stojím tam, čurák mi visí z kalhot, a nevím, co udělat nebo říct. S takovouhle situací jsem se ještě nesetkal... nikdy mě dokonce ani nenapadlo, že se takovéhle věci vůbec dějí. Pořád mám ještě pocit, že se Samovou hlavou není všechno v úplném pořádku. Ptá se mě, jestli bych nechtěl vidět, jak Ann se Snuggles provádějí devětašesátku.

"Same... nemám teď zrovna času nazbyt. Zastavil jsem se jenom, abych ti řekl, že mě vyrazili z novin..."

"Vykopli tě teda z práce, jo? No, bylo na čase, aby na tebe kápeli. Kolik chceš, abych ti půjčil?"

"Já si nic půjčovat nechci, Same. Chci, abys mi nějaké peníze dal." "To je konečně, Bože můj, řeč! Vylez s tím rovnou a řekni si! Kolik chceš? A řekni to v amerických penězích..."

Mává už přitom šekovou knížkou. Zkousím to a jmenuji dvakrát tak velkou částku, než jaké je k tomu, co zamýšlím udělat, zapotřebí. Načež mu ji překládám do franků. Po tom šeku chňapu jak topící se po opravdu povedeném záchranném kruhu...

"Jestli budeš zítra chtít další prachy, stav se... dneska večer se tu ale vyskytovat budeš, ne, a pomůžeš mi sklátit tyhle kundy?"

Než si to stačí rozmyslet, utíkám ke dveřím. A na ulici utíkám k taxíku a nechávám se odvézt k bance. Utíkám pryč a nemíním se zastavit. Nemíním se zastavit, dokud si za Samovy peníze nekoupím lístek do Ameriky a nebudu na lodi. A až se dostanu do Ameriky, budu utíkat ještě chvíli. Utíkám pryč, a utíkat nepřestanu, dokud mezi sebe a Sama Backera, Ann, Snuggles, Táňu, Alexandru a všechny ty ostatní bláznivé čubkyně, které se ze mě za poslední asi rok snažily udělat totálního cvoka, neu-místím pořádný kus oceánu. Odjedu do Ameriky a tam si koupím nebo udělám nebo

nechám udělat pěknou mechanickou kundu, mrдостroj, který bude poháněn elektřinou a bude ho možné, když začnou prskat pojistky a začne hrozit průšvih, vytáhnout ze zásuvky.

Epilog

Následující text je přísedným prohlášením, zaregistrovaným Milionem Luboviskim dne 10. března 1983 u velvyslanectví Spojených států v Paříži a stvrzujícím okolnosti, za nichž si u Henryho Millera objednal sepsání díla Opus Pistorum: V létě roku 1940 jsem byl společníkem knihkupectví Larryho Edmundse, které sídlilo v čísle 1603 na North Chuenga Boulevard v Hollywoodu v Kalifornii. V září onoho roku do knihkupectví jednoho nedělního odpoledne, když byl obchod zavřený, zavítal Henry Miller. Zaklepal na dveře, představil se a já ho pustil dovnitř. Tak začalo přátelství, které trvalo nějakých pětatřicet let. Henry tehdy míval málo nebo vůbec žádné peníze a v Kalifornii znal jen velmi málo lidí. Spřátelil jsem se s ním, pomáhal mu občas s penězi, seznamoval ho s lidmi a v jednu chvíli mu našel i bydlení.

1. září roku 1941 Larry Edmunds zemřel a já se stal jediným vlastníkem knihkupectví. V té době si obchod dobře nevedl a já jsem náš příjem, kdykoli bylo možné je získat, zvyšoval prodejem rozličných pornografických textů. K mým zákazníkům patřili především filmoví producenti, scénáristé a režiséři, jako Joseph Mankiewicz, Julian Johnson, Daniele Amfitheatrofová, Billy Wilder, Frederick Hollander, Henry Blake a další.

Henry, jelikož potřeboval peníze, se nabídl, že pro mě napíše texty, které budu moci prodávat. Oplátkou za všechna práva na materiál, který mi dodá, jsem mu nabídl zaplatit dolar za stránku. Brzy nato mi začal přinášet pokaždé několik stránek a já mu v hotovosti vyplácel dohodnutou částku. Během několika měsíců se stránky nahromadily v kompletní knihu, kterou Henry pojmenoval Opus Pistorum.

Vzpomínám si, že když mi odevzdával poslední stránky, zhruba v polovině roku 1942, řekl: "Tady je konec té knížky. Doufám, že ti vydělá na několik měsíčních nájmu."

Celý rukopis jsem přepsal na stroji a pořídil přitom čtyři průklepy. Všechny pět exemplářů jsem potom nechal svázat u kniháře, načež jsem po jednom prodal Julianu Johnsonovi, Daniele Amfitheatrofově a Fredericku Hollanderovi. O několik let později jsem jednu kopii věnoval svému příteli Robertu Lightovi a originál si ponechal pro sebe.

NĚKDO MUSÍ DOJÍT PŘÍLIŠ DALEKO...

(doslov)

Sexuální pud člověka má velký vliv na jeho život. Pán tvorstva je od ne-paměti tímto pudem ovládnut, inspirován a vděčí mu i za svou nepřetržitou existenci. Je však pravděpodobné, že lidští jedinci se nikdy neomezovali jenom na výhradně uspokojování sexuálního pudu, ale zpřijemňovali si své bytí pocity, které mu vytvářejí jakousi nadstavbu. Mezi tyto pocity patří například láska, touha, které tvoří základ erotického vnímání každého z nás.

Erotika přitahovala člověka a jeho myšlení již dávno před tím, než si člověk vůbec uvědomil, že je člověk. Dokladem onoho tvrzení je množství uměleckých předmětů, které se zachovaly z předhistorických dob. Tyto předměty jsou také důkazem určité kontinuity lidského génia, pomocí něhož jistí jedinci přenášejí svoje vnímání do materiální podoby. V případě předmětů, které v sobě nesou erotický odkaz, je zobrazeno erotické vnímání člověka.

Jaký je tedy rozdíl mezi pouhým sexuálním pudem a erotikou? Erotika je definována jako pohlavní láska, neboli jinými slovy je jistou kulturní a psychickou nadstavbou sexuálního pudu. Umožňuje hlubší prožívání pohlavního citění člověka a odděluje tak lidskou bytost od zvířete.

Vůbec první objekt, který dokazuje lidské citění v sexuální oblasti, je soška Venuše Willendorfské. Její věk se odhaduje asi na dvacet tisíc let, což znamená, že už žela světlo světa v období paleolitu. Z tohoto období pochází ještě mnoho dalších "venuší" a jiných uměleckých počinů, které již nejsou pro dnešního člověka sexuálně podnětné. Estetické citění a ideál krásy se během staletí měnily a byly závislé i na geografické poloze jednotlivých společenství.

Tak jako se měnilo estetické citění, měnil se i postoj člověka k sexuálnímu životu a jeho zobrazování. Lze říci, že sexuální život člověka nebyl nikdy úplně svobodný. Člověk se neustále musel podřizovat potřebám a různým omezením, které byly poplatné době a systému. Na veřejné scéně se však vždy objevovali jedinci, jejichž citění a myšlení rozráželo všeobecně platné normy. Tito jedinci se snažili zobrazovat svět v rámci svého osobitého vidění a v oblasti sexu tak mnohdy přispívali k větší svobodě lidského konání. Obhajovali právo člověka na pohlavní slast, detabuizovali sféru, o které nebylo vhodné mluvit, a poskytovali člověku prostor pro ukojení erotického vnímání. Nicméně je třeba podotknout, že ne všichni našli správnou hranici mezi uměním, jež ovlivňuje estetické vnímání člověka, a laciným, agresivním zasahováním do intimního světa jedince na základě výjevů pornografického charakteru.

V průběhu lidské historie se do popředí dostávaly dva určující principy, které měly za následek potlačování či uvolňování sexuální morálky. Kolotoč se odvíjí od celkově kladného přístupu k sexualitě a jejímu zobrazování přes její nenápadné potlačování až po opravdu důkladnou cenzuru a zpět k všeobecně žádanému uvolnění. I v přístupu k sexuálnímu životu se tedy odráží jistý cyklický model lidských dějin.

V starověku se lidé mohli věnovat svému erotickému vnímání a jeho případnému zobrazování téměř bez omezení. Rozkoše lásky v Egyptě můžeme ještě dnes sledovat díky různým papyrusovým kresbám, či si o nich můžeme číst v milostné poezii, která byla velmi otevřená a světská. Židovské příběhy, jejichž podklad tvoří samotnou Bibli, jsou také plné incestu, lásky, zrady a následně různých ponaučení. Připomeňme si třeba známou kurtizánu Maří Magdalénu a její zázračné obrácení k počestnému a svatému životu. Anebo příběh Onana, podle kterého dodnes označujeme autoerotické dráždění pohlavních orgánů.

Při pomyslení na sexuální hrátky ve starověké Indii se nám okamžitě vybaví jméno Mallanigha Vátsjájana. Jeho Kámasútra je mistrovským dílem v erotické oblasti. I když se výjevy na indických chrámech a popisy různých poloh sexuálního aktu v Kámasútře blíží materiálům z pornografických časopisů, jsou původně určené coby zasvěcení do erotiky. Jejich podstata vychází z přesvědčení, že člověk by měl využívat svých smyslů tak, aby mu přinášely

maximální potěšení a radost.

Řecké báje a legendy v mnohých případech poskytují prostor pro opravdové erotické zážitky. Řekové vyznávali bezpohlavní krásu a připisovali původ erotiky lidskému tělu jako takovému. Pohlavnost se do řecké kultury vrací v helénistickém období s legendou o Hermovi a Afroditě. Díky spojení jejich těl vzniká mladík - nymfa neboli hermafrodit. Řecká homosexualita pramenila z erotického vnímání, jež nebylo dostatečně lákavé pro Římany. Ti se oddávali bujnému sexuálnímu životu zaměřenému na opačné pohlaví. Básníci Horatius, Propertius, Ovidius a jiní ve svých dílech vyznávali volnou lásku. Ovidiový básně Ars Amatoria patří k nejpůsobivějším dílům milostné lyriky.

Sedmé nebe a velmi smyslné království boží slibuje ve svém učení v arabských zemích Mohamed. Jako odměny se ctihodnému muži dostane v nebesích celý harém krásných dívek. Nejznámějším orientálním dílem jsou však příběhy Tisíc a jedné noci, které vypravuje Šeherezáda svému pánu. Tyto eroticky laděné příběhy ho zaujmou více než samotný pohlavní akt.

Celkem jiný náhled na sexuální život přineslo křesťanství. Krásu ženy neuctívá jako islám, ale spíše ji odsuzuje, a sex pokládá za prvotní hřích, v němž bylo počato lidstvo. Období středověku, přímo prosáklé křesťanstvím, bylo proto při hlásání pravidel sexuální morálky odsouzeno k větší střídmosti. Středověk byl, co se sexuálního života týče, velmi pokrytecký. Morální slupka společenského dekora pokrývala sexuálně bujný život rytířů i církevních hodnostářů. Z tohoto období se zachovaly například básně minnesängerů neboli trubadúrů, jež se mnohdy hemží plytkými obscénnostmi. Objevuje se i lite-rárněkritické rozdělení milostné poezie na vysokou a nízkou, jinými slovy na poezii erotickou a pornografickou, neboli podle tehdejší teorie na poezii zabývající se ušlechtilostí citů a cílů rytířů a na poezii smyslových a smyslných požitků.

Objevení sochy antického boha Apollona přineslo zvrát - od středověké hutnosti oděvů a zahalovacích technik se hbitě přešlo k renesanční lehkosti, půvabu a nahotě. Novověcí tvůrci vystavěli na mytologickém podkladě umění krásy těla. Postupně se vzdávali i mytologických pramenů a začali zobrazovat též výjevy z pozemského života. Nespočetná rada malířů jako například Bol-traffio, Solario, Tizian, Correggio, Michelangelo či Giulio Romano vyčlenila ve svých obrazech nahému lidskému tělu ústřední pozici. Pietro Aretino napsal na podkladě obrazů výše zmíněného Romana šestnáct pornografických sonetů, jež nazval Sonetů lussuriosi. Obliba, které se dostalo jeho dílu, svědčí o tom, že člověk a sex jsou spjati velmi silnými pouty. I když je intimita člověka téměř rozpitvána obscénnostmi zvířecího kalibru, lidé jsou k nim přitahováni jakousi zvláštní silou. Aretinovy verše postrádaly vtip, vznešenost a lidskost a vyznačovaly se jednoduchým popisem pohlavního aktu pomocí vulgárních slov. Navzdory tomu se jeho jméno začalo spojovat s přídomek "božský". V dané době však Aretinovy sonety představovaly něco nového na pohlavní slast, detabuizovali sféru, o které nebylo vhodné mluvit, a poskytovali člověku prostor pro ukojení erotického vnímání.

Nicméně je třeba podotknout, že ne všichni našli správnou hranici mezi uměním, jež ovlivňuje estetické vnímání člověka, a laciným, agresivním zasahováním do intimního světa jedince na základě výjevů pornografického charakteru. V průběhu lidské historie se do popředí dostávaly dva určující principy, které měly za následek potlačování či uvolňování sexuální morálky. Kolotoč se odvíjí od celkově kladného přístupu k sexualitě a jejímu zobrazování přes její nenápadné potlačování až po opravdu důkladnou cenzuru a zpět k všeobecně žádanému uvolnění. I v přístupu k sexuálnímu životu se tedy odráží jistý cyklický model lidských dějin.

V starověku se lidé mohli věnovat svému erotickému vnímání a jeho případnému zobrazování téměř bez omezení. Rozkošné lásky v Egyptě můžeme ještě dnes sledovat díky různým papyrusovým kresbám, či si o nich můžeme číst v milostné poezii, která byla velmi otevřená a světská. Židovské příběhy, jejichž podklad tvoří samotnou Bibli, jsou také plné incestu, lásky, zrady a následně různých ponaučení. Připomeňme si třeba známou kurtizánu Maří Magdalénu a její zázračné obrácení k počestnému a svatému životu. Anebo příběh Onana, podle kterého dodnes označujeme autoerotické dráždění pohlavních orgánů.

Při pomyslení na sexuální hrátky ve starověké Indii se nám okamžitě vybaví jméno Mallanigha Vátsjájana. Jeho Kámasútra je mistrovským dílem v erotické oblasti. I když se výjevy na indických chrámech a popisy různých poloh sexuálního aktu v Kámasútre blíží materiálům z pornografických časopisů, jsou původně určené coby zasvěcení do erotiky. Jejich podstata vychází z přesvědčení, že člověk by měl využívat svých smyslů tak, aby mu přinášely maximální potěšení a radost.

Řecké báje a legendy v mnohých případech poskytují prostor pro opravdové erotické zážitky. Řekové vyznávali bezpohlavní krásu a připisovali původ erotiky lidskému tělu jako takovému. Pohlavnost se do řecké kultury vrací v helénistickém období s legendou o Hermovi a Afroditě. Díky spojení jejich těl vzniká mladík - nymfa neboli hermafrodit. Řecká homosexualita pramenila z erotického vnímání, jež nebylo dostatečně lákavé pro Římany. Ti se oddávali bujnému sexuálnímu životu zaměřenému na opačné pohlaví. Básníci Horatius, Propertius, Ovidius a jiní ve svých dílech vyznávali volnou lásku. Ovidiový básně Ars Amatoria patří k nejpůsobivějším dílům milostné lyriky.

Sedmé nebe a velmi smyslné království boží slibuje ve svém učení v arabských zemích Mohamed. Jako odměny se ctihodnému muži dostane v nebesích celý harém krásných dívek. Nejznámějším orientálním dílem jsou však příběhy Tisíc a jedné noci, které vypravuje Šeherezáda svému pánu. Tyto eroticky laděné příběhy ho zaujmou více než samotný pohlavní akt.

Celkem jiný náhled na sexuální život přineslo křesťanství. Krásu ženy neuctívá jako islám, ale spíše ji odsuzuje, a sex pokládá za prvotní hřích, v němž bylo počato lidstvo. Období středověku, přímo prosáklé křesťanstvím, bylo proto při hlásání pravidel sexuální morálky odsouzeno k větší střídmosti. Středověk byl, co se sexuálního života týče, velmi pokrytecký. Morální slupka společenského dekora pokrývala sexuálně bujný život rytířů i církevních hodnostářů. Z tohoto období se zachovaly například básně minnesängerů neboli trubadúrů, jež se mnohdy hemží plytkými obscénnostmi. Objevuje se i lite-rárněkritické rozdělení milostné poezie na vysokou a nízkou, jinými slovy na poezii erotickou a pornografickou, neboli podle tehdejší teorie na poezii zabývající se ušlechtilostí citů a cílů rytířů a na poezii

smyslových a smyslných požitků.

Objevení sochy antického boha Apollona přineslo zvrát - od středověké hutnosti oděvů a zahalovacích technik se hbitě přešlo k renesanční lehkosti, půvabu a nahotě. Novověcí tvůrci vystavěli na mytologickém podkladě umění krásy těla. Postupně se vzdávali i mytologických pramenů a začali zobrazovat též výjevy z pozemského života. Nespočetná rada malířů jako například Bol-traffio, Solario, Tizian, Correggio, Michelangelo či Giulio Romano vyčlenila ve svých obrazech nahému lidskému tělu ústřední pozici. Pietro Aretino napsal na podkladě obrazů výše zmíněného Romana šestnáct pornografických sonetů, jež nazval Sonetů lussuriosi. Obliba, které se dostalo jeho dílu, svědčí o tom, že člověk a sex jsou spjatí velmi silnými pouty. I když je intimita člověka téměř rozpitvána obscénností zvířecího kalibru, lidé jsou k nim přitahováni jakousi zvláštní silou. Aretinovy verše postrádaly vtip, vznešenost a lidskost a vyznačovaly se jednoduchým popisem pohlavního aktu pomocí vulgárních slov. Navzdory tomu se jeho jméno začalo spojovat s přídomek "božský". V dané době však Aretinovy sonety představovaly něco nového ani příliš nepátrá. V roce 1928 spisovatel totiž odjíždí do Evropy, a přestože se do Ameriky vrací, o dvě léta později opět míří přes Atlantik - původně hodlal dorazit přímo do Španělska, avšak nějak se nedostal dále než do Paříže, kde zůstal celých devět let. A právě ono "pařížské" období se stalo pro jeho uměleckou kariéru rozhodujícím a pro život snad i osudným.

Ve Spojených státech spisovatel nejvíce nesnášel kult pokroku, výkonnosti a stroje, což jsou podle něj nelidské, ducha ničící síly. Americký sen se mu měnil v noční můru. Francouzská kultura Henryho Millera v jistém slova smyslu osvobodila - splňovala nejen jeho psychické, ale též umělecké požadavky. Sám o tom hovoří v příznačně nazvaném eseji Pocta Paříži: "Dlouho jsem si neuvědomoval, že se mi Paříž stala matkou i milenkou, domovem i múzou. Tak zoufale jsem dychtil nejen po fyzickém a smyslném, po lidském teple a pochopení, ale také po inspiraci a osvětlení. Během tmavých let v Paříži se mi dostalo všech těchto potřeb."

Henry Miller představuje v mnohém následovníka D. H. Lawrence - i on je autor antiintelektuální a instinktivní, který vidí životadárné zdroje v umění, náboženství a sexu. Jeho postoje lze označit za jednoznačné, avšak koherentním myslitelem vskutku není. V Černém jaru se mu Amerika jeví coby středisko izolace, avšak Paříž nedopadá o mnoho lépe - paranoidní směs halucinogenních představ smrti v této dříve jím tak opěvované metropoli, do nichž je namíchán katalog místních amerických jmen (a v každém z nich zanechává autor své mrtvé tělo), připomíná surrealistický film. V Kolosu z Marussi pak protipól k Francouzům s jejich touhou po pořádku, za níž se v podstatě skrývá jen nedostatek sebedůvěry, tvoří Řekové. Miller se staví zády k racionálnímu, kontrolovanému a naordinovanému způsobu života a vlastně se obrací proti veškeré západní civilizaci, neboť ta se rovná "drogám, alkoholu, motorům válek, prostituci, strojům a jejich otrokům, nízkým platům, mizernému jídlu, mizernému vkusu, vězením, brutálním sportům, sebevraždám, zabíjení novorozenat, biografům, šarlatánství, demagogii, stávkám, propouštění z práce, revolucím, pučům, kolonizaci, elektrickým křeslům, gilotinám, sabotážím, záplavám, hladomoru, nemocem, zločincům, finančním magnátům, koňským dostihům, módním přehlídkám, pudlíkům, psům čau-čau, siamským kočkám, kondomům, pesarům, syfilidě, kapavce, šílenství, neurózám atd., atd."

Přesto však Miller po vypuknutí druhé světové války opouští Řecko a míří zpět do vlasti. Usídlil se v Kalifornii v Big Suru a onen kousek pobřeží se díky němu stal zakrátko slavným. Jak rostla legenda, vytvořil se až jakýsi kult - autora chodily navštěvovat šňůry poutníků a stovky zneuznaných génů mu posílaly sáhodlouhé dopisy, až nakonec tohoto původního beatnika a zenového světce všichni dohromady vyhnali. Stejně se jeho psaní v průběhu let v Big Suru horšilo (přímo se hemžilo nejrůznějšími rétorickými otázkami a výkřiky a stále se opakujícími klišé), a Big Sur se vskutku nestal ideální komunitou a už vůbec ne variací na Walden Henryho Davida Thoreaua - spisovatel se potěti rozvedl a na starost mu zůstaly dvě malé děti. V roce 1960 tedy opouští Big Sur a cestuje po Evropě. Po návratu do jižní Kalifornie se pak Miller spíše než literatuře věnoval malování a dodnes si ho připomínáme jako jeden z nejvýraznějších hlasů převážně 30. let. Umírá 7. června 1980 coby patrně nejvýznamnější americký surrealistický spisovatel a kupříkladu též člen prestižního Amerického institutu pro umění a literaturu, jehož představitelé ho mezi sebe přijali s následující charakteristikou: "Autor mnoha knih, veterán, jehož originality a bohatosti technik dosahuje jen rozmanitost a odvážnost témat. Jeho smělý přístup a nesmírný zájem o člověka a přirozenost nenachází v próze naší doby soupeře." Celé dílo Henryho Millera je jakousi nekonečnou zpovědí. Hledáním osobní identity, sestupem do niterných pochodů duše a podvědomí, znovudefinováním vztahu k vesmíru patří autor k romantické tradici německé, francouzské a anglické. Na koexistenci místa a času pohlíží zcela v proustovském duchu, kdy se vzpomínky a smyslové počítky jeví jako základní stimuly tvůrčího procesu, zatímco jeho rétorika připomíná Walta Whitmana a ony dlouhé, rytmické výpovědi, jež jsou často volně asociovanými výčty. Miller věří, že umění musí být kosmický tok, a to i na úkor snahy o strukturu či zdravé sebekritiky, což lze ilustrovat jak po stránce myšlenkové, tak i čistě formální citátem z autorovy vlastní tvorby: "Miluji vše, co teče, řeky, stoky, lávu, sperma, krev, žluč, slova... vše, co teče, vše, co v sobě má čas a něčím se stává, co nás přináší zpět na počátek, kde nikdy není konec: divokost proroků, obscénnost, jež je extází..." Literatura se tedy má psát z podvědomí, nikoli rozumem, a takový auto-hypnotický proces nazývá autor diktátem. V jistém slova smyslu připomíná ona metoda psychoanalýzy - tvůrce zaznamenává vše, co si pamatuje, a doufá, že se z toho vynoří jakýsi smysl. Výsledný text pak logicky vyzní, abychom to vyjádřili zcela v millerovském duchu, jako cosi bytostně egocentrického, šokujícího, beztvareho, antisociálního, anarchistického, mystického, halucinogenního, extatického a až apokalyptického.

Chtějí-li literární vědci alespoň nějak rozčlenit či přímo rozškatulkovat jednotlivé tituly Henryho Millera, k více než dvěma vágním skupinám nikdy nedospějí. Tu první by představovala díla narativní, která samotný autor s oblibou nazýval autobiografickými romancemi a v nichž velmi volně uplatňoval některé postupy pikareskního románu. Druhá skupina pak sestává z takzvaných osobních esejů, to jest z koláží dopisů, útržků kritických statí, cestopisů, portrétů, anekdot, reminiscencí a úvah. V nich se autor, ztotožníme-li se s definicí Johna Dos Passose, projevuje primárně jako satirik, neboť i on patří mezi muže, kteří z ošklivých a divošských aspektů společnosti dostávají husí kůže natolik, že je

musí popsat brutálně a ve vši nahotě, aby se jim ulevilo. Takto však Millera dlouho chápali pouze lidé výjimeční. Dnes představuje Henry Miller pro mnohé až jakousi kauzu - v prvé řadě ho vidí jako veřejnou postavu a až poté jako spisovatele. Vždyť Obratník Raka vyšel ve Spojených státech teprve v roce 1961, to jest po rozhodnutí Nejvyššího soudu, a během dvanácti měsíců se ho prodalo 1 500 000 výtisků. V roce 1962 je následoval další milión kusů a Henry Miller se konečně stává autorem bestsellerů i v rodné zemi a zámožným člověkem zároveň. Ihned následoval Obratník Kozoroha, v roce 1963 pak Černé jaro a v roce 1965 všechny ostatní zakázané knihy najednou: Svět sexu, Tiché dny v Clichy a trilogie Sexus, Plexus, Nexus. Již se tedy nemusely do údajně nejsvobodnějšího státu světa pašovat Millerovy knihy z Francie, a případné omezené edice erotica ztratily v Americe rázem smysl.

Sex je bezpochyby nejkontroverznější element autorových prací. Nabývá v nich mnoha forem a slouží mnoha účelům - mnohdy se stává doslova symbolický a slouží jako zbraň proti systému, který Henry Miller napadá. Sex je tomuto spisovateli čímsi naprosto běžným a vskutku tělesným - v jeho dílech nenajdeme kupříkladu rozvinutou mystiku sexu jako u D. H. Lawrence. Ve svých často vskutku barvitých líčeních sexuálních scén používá autor slov, která se naučil jako chlapec na ulici, a taková tištěná slova jsou i nyní výbušná. Společenské dekorum si stále drží své pozice bez ohledu na to, že u Millera jsou ony sporné termíny vždy náležité pro danou postavu, motiv nebo celkový tón. Občas navíc právě tyto prvky dotvářejí konečný poetický efekt.

Definujeme-li pornografii jako překrucování a potlačování sexuality v jakýchkoli formách z komerčních, politických či morálních důvodů, což je dnes hlavně ve světě reklamy a masmédií obvyklé, z tohoto hlediska Millerovo využití obscenností v jeho vrcholných dílech pornografické není. Naopak lze tvrdit, že určité milostné výjevy jiných autorů musíme napadnout proto, že jsou málo obscenní, to jest nevystihují plně rozpory mezi sexuálními tužbami a citovými a společenskými realitami (viz klasické viktoriánské romány). Sám spisovatel vesele přiznává, že je obscenní spisovatel, ale nepovažuje se za autora pornografického - obscennost je podle něj přímá, kdežto pornografie sugestivní v tom smyslu, že dělá sex ideálním a lákavějším, než ve skutečnosti je.

Nejen na svou obranu, nýbrž na obranu všech svobodomyšlných duchů napsal Henry Miller i několik esejů. Již jejich tituly jako Nemorální morál-nost či Obscennost a zákon odrazu ukazují, kam svými argumenty autor míří - jeho popisy neosobního, mstivého, groteskně odcizeného sexu ilustrují, čím se pomalu stává beztvářá moderní existence.

Nejoriginálnější gesta jeho hrdinů často končí v jakési humorné katarzi, neboť sex je nedílnou součástí života a ten je pak, jak kdysi řekl americký filozof George Santayana, tragický podstatou, lyrický bytím a komický svými projevy. (V důsledku silného puritanis-mu posledních dvou staletí se i u nás bohužel málo ví, že od nepaměti se sex vskutku téměř výlučně chápal jako cosi niterně komického.)

Miller není pornografický autor ani v tom smyslu, že by psal o sexu pro peníze - ovšem až na titul Pod střechami Paříže, jak nám prozradí epilog. Přestože autor kdysi v eseji Podmínky tvořivého umělce ve Spojených státech amerických mimo jiné napsal, že "je-li umění komercializováno, stává se z něj prostituce, a umělci jsou jedineční a zodpovědnost mají pouze sami k sobě, a svět jim jaksi dluží živobytí, třebaže opravdový umělec potřebuje jen málo materiálních statků, neboť potřebuje hlavně porozumění a uznání", i on se dostal do situace, kdy si potřeboval vydělat. Opět se vrátil k osvědčenému tématu, to jest k životu americké komunity v Paříži, a co se časového horizontu týče, opět je už éra Hemingwayů a vibrující metropole pryč - vypravěč sice příležitostně pracuje jako novinář a jeho přátelé chovají zbytky jakýchsi uměleckých ambicí, avšak celé dny tráví jen souložením s manželkami či milenkami někoho druhého či se sebou navzájem, eventuálně ohlupováním postarších amerických bohatých dam a nejrůznějšími intrikami, jak koho obrát o peníze.

Popisy sexuálního života v "pařížských" knihách Henryho Millera by se svou vulgárností úspěšně zařadily po bok božského Aretina a jeho sonetů. Nadruhou stranu je těžké stavět do řady někoho, kdo z ní celkem znatelně vyčnívá. Energie a syrovost života, které přímo vytékají ze stránek Millerových próz, jsou neopakovatelné a celkem originální. Proud myšlenek valící se jako tsunami po ulicích měst s sebou strhává všechnu špinu a život v jeho nejnižší (nebo nejvyšší?) formě, to jest v pouhém přežívání. Sex a vztahy autora či jeho soupeřů k sexuálním objektům se odrážejí v rozštěpených úsměvech náde-nických náručí ženského přirození. Je z nich cítit pach po dravosti, nezřízená sexuální touha, která pramení v osudu člověka a jeho pudové determinaci, ale také nemožnost překlenutí bodavých hranic sociálního postavení. Všechny dámy potulující se noc co noc kolem pařížských kaváren a hledající svou oběť či spasitele se oddávají bláznivému kvílení, jež vrcholí v špinavých pokojích hodinových hotelů. Jejich ženství jim zajišťuje přežití. Právě ony vytvářejí nezanedbatelnou kulisu Millerovy knihy Obratník Raka. Tato kulisa tvoří samotnou půdu pro hru s osudem, jeviště, v němž se bortí nahnílá prkna, a aktéři se propadávají na dno veškerých lidských hodnot, aby je mohli lépe poznat.

Spisovatelův přístup k člověku a vzhled do lidského pokolení se neskrývají pod žádné slupky lidskosti a morálnosti. Autor vidí svět zmožený jakoby alkoholem a oproštěný od jakýchkoli zábran. Rozpítává jej a skalpel vniká do samé podstaty, do člověka, kterého hledá a někdy i nachází. Když ale nenajde, zbytky neúprosně odhazuje v igelitovém pytlí do věčného zapomnění anebo prokletí. Jeho hledání je velmi důležité a v případě, že je úspěšné, mění se i sexuální scény na scény erotické, byť z nich čpí zvířecí pot. Stačí jenom zmínit Germaine, prostitutku z Obratníku Raka, která " ...byla pitomá a chlípná, věnovala se své práci tělem i duší. Byla to kurva do morku kostí - a to ji ctí".

V knize Pod střechami Paříže však jako by ustalo hledání. Je nahrazeno rychlejším sledem událostí a ty se marně snaží nalézt hloubku na kluzkém povrchu sexuálního vytržení. Postavy tvořící osu příběhu se stávají zamlženými figurkami, které se pohybují z místa na místo (či spíše z polohy do polohy) a vydávají zvuky, které může rozluštit jenom mozek napadený momentálním sexuálním nádorem. Celý děj se přesouvá do dolní poloviny těla a pohlavní ústrojí se stává hlavním aktérem. Člověk se však skládá i z jiných údů, jež v tomto svazku chybí. Všechny stránky jsou jen ozvěny opakující se díky monotónnímu běhu jakéhosi generátoru, který je nabitý zvířecím pudem a nemůže se zastavit. Ony ozvěny nikdy neslyšely slovo erotika, protože nikdy nepřišly do kontaktu s člověkem. Na stránkách se nikdo nezastavil

a nerozhlédl, aby se podíval, co se kolem něj děje. Tam, kde chybí člověk, chybí i láska, jež je hlavní přísadou erotického vnímání.

Nicméně tento stroj na chrlení pornografických obrázků, který Henry Miller sestrojil, pracuje bez sebemenšího zadření. Je celkem rozmanitý a různě pomalovaný, i když se barvy při jeho kompletní obhlídce začínají opakovat. Jsou ale syté a vědí, že se budou líbit. Konzument bude s radostí dešifrovat skřeky pohlavních orgánů, které jsou vydávány v správném a podbízivém pořadí. Rád se sveze na létajícím koberci do iluzorních výšin či nížin, v nichž se syrová chuť života ztrácí a utápí v ejakulátu hlavních hrdinů jednotlivých epizod. Ovšem opravdový čtenář postupně začne přeskakovat stránky a posléze i usínat.

Na obranu Henryho Millera - velkého spisovatele, který třebaže jen pro peníze napsal něco jako Pod střechami Paříže, nelze podotknout skoro nic -snad pouze to, že rozumí řemeslu, byť by řemeslu pornografie, velmi dobře, a někdo možná musí dojít příliš daleko, aby se ti ostatní alespoň pohnuli z místa. Zpřijemnil-li tímto v zásadě neškodným kusem život některým čtenářům, snad mu to Bůh oplatí. Na obranu nakladatelů by pak patrně nejvýstižněji promluvil úryvek z dopisu, který Henry Miller zaslal svému obhájci v soudní při, již proti němu vedlo v letech 1957-1958 Norsko: "Nelze zničit myšlenku tím, že ji potlačujete, a myšlenka, jež je spjata s tímto problémem, je následující: svoboda čist, cokoli si člověk zvolí. Je to dávka života, kterou jsem nejprve zkusil sám na sobě, a nejen že jsem přežil - žil jsem z ní. Zajisté bych ji nedoporučoval nemluvňatům, avšak rovněž bych dítěti nenabídl láhev aqua vitě. Jednu věc ovšem mohu prohlásit bez začervenání: srovnám-li ji s atomovou bombou, přitaká životu."

HANA ULMANOVÁ
PETER KOLÁRIK